

บทบาทของบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ประสบการณ์การถูกหลงโทษในวัยเด็ก
และสถานภาพของครูในการทำนายเจตคติต่อ
และพฤติกรรมการหลงโทษทางร่างกายและจิตใจในโรงเรียน

นางสาวยุวดี งามวิทย์โรจน์

ศูนย์วิทยทรัพยากร
วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2552

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE ROLES OF AUTHORITARIAN PERSONALITY, CHILDHOOD PUNITIVE
EXPERIENCES, AND STATUS OF TEACHERS IN PREDICTING ATTITUDES
TOWARDS AND BEHAVIORS OF CORPORAL AND PSYCHOLOGICAL
PUNISHMENT IN SCHOOL

Miss Yuwadee Ngamwitrot

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Social Psychology

Faculty of Psychology
Chulalongkorn University

Academic Year 2009

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

บทบาทของบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ประสิทธิภาพการถูกลงโทษในวัยเด็ก และสถานภาพของครูในการทำนายเจตคติต่อและพฤติกรรมการลงโทษทางร่างกายและจิตใจในโรงเรียน

โดย

นางสาวยุวดี งามวิทย์โรจน์

สาขาวิชา

จิตวิทยาสังคม

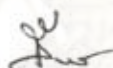
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

อาจารย์จรุงกุล นูรพวงศ์

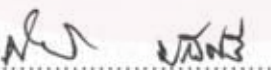
คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต

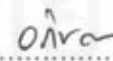

..... คณบดีคณะจิตวิทยา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คัคนางค์ มณีศรี)

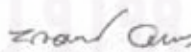
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ธีระพร ชูวรรณโณ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(อาจารย์จรุงกุล นูรพวงศ์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คัคนางค์ มณีศรี)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.อภิชญา ไชยวุฒิกมกรณวนิช)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.นงลักษณ์ วิรัชชัย)

ยูวดี งามวิทย์โรจน์: บทบาทของบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ประสบการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็ก และสถานภาพของครูในการทำนายเจตคติต่อและพฤติกรรมการลงโทษทางร่างกายและจิตใจในโรงเรียน. (THE ROLES OF AUTHORITARIAN PERSONALITY, CHILDHOOD PUNITIVE EXPERIENCES, AND STATUS OF TEACHERS IN PREDICTING ATTITUDES TOWARDS AND BEHAVIORS OF CORPORAL AND PSYCHOLOGICAL PUNISHMENT IN SCHOOL) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : อ.จรุงกุล บูรพวงศ์, 134 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทของบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ประสบการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็ก และสถานภาพของครูในการทำนายเจตคติต่อและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ กลุ่มตัวอย่างคือ ครูในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 300 คนที่ตอบแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป มาตราวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ มาตราวัดเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกายและจิตใจ แบบสอบถามประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็ก และแบบสอบถามพฤติกรรมลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็กของครู และบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และอายุของครูมีสหสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่การศึกษาของครูมีสหสัมพันธ์ทางลบกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
2. การศึกษา อายุ ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็กของครู และบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ สามารถร่วมทำนายเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจได้
3. เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจได้
4. ครูผู้ชายมีเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายสูงกว่าครูผู้หญิง และครูผู้หญิงมีพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายสูงกว่าครูผู้ชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ครูผู้ชายและครูผู้หญิงมีเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สาขาวิชา.....จิตวิทยาสังคม..... ลายมือชื่อนิสิต.....ยูวดี.....
ปีการศึกษา.....2552..... ลายมือชื่ออ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....จรุงกุล บูรพวงศ์.....

5078115938 : MAJOR SOCIAL PSYCHOLOGY

KEYWORDS : CORPORAL PUNISHMENT / PSYCHOLOGICAL PUNISHMENT /
AUTHORITARIAN PERSONALITY / CHILDHOOD PUNITIVE EXPERIENCES

YUWADEE NGAMWITROT : THE ROLES OF AUTHORITARIAN PERSONALITY,
CHILDHOOD PUNITIVE EXPERIENCES, AND STATUS OF TEACHERS IN
PREDICTING ATTITUDES TOWARDS AND BEHAVIORS OF CORPORAL AND
PSYCHOLOGICAL PUNISHMENT IN SCHOOL. THESIS ADVISOR :
JARUNGKUL BURAPAVONG, 134 pp.

The purpose of this research was to study the roles of authoritarian personality, childhood punitive experiences, and status of teachers in predicting attitudes towards and behaviors of corporal and psychological punishment in schools. Three hundred teachers from public schools in Bangkok completed a series of questionnaires: A general information questionnaire, The Authoritarian Personality Scale, The Attitude toward Corporal and Psychological Punishment Scale, The Childhood Physical and Psychological Punitive Experiences Questionnaire and The Corporal and Psychological Punishment Behaviors Questionnaire.

Results are as follows:

1. Childhood physical and psychological punitive experiences and authoritarian personality of teacher have significant positive correlations with attitudes towards and behaviors of corporal and psychological punishment. Teacher's age also significantly correlates negatively but education does not significantly correlate negatively with attitudes towards and behaviors of corporal and psychological punishment.
2. Education, age, childhood physical and psychological punitive experiences and authoritarian personality together can significantly predict attitudes towards and behaviors of corporal and psychological punishment.
3. Attitudes towards corporal and psychological punishment together can significantly predict corporal and psychological punishment behaviors.
4. Male teachers have significantly more favorable attitudes towards corporal punishment than female teachers and female teachers use significantly more corporal punishment behaviors than male teachers. Male and female teachers do not differ significantly in attitudes towards and psychological punishment behaviors.

Field of Study : Social Psychology..... Student's Signature Yuwaadee.....
 Academic Year : 2009..... Advisor's Signature J.B......

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาเป็นอย่างสูงจากอาจารย์จรุงกุลบุรพวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ท่านสละเวลาให้คำปรึกษา ชี้แนะแนวทาง ตรวจสอบและแก้ไข จุดบกพร่องต่าง ๆ ให้แก่ศิษย์ตลอดมา ศิษย์ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างสูงที่ได้ดูแล ศิษย์เป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ธีระพร อุวรรณโณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คัดนางค์ มณีศรี อาจารย์ ดร.อภิชญา ไชยวุฒิภรณ์วานิช และศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.นงลักษณ์ วิรัชชัย ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ทางด้านจิตวิทยา ระเบียบวิธีการวิจัย และการวิเคราะห์ สถิติ ซึ่งคำสอนทั้งหมดล้วนมีคุณค่า และมีประโยชน์ต่อศิษย์อย่างมาก โดยเฉพาะการนำมาใช้ในการทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้จนเสร็จสมบูรณ์ และการได้นำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์กับงานที่ทำอยู่ในปัจจุบัน

ขอขอบคุณน้อง ๆ และเพื่อนร่วมรุ่น สาขาวิชาจิตวิทยาสังคมทุกคนที่ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน รวมถึงการช่วยผู้วิจัยเก็บข้อมูล

ขอขอบคุณกลุ่มตัวอย่างทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามและร่วมแลกเปลี่ยนประสบการณ์

ขอขอบคุณท่านผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ หัวหน้าฝ่ายพัฒนาเด็กและครอบครัว และเพื่อนร่วมงานทุกคนในมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก ที่ให้โอกาสผู้วิจัยได้ลาเรียนในช่วงเวลาทำงาน และคอยช่วยเหลืองานต่าง ๆ

ท้ายที่สุดขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่และพี่น้องทุกคนในครอบครัวที่คอยเป็นกำลังใจให้ในเวลาที่คุณวิจัยเกิดความรู้สึกเหนื่อย ท้อแท้ หหมดกำลังใจ และคอยสนับสนุนในเรื่องต่าง ๆ รวมถึงการช่วยเหลือในการเก็บข้อมูล จนผู้วิจัยได้จัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ณ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
แนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
วัตถุประสงค์ในการวิจัย.....	37
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	38
สมมติฐานในการวิจัย.....	39
ตัวแปรในการวิจัย.....	41
คำจำกัดความในงานวิจัย.....	41
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	44
บทที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัย.....	45
กลุ่มตัวอย่าง.....	45
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	46
วิธีดำเนินการวิจัย.....	59
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
บทที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
บทที่ 4 อภิปรายผลการวิจัย.....	77

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	87
รายการอ้างอิง.....	93
ภาคผนวก.....	99
ภาคผนวก ก.....	100
ภาคผนวก ข.....	112
ภาคผนวก ค.....	121
ภาคผนวก ง.....	124
ภาคผนวก จ.....	132
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	134

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างวิธีการสร้างวินัยและการลงโทษ.....	15
2 จำนวนข้อกระทงในการพัฒนามาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ จำแนกตามองค์ประกอบ.....	47
3 จำนวนและร้อยละของตัวอย่างในการสร้างมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ.....	49
4 จำนวนข้อกระทงในการพัฒนามาตรวัดเจตคติต่อ การลงโทษทางร่างกายและจิตใจ.....	52
5 จำนวนและร้อยละของตัวอย่างในการสร้างมาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษ.....	53
6 จำนวนข้อกระทงในการพัฒนาแบบสอบถาม ประสบการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็ก.....	56
7 จำนวนข้อกระทงในการพัฒนาแบบสอบถามพฤติกรรมลงโทษนักเรียน.....	57
8 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับชั้นที่สอน และประสบการณ์การสอน.....	62
9 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย เจตคติต่อการลงโทษทางจิตใจ พฤติกรรมการลงโทษทางร่างกาย พฤติกรรมการลงโทษทางจิตใจ อายุ การศึกษา บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็ก และประสบการณ์การ ถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็กของกลุ่มครู.....	66
10 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรที่ทำนาย เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย.....	68
11 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรที่ทำนาย พฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย.....	69
12 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรที่ทำนาย เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ.....	70
13 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรที่ทำนาย พฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ.....	71

ตารางที่	หน้า
14 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียน ที่ทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย.....	72
15 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียน ที่ทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ.....	73
16 การวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษ นักเรียนทางร่างกายระหว่างกลุ่มครูผู้ชายและกลุ่มครูผู้หญิง.....	74
17 การวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษ นักเรียนทางจิตใจระหว่างกลุ่มครูผู้ชายและกลุ่มครูผู้หญิง.....	75
18 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน.....	75

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

1	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	39
---	---------------------------	----

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันสถานการณ์ปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นต่อเด็กมีอยู่มากมาย และนับวันจะทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น สิ่งที่น่าเป็นห่วง คือความรุนแรงดังกล่าวไม่เพียงแต่เกิดขึ้นในครอบครัว ชุมชนเท่านั้น แต่ยังพบในโรงเรียนซึ่งเป็นสถานที่ให้ความรู้ อบรมสั่งสอน และดูแลเด็ก จากการรวบรวมปัญหาความรุนแรงในโรงเรียนสามารถแบ่งความรุนแรงได้เป็น 2 ประเภทคือ 1) ความรุนแรงจากสิ่งแวดล้อมทางกายภาพที่ปรากฏออกมาในรูปแบบของการเกิดอุบัติเหตุ การได้รับบาดเจ็บจากสิ่งแวดล้อม หรืออุปกรณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน เช่น ประตูรั้วโรงเรียน สนามเด็กเล่น อาคารเรียน ไฟฟ้า รวมถึงอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอน 2) ความรุนแรงจากบุคคล หมายถึงรวมถึง ความรุนแรงที่เกิดจากเพื่อนวัยเดียวกัน เพื่อนรุ่นพี่รุ่นน้องที่ปรากฏในรูปแบบของการข่มเหงรังแกกัน (bullying) และความรุนแรงจากการใช้อำนาจของผู้ใหญ่ในโรงเรียนโดยเฉพาะกรณีการลงโทษนักเรียนด้วยความรุนแรงที่ส่งผลให้นักเรียนเกิดความเจ็บปวดทั้งทางร่างกาย และจิตใจ

การลงโทษ หมายถึงรวมถึง การลงโทษทางร่างกายด้วยการตี การเตะ การต่อย หรือการใช้ อุปกรณ์ต่าง ๆ และการลงโทษทางจิตใจด้วยการด่าว่า การข่มขู่ การหัวเราะเยาะ การเพิกเฉย การทำให้อับอาย และวิธีการต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดความเจ็บปวดทางอารมณ์ และจิตใจโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และด้วยสาเหตุที่การลงโทษทางจิตใจเป็นความบาดเจ็บที่ไม่ได้ปรากฏออกมาเป็นร่องรอยบาดแผลที่ชัดเจนเหมือนการลงโทษทางร่างกาย จึงทำให้การลงโทษทางด้านจิตใจยังคงเป็นประเด็นที่ผู้ใหญ่หลายคนมักมองข้ามโดยคิดว่าไม่สำคัญ หรือไม่ส่งผลกระทบใด ๆ ต่อเด็กมากนัก เห็นได้จากข้อมูลของศูนย์การศึกษาการลงโทษแห่งชาติในประเทศสหรัฐอเมริกา (National Center for the Study of Corporal Punishment, NCSCPA) พบว่า นักเรียนอย่างน้อย 50 – 60% ได้รับความเจ็บปวดจากการทำร้ายทางด้านจิตใจ โดยการใช้อำนาจของครู (Lambert, 1990 อ้างถึงใน Hyman, 1995)

เนื่องจากการลงโทษทางร่างกาย และจิตใจด้วยความรุนแรงได้ส่งผลกระทบต่อเด็กอย่างมาก ทำให้คณะกรรมการสิทธิเด็กที่ได้รับการแต่งตั้งโดยสหประชาชาติเสนอว่า การลงโทษเด็กด้วยความรุนแรงถือเป็นการละเมิดสิทธิเด็กที่ขัดแย้งกับหลักการคุ้มครองสิทธิเด็กของสหประชาชาติ (Hodgkin & Newell, 1998 อ้างถึงใน สมบัติ ตาปัญญา, 2550) ด้วยเหตุนี้จึงทำให้หน่วยงานต่าง ๆ ในหลายประเทศเริ่มออกมาต่อต้าน และไม่สนับสนุนการลงโทษด้วยความรุนแรงทั้งในโรงเรียน และครอบครัว อย่างเช่น ในปี 1987 ประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการรวมตัวของหลายหน่วยงานทั้งองค์กรการป้องกันเด็กถูกทารุณกรรมแห่งชาติ สมาคมผู้ปกครองและครู สมาคมกุมารแพทย์อเมริกา สมาคมแพทย์อเมริกา องค์กรทางการศึกษา และอีก 20 หน่วยงานได้ร่วมกันต่อต้าน และให้ยกเลิกการลงโทษในโรงเรียนด้วยการขบเคี้ยวทั้งในระดับประเทศ และระดับท้องถิ่นผ่านทางจดหมายข่าว บทความตามสื่อต่าง ๆ (Greydanus, Pratt, Blake-Dreher, Greydanus-Gearhart, & Patel, 2003) นอกจากนี้บางประเทศได้มีระเบียบการห้ามลงโทษนักเรียนในโรงเรียนได้แก่ ประเทศแคนาดา ประเทศเดนมาร์ค ประเทศเยอรมนี ประเทศเนเธอร์แลนด์ ประเทศญี่ปุ่น ประเทศจีน ประเทศลาว และอื่น ๆ อีกหลายประเทศ (Plan, 2008)

สำหรับในประเทศไทยขององค์กรที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ และเอกชนต่างตื่นตัว และได้ร่วมกันรณรงค์ป้องกันการไม่ใช้ความรุนแรง และส่งเสริมให้ครูมีการปฏิบัติต่อเด็กอย่างเหมาะสม เห็นได้จากในปี 2543 กระทรวงศึกษาธิการได้ออกระเบียบว่าด้วยการลงโทษนักเรียน หรือนักศึกษาไว้ 5 สถาน คือ การว่ากล่าวตักเตือน การทำกิจกรรม การทำทัณฑ์บน การพักการเรียน และการให้ออกจากโรงเรียนโดยห้ามลงโทษนักเรียน หรือนักศึกษาด้วยวิธีรุนแรง หรือแบบกลั่นแกล้ง หรือลงโทษด้วยความโกรธ หรือด้วยความพยาบาท โดยให้คำนึงถึง อายุ ความเจ็บป่วยของนักเรียน หรือนักศึกษาด้วย ต่อมาในปี 2548 กระทรวงศึกษาธิการได้ปรับระเบียบว่าด้วยการลงโทษนักเรียน หรือนักศึกษาไว้เป็น 4 สถาน คือ การว่ากล่าวตักเตือน การทำทัณฑ์บน การตัดคะแนนความประพฤติ และการทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และยังคงมีการห้ามลงโทษนักเรียน และนักศึกษาดังวิธีรุนแรงเหมือนเดิม

ในขณะเดียวกันกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และหน่วยงานด้านเด็กที่เกี่ยวข้อง ได้ร่วมกันผลักดันกฎหมายคุ้มครองเด็กอันได้แก่ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ที่ได้กำหนดบทบาทหน้าที่ของผู้ดูแลเด็กทั้งพ่อแม่ ครู และทีมสหวิชาชีพในการดูแลช่วยเหลือ คุ้มครอง และเฝ้าระวังเด็ก โดยในหมวด 7 มาตรา 63 ได้กำหนดบทบาทของโรงเรียนไว้

ว่า “โรงเรียน และสถานศึกษาต้องจัดให้มีระบบงาน และกิจกรรมในการแนะแนวให้คำปรึกษา และฝึกอบรมแก่นักเรียน นักศึกษา และผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมความประพฤติที่เหมาะสม รับผิดชอบต่อสังคม และความปลอดภัยแก่นักเรียน และนักศึกษา ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง” นั่นคือโรงเรียนต้องมีความปลอดภัยไม่ใช้ความรุนแรงต่อเด็ก และสนับสนุนส่งเสริมให้เด็กมีความประพฤติที่เหมาะสม

อย่างไรก็ตามแม้ว่าในประเทศไทยจะมีระเบียบการห้ามลงโทษนักเรียนด้วยความรุนแรง แต่ทุกวันนี้เรายังคงได้ยินเหตุการณ์ความรุนแรงจากสื่อต่าง ๆ อยู่เสมอ จากการรวบรวมสถานการณ์ความรุนแรง และความไม่ปลอดภัยในโรงเรียน ปี 2549 – 2550 จากหนังสือพิมพ์ 5 ฉบับ ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด มติชน กรุงเทพธุรกิจ ของมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก พบว่า จำนวนเด็กที่ได้รับความรุนแรงจากวัตถุ สิ่งแวดล้อมไม่ปลอดภัยมีมากเป็นอันดับ 1 คือ ร้อยละ 38.3 รองลงมาคือ กรณีถูกรับส่งไม่ปลอดภัย ร้อยละ 26.5 การได้รับการลงโทษอย่างรุนแรง ร้อยละ 11.7 และอื่น ๆ ตามลำดับ ได้แก่ การล่วงเกินทางเพศ การมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม การตบตี การทำร้าย รังแก รีดไถ และจากการสำรวจพฤติกรรมในการสร้างวินัยของครูต่อนักเรียนพบว่า ครูจำนวนมากใช้ความรุนแรงกับเด็กทั้งด้านร่างกาย และจิตใจ ซึ่งการใช้ความรุนแรงต่อร่างกายที่พบมากที่สุดคือ การถือไม้เรียว หรือสิ่งของบางอย่างไว้ขู่ให้กลัว หรือฟาดบนโต๊ะ บนพื้น ส่วนวิธีถัดมาคือ การตีด้วยไม้เรียวบริเวณก้น การตีกันด้วยมือ การหยิก การบิดหู การเคาะหัว การตบหน้า ตามลำดับ ส่วนความรุนแรงด้านจิตใจที่พบมากที่สุด คือ การตะโกนดุด่า การเพิกเฉยแกล้งไม่สนใจ การไม่พูดด้วย สบประมาทว่าโง่ ขู่จะไล่ออก ตามลำดับ (สมบัติ ตาปัญญา, 2550)

เหตุผลหลักของการลงโทษเด็กสามารถแบ่งได้ 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยที่ตัวเด็ก และปัจจัยที่ตัวผู้ใหญ่ กล่าวคือ ปัจจัยในตัวเด็กเกิดจากการที่เด็กมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม และก้าวร้าวเช่น ไม่เชื่อฟังผู้ใหญ่ (Andero & Stewart, 2002) หนีเรียน แกล้งเพื่อน วาจาก้าวร้าว ตื้อ ต่อต้าน ไม่ยอมปฏิบัติตามระเบียบ และทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน (สมบัติ ตาปัญญา, 2550) สำหรับปัจจัยที่ตัวผู้ใหญ่คือ การมีความเชื่อ หรือเจตคติทางบวกต่อการลงโทษว่าเป็นวิธีการสร้างวินัยที่สามารถยับยั้งพฤติกรรมได้ดีที่สุด ซึ่งแนวคิดนี้ได้ถูกสนับสนุนโดย Dubanoski, Inaba, และ Gerkewicz (1983) ที่เสนอว่าปัจจัยพื้นฐานที่สนับสนุนให้การลงโทษทางร่างกายยังคงมีอยู่ในโรงเรียน คือ การที่ครูมีความเชื่อว่า การลงโทษเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพ การไม่ตระหนักถึงปัญหาการลงโทษ และการขาดความรู้ในการสร้างวินัยด้วยการลงโทษ เช่นเดียวกับการสำรวจความคิดเห็นของ

ผู้บริหารโรงเรียนระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาในรัฐ South Carolina ถึงการสนับสนุนการลงโทษพบว่า 2 ใน 3 ของผู้บริหารเชื่อว่า ปัญหาการสร้างวินัยจะเพิ่มขึ้นถ้าการลงโทษทางร่างกาย ถูกห้ามใช้ในโรงเรียน (Medway & Smircic, 1992 อ้างถึงใน Flynn, 1996)

จากข้อมูลดังกล่าวเห็นได้ว่าเจตคติเป็นปัจจัยสำคัญต่อการแสดงพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง ถ้าต้องการให้บุคคลปรับเปลี่ยนพฤติกรรมต้องมีการเปลี่ยนแปลงเจตคติต่อสิ่งนั้นด้วย แต่อย่างไรก็ตามการเปลี่ยนแปลงเจตคติไม่ใช่เรื่องง่าย การรับรู้ถึงปัจจัยที่มีความสำคัญต่อเจตคติ การลงโทษนักเรียนจึงถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะนำมาแก้ไข และป้องกันปัญหาการใช้ความรุนแรงอย่างเหมาะสม ที่ผ่านมามีงานวิจัยในต่างประเทศพยายามศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนของครูโดยการนำเอาตัวแปรเพศ อายุ การศึกษา เขตพื้นที่ (Region) เชื้อชาติ การเข้าร่วมศาสนา กฎระเบียบห้ามการลงโทษ ประสบการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็ก และประสบการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็กมาร่วมศึกษา นอกจากนี้บางงานวิจัยได้นำเอาบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ (authoritarian personality) ที่ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบหลักคือ องค์ประกอบความก้าวร้าว (authoritarian aggression) องค์ประกอบการอ่อนน้อมต่อผู้มีอำนาจ (authoritarian submission) และองค์ประกอบการเคารพในบรรทัดฐาน และค่านิยมอย่างเคร่งครัด (authoritarian conventionalism) มาศึกษาความสัมพันธ์กับเจตคติต่อการลงโทษด้วย สำหรับในประเทศไทย ยังไม่พบว่ามีการศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลกับเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนโดยตรง มีเพียงแต่การศึกษาพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนด้วยการนำเอาตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การสอน ระดับชั้นที่ทำการสอน ขนาดของโรงเรียนที่ทำการสอน มาศึกษาเท่านั้น

ดังนั้นงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาบทบาทของบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ประสบการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็ก และสถานภาพของครูในการทำนายเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย และจิตใจ นอกจากนี้ยังได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการลงโทษกับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียน รวมถึงศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศของครูในเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนด้วย

แนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การลงโทษ (Punishment)

โดยทั่วไปเมื่อเด็กมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมผู้ใหญ่มักจะพยายามหาวิธีในการปรับพฤติกรรมโดยหวังให้เด็กมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เชื้อพึง และมีวินัยตามที่ต้องการซึ่งวิธีการปรับพฤติกรรมเด็กมีหลากหลายรูปแบบขึ้นอยู่กับการเลือกใช้ของผู้ใหญ่แต่ละคนอย่างเช่น การสร้างแรงเสริมทางบวก การเพิกเฉยไม่สนใจเด็ก จนถึงการใช้การลงโทษซึ่งเป็นวิธียับยั้งพฤติกรรมด้วยความรุนแรงเพื่อให้เด็กหลบจำและหยุดพฤติกรรมนั้นโดยทันที

แนวคิดการปรับพฤติกรรมด้วยวิธีการลงโทษได้พัฒนามาจากทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขแบบการกระทำ (Operant Conditioning) ของสกินเนอร์ (Skinner) นักจิตวิทยาชาวอเมริกันที่มุ่งเน้นการเรียนรู้จากผลของการกระทำ โดยการศึกษาถึงพฤติกรรมที่อินทรีย์แสดงออกมา (emitted behavior) ต่อสภาพแวดล้อมและการได้รับสิ่งเร้าบางอย่างซึ่งพฤติกรรมที่อินทรีย์แสดงออกมาเรียกว่าอินทรีย์กระทำ (operant) ที่จะถูกนำมาวางเงื่อนไขการกระทำใน 2 ประเภทหลักคือ การลงโทษ และการเสริมแรง ในที่นี้ขอกล่าวถึงเฉพาะการลงโทษ

ความหมายของการลงโทษตามแนวคิดของสกินเนอร์นั้น ธีระพร อุวรรณโณ และปรีชา วิหคโต (2532) เสนอว่าการลงโทษคือ การนำสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดความระคายเคืองเข้าไปให้กับอินทรีย์ หรือการถอนตัวเสริมแรงทางบวกออกมาจากอินทรีย์ โดยแบ่งการลงโทษเป็น 2 ประเภทย่อยคือ

1. การลงโทษทางบวก (Positive Punishment) คือกระบวนการที่เมื่ออินทรีย์แสดงพฤติกรรมหนึ่งออกมาในสถานการณ์หนึ่ง และได้รับสิ่งเร้าที่ระคายเคืองต่ออินทรีย์ อย่างเช่นกรณีหนูในกรง เมื่อใดที่หนูกดคันโยกหนูจะโดนไฟช็อต การถูกไฟช็อต คือสิ่งเร้าที่ระคายเคือง หนูจะเกิดการเรียนรู้ และต่อไปหนูจะไม่กดคันโยกอีก ซึ่งหลักการเหล่านี้ได้ถูกนำมาใช้กับการปรับพฤติกรรมด้วยการให้สิ่งเร้าที่บุคคลนั้นไม่พึงปรารถนา เช่นการทุบตี การตำหนิด่าว่า

2. การลงโทษทางลบ (Negative Punishment) คือกระบวนการที่เมื่ออินทรีย์แสดงพฤติกรรมหนึ่งออกมา และถูกถอนตัวเสริมแรงทางบวกที่มีอยู่แล้วแต่เดิมออกจากอินทรีย์ โดยตัว

เสริมแรงทางบวก หมายถึงถึง สิ่งที่คุณพึงปรารถนาทั้งที่เป็นวัตถุสิ่งของที่ถูกรัก และความรัก ความเอาใจใส่ คำชมเชย การยอมรับ เช่น เมื่อใดที่เด็กแสดงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ออกมา ผู้ใหญ่ใช้วิธีการลงโทษด้วยการหักเงินค่าขนมที่เด็กต้องได้รับเป็นประจำทุกวัน

สรุปได้ว่า การลงโทษทางบวกเป็นการเสนอสิ่งเร้าให้อินทรีย์ เมื่ออินทรีย์แสดงพฤติกรรมหนึ่งออกมา ส่วนการลงโทษทางลบเป็นการถอดถอนสิ่งเร้าออกจากอินทรีย์ เมื่ออินทรีย์แสดงพฤติกรรมหนึ่งออกมาเช่นกัน โดยการลงโทษทั้งทางบวก และลบล้วนส่งผลให้ความน่าจะเป็นของการเกิดพฤติกรรมลดลง ทั้งนี้เป็นเพราะบุคคลได้เรียนรู้ผลของการกระทำว่าพฤติกรรมใดที่ตนแสดงออกมาแล้วไม่ได้ก่อให้เกิดผลดี บุคคลจะไม่แสดงพฤติกรรมนั้นอีก ในทางกลับกันถ้าพฤติกรรมใดที่แสดงออกมาแล้วเกิดผลดี บุคคลจะเรียนรู้และจดจำพฤติกรรมนั้นเพื่อแสดงออกในโอกาสหน้าต่อไป

รูปแบบการลงโทษ

เนื่องจากพฤติกรรมการลงโทษเป็นรูปแบบหนึ่งของการแสดง “ความก้าวร้าว” ที่บุคคลแสดงออกเพื่อให้คนอื่นได้รับความเจ็บปวดทั้งทางร่างกาย และจิตใจ จากการศึกษาพบว่า นักวิจัยส่วนใหญ่ได้แบ่งรูปแบบของการลงโทษตามประเภทความก้าวร้าว ผู้วิจัยจึงขอกกล่าวถึงประเภทของความก้าวร้าวเพื่อแสดงให้เห็นชัดเจน ดังนี้

Björkqvist (1994) แบ่งความก้าวร้าวออกเป็น 3 ประเภท คือ ความก้าวร้าวทางร่างกาย ความก้าวร้าวทางวาจา และความก้าวร้าวทางอ้อม (indirect aggression) ความก้าวร้าวที่หลาย ๆ คนมักมองข้าม คือความก้าวร้าวทางอ้อม ซึ่งหมายถึงรูปแบบของการจัดกระทำทางสังคมที่ผู้กระทำพยายามทำให้ผู้อื่นได้รับความเจ็บปวดโดยปราศจากการเผชิญหน้า เช่น การนินทา การแพร่กระจายข่าวที่ไม่ดี ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับบุคคลนั้น การบอกคนอื่นไม่ให้เข้าไปยุ่งกับบุคคลนั้น

Myers (2005) แบ่งความก้าวร้าวเป็น 2 ประเภท คือ ความก้าวร้าวทางร่างกาย (physical aggression) ได้แก่ การตี การเตะ การตอย หรือการกระทำใด ๆ ที่ทำให้การเจ็บปวดทางร่างกาย และความก้าวร้าวทางวาจา (verbal aggression) ได้แก่ การตะโกน การด่าว่า การล้อเลียน บุคคลนั้น และการเปิดเผยความลับของคนอื่น

สิทธิโชค วรรณสันติกุล (2546) แบ่งความก้าวร้าว 2 ประเภท คือ ความก้าวร้าวที่แสดง

ออกมามีด้วยการทำร้ายทางร่างกาย คือ การทุบตีทำร้ายร่างกาย การฆ่า และทางด้านจิตใจ คือ การทำให้เจ็บใจด้วยการพุดจา การใช้สายตาดูหมิ่น

สำหรับการแบ่งรูปแบบของการลงโทษ มีดังนี้

Hyman (1995) แบ่งการลงโทษเป็นการกระทำที่ทำให้เกิดความเจ็บปวดทางร่างกาย และจิตใจโดยไม่ตระหนักในผลกระทบของความรุนแรงที่ตามมา เช่น การใช้ถ้อยคำประชดประชัน การล้อเลียนชื่อ และการหัวเราะเยาะ

นรินทร อิมเพิ่มพูน (2523) ได้แบ่งการลงโทษ 3 ประเภท คือ

1. การลงโทษทางกาย ได้แก่ พฤติกรรมที่ทำให้เด็กนักเรียนเมื่อยล้าทางกาย หรือเจ็บทางกาย
2. การลงโทษทางวาจา ได้แก่ การใช้วาจาในการลงโทษ โดยมุ่งให้เกิดกฤติพฤติกรรมที่เป็นปัญหา
3. การลงโทษทางสังคม ได้แก่ การใช้สังคมเป็นเครื่องมือในการหักห้ามหรือยับยั้งพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเช่น การทำให้นักเรียนอับอาย การไม่ให้เพื่อนเล่นด้วย การไล่ออกนอกห้องเรียน

ชนิษฐา ชัยโชติกุลชัย (2539) แบ่งการลงโทษเป็น 4 ประเภท คือ

1. การลงโทษทางร่างกาย คือ การแสดงพฤติกรรมที่ทำให้ผู้ที่ได้รับการลงโทษเกิดความเมื่อยล้า เจ็บปวด หรือทรมานร่างกาย
2. การลงโทษทางวาจา คือ การใช้วาจาวากล่าว
3. การลงโทษทางจิตวิทยา คือ การแสดงท่าทางที่ทำให้ผู้รับการลงโทษระงับพฤติกรรมนั้นลงเช่น ทำหน้าบึ้ง สั่นหัว ทำท่าดูถูก ปฏิเสธไม่ยอมรับ
4. การลงโทษทางสังคม คือ การทำให้ผู้ที่ได้รับการลงโทษเสียหน้าอับอาย เช่น การยื่นหน้าชั้น ตัดสิทธิ์ กักบริเวณ พักการเรียน การให้ออกจากโรงเรียน

สมบัติ ตาปัญญา (2550) เสนอการลงโทษด้วยความรุนแรงว่า หมายรวมถึง การทำโทษทางร่างกาย เช่น การตีด้วยมือ หรือวัตถุบางอย่าง เช่น ไม้เรียว แฉ่ เข็มขัด รองเท้า การเตะ การ

ต่อๆ การจับเข่า การหยิก การให้ชกกำลังกายมากจนเกินควร และการลงโทษที่เป็นความรุนแรง ต่อจิตใจหรือทำร้ายจิตใจ เช่น การดูดำ การเยาะเย้ยถากถาง การประจาน การแยกให้โดดเดี่ยว หรือการแกล้งเพิกเฉย ไม่สนใจเด็ก

จากข้อมูลดังกล่าวเห็นได้ว่า แม้นักวิจัยจะเรียกชื่อประเภทการลงโทษที่แตกต่างกัน แต่เมื่อดูความหมายของแต่ละประเภทจะพบว่ามีความคล้ายคลึง และสอดคล้องตามประเภทของความก้าวร้าว ดังนั้นผู้วิจัยขอสรุป และอธิบายการลงโทษใน 2 รูปแบบหลัก คือ การลงโทษทางด้านร่างกาย และการลงโทษทางด้านจิตใจ ดังนี้

1. การลงโทษทางด้านร่างกาย (Corporal Punishment)
2. การลงโทษทางด้านจิตใจ (Psychological Punishment)

1. การลงโทษทางด้านร่างกาย (Corporal Punishment)

การลงโทษทางร่างกายหมายถึง การมีเจตนาที่ทำให้เกิดความเจ็บปวดทางร่างกายด้วยวิธีการหลากหลาย เช่น การตี การเตะ การต่อๆ การเขย่า การผลัก การบีบคอ หรือการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น ไม้เรียว เข็มขัด ไม้แขวนเสื้อ สายไฟ หรือการใช้ไฟฟ้าช็อค โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความถูกต้อง หรือเพื่อควบคุมพฤติกรรมของเด็ก (Greydanus, Pratt, Spates, Blake-Dreher, Greydanus-Gearhart, & Patel, 2003; Straus, 1994 อ้างถึงใน Flynn, 1996)

นอกจากนี้ในบางกรณีการลงโทษทางร่างกายอาจไม่เกี่ยวข้องกับการตี เช่น การบังคับให้เด็กอยู่ในท่าที่ไม่สบาย การบังคับให้เด็กคุกเข่าบนพื้นตะแกรง การนำพริกใส่ปากเด็ก (Durrant & Ensom, 2003)

2. การลงโทษทางด้านจิตใจ (Psychological Punishment)

การลงโทษทางด้านจิตใจมีความหมายที่ซับซ้อน มากกว่าการลงโทษทางร่างกาย เนื่องจากการลงโทษทางด้านจิตใจเป็นมโนทัศน์ที่เหลื่อมล้ำระหว่างความก้าวร้าวทางวาจา (verbal aggression) การทำร้ายทางจิตใจ (psychological abuse / maltreatment) และการทำร้ายทางอารมณ์ (emotional abuse) ที่ล้วนมีความสัมพันธ์ และส่งผลซึ่งกันและกัน (Vissing, Straus, Gelles, & Harrop, 1991) ทำให้ในบางครั้งการทำร้ายทางจิตใจถูกใช้ในความหมายเดียวกับการทำร้ายทางอารมณ์ หรือบางครั้งได้ถูกเรียกรวมกันว่าการทำร้ายทางอารมณ์ และจิตใจ

สำหรับความก้าวร้าวทางวาจา Davis (1996) เสนอว่า นักวิจัยส่วนใหญ่มักจัดให้อยู่ในประเภทเดียวกับการทำร้ายทางจิตใจ หรือการทำร้ายทางอารมณ์ แสดงให้เห็นว่า เมื่อผู้ใหญ่แสดงความก้าวร้าวทางวาจาย่อมส่งผลให้เด็กได้รับความรุนแรงทางด้านอารมณ์ และจิตใจได้ หรืออีกนัยคือ ความก้าวร้าวทางวาจาเป็นการทำร้ายทางอารมณ์และจิตใจรูปแบบหนึ่ง

เมื่อพิจารณาคำจำกัดความของการทำร้ายทางจิตใจ และการทำร้ายทางอารมณ์ ก็พบว่า มีผู้ให้ความหมาย และแบ่งประเภทการทำร้ายที่มีความคล้ายคลึงกัน เริ่มจากการทำร้ายทางอารมณ์ Brown (1984 อ้างถึงใน Davis, 1996) ได้แบ่งประเภทของการทำร้ายทางอารมณ์ คือ การตะโกนด่าว่า การล้อเลียนชื่อ และการสาปแช่ง ส่วน Buntain-Ricklefs, Kemper, Bell และ Babonis (1994) ได้สร้างเครื่องมือในการวัดการทำร้ายทางอารมณ์ไว้ 3 ประเภท คือ การเห็นคนในครอบครัวทุบตีกัน การหัวเราะเยาะ และการวิพากษ์วิจารณ์

สำหรับการทำร้ายทางจิตใจ Garbarino, Guttman, & Seely (1986 อ้างถึงใน Vissing et al., 1991) ให้คำจำกัดความการทำร้ายทางจิตใจ คือ การทำร้ายโดยผู้ใหญ่ที่ส่งผลต่อพัฒนาการ และความสามารถของเด็ก ซึ่งรูปแบบการทำร้ายทางจิตใจมี 5 อย่าง คือการปฏิเสธ การทำให้โดดเดี่ยว การทำให้กลัว การเพิกเฉย และการทำให้เสื่อมเสีย

Vissing และคณะ (1991) เสนอว่าการทำร้ายทางจิตใจ หมายถึงการมีเจตนาที่จะสื่อสารให้ผู้อื่นเกิดความเจ็บปวดทางด้านจิตใจที่แสดงออกมาโดยการโต้ตอบ หรือการไม่ได้ตอบ และทางวัจนภาษา หรืออวัจนภาษา เช่น การล้อเลียนชื่อหรือพุดจาลามกหยาบคาย (เป็นการโต้ตอบ และใช้วัจนภาษา) การเปิดประตูอย่างแรง และเสียงดัง (เป็นการโต้ตอบ และใช้อวัจนภาษา) การโกรธแต่เจียบนิ่งเฉย ไม่พุดจา (เป็นการไม่ได้ตอบ และใช้อวัจนภาษา)

สุดท้าย Hyman (1995) ได้สรุปการทำร้ายทางจิตใจจากงานวิจัยต่าง ๆ ไว้ 6 ประเภทหลัก คือ 1) การทำร้ายทางวาจา และการข่มขู่ 2) การหัวเราะเยาะ 3) การเพิกเฉย การปฏิเสธ 4) การลงโทษ 5) การทำให้ขายหน้า และ 6) การทำร้ายทางเพศ ซึ่งเป็นการรวบรวมรูปแบบของการทำร้ายทางจิตใจที่มีความชัดเจน

นอกจากนี้เมื่อนักวิจัยบางคนได้อธิบายการทำร้ายทางอารมณ์ และจิตใจร่วมกันโดยกล่าวว่า การทำร้ายทางอารมณ์ และจิตใจหมายถึง การกระทำที่ไม่สนองตอบทางอารมณ์ ความรัก

ความผูกพัน และความอบอุ่นแก่เด็กด้วยการแสดงวาทะ หรือปฏิบัติกริยาทำทางที่ไม่ดี เช่น การดูค่า การตะโกนด้วยเสียงอันดัง การตำหนิ การมองด้วยสายตาไม่เป็นมิตร การบังคับให้เด็กทำในสิ่งที่เด็กไม่ชอบ การใช้คำพูดที่เด็กเข้าใจยาก รวมถึงการละเลยเพิกเฉย (สมลักษณ์ ตันพิสุทธิ, 2538)

ด้วยเหตุที่การทำร้ายทางจิตใจ และการทำร้ายทางอารมณ์ มีความหมายที่คล้ายคลึงกัน จึงมีการเรียกการลงโทษประเภทนี้สลับกันไปทั้งการลงโทษทางจิตใจ และการลงโทษทางอารมณ์ (Emotional Punishment) สำหรับงานวิจัยนี้ขอเรียกว่า การลงโทษทางจิตใจ และจากการรวบรวม ความหมาย และรูปแบบการทำร้ายทางด้านอารมณ์ และจิตใจอาจประมวลประเภทการลงโทษ ทางด้านจิตใจ ได้ดังนี้

1. การทำร้ายทางวาทะ การข่มขู่ การตะโกนด่าว่าด้วยเสียงอันดัง การตำหนิ การสาปแช่ง การประชดประชันเปรียบเทียบ
2. การหัวเราะเยาะ การล้อเลียน การพูดจาลามก การพูดหยาบคาย
3. การเพิกเฉย การปฏิเสธ และการทำให้บุคคลนั้นโดดเดี่ยว
4. การใช้ถ้อยคำภาษาที่ไม่เป็นมิตรและสร้างความกลัว เช่น การแสดงสายตา และสีหน้าไม่เป็นมิตร การเปิดปิดประตูอย่างแรง ทูบตีระ ฆวางปาสิ่งของ
5. การทำให้อับอายขายหน้า หรือการทำให้เสื่อมเสีย

ความสัมพันธ์ระหว่างการลงโทษทางร่างกายและการลงโทษทางจิตใจ

โดยทั่วไปเราจะพบว่าผู้ใหญ่ที่ลงโทษเด็กด้วยการตี มักมีการลงโทษทางด้านจิตใจตามมา ด้วยไม่ว่าจะเป็นการข่มขู่ การตะคอก หรือการสบประมาท หรือแม้แต่เมื่อมีการลงโทษทางจิตใจจะ มีการลงโทษทางร่างกายตามมา ดังนั้นจึงเกิดคำถามที่ว่า การลงโทษทางร่างกายมีความสัมพันธ์กับการลงโทษทางจิตใจหรือไม่

ที่ผ่านมา มีนักวิจัยได้พยายามศึกษาถึงความสัมพันธ์ดังกล่าว และพบผลการศึกษาที่สอดคล้องในทิศทางเดียวกันคือ พบว่าการทำร้ายทางร่างกาย และจิตใจมีความสัมพันธ์กัน เห็นได้จากงานวิจัยของ Murphy และ O'Leary (1989) ที่ศึกษาการทำร้ายทางร่างกาย และจิตใจของกลุ่มผู้สมรสชาวอเมริกันในระยะยาว พบว่า การทำร้ายทางด้านจิตใจของทั้งสามีภรรยาสามารถทำนายพฤติกรรมการทำร้ายทางร่างกายได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อีกรงานวิจัยได้ศึกษากลุ่ม

พ่อแม่ชาวอเมริกันที่มีพฤติกรรมการลงโทษลูกของตนเองด้วยการตี และการใช้ความรุนแรงทางวาจา ผลพบว่า การลงโทษทางร่างกายมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้วาจาที่รุนแรง นั่นคือ พ่อแม่ที่มีความถี่ในการตะโกนด่าว่าเด็กสูง จะมีความถี่ในการตีเด็กสูง และพ่อแม่ที่มีความถี่ในการตีเด็กสูง จะมีความถี่ในการตะโกนด่าว่าเด็กสูงเช่นกันเมื่อควบคุมตัวแปรเพศ เชื้อชาติ จำนวนบุตรและรายได้ (Hamenway, Solnick, & Carter, 1994) และเมื่อสอบถามเด็กถึงประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกาย และจิตใจในอดีต พบว่าการทำร้ายทางร่างกายและจิตใจมักปรากฏร่วมกัน โดย 89% ของเด็กที่ถูกทำร้ายทางร่างกายจะถูกทำร้ายทางจิตใจด้วย (Claussen & Crittenden, 1991) นอกจากนี้พฤติกรรมการลงโทษทางร่างกายสามารถเป็นตัวทำนายการใช้วาจาที่รุนแรงได้ เช่น งานวิจัยของ Jackson และคณะ (1999) ได้ศึกษาการทำนายเจตคติ และพฤติกรรมการล่วงละเมิดด้วยความรุนแรงของพ่อแม่ชาวอเมริกัน พบว่านอกเหนือจากตัวแปรอายุของเด็กและพ่อแม่ การเคร่งครัดในการนับถือศาสนา การจัดการอารมณ์โกรธ ประวัติการถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กแล้ว ตัวแปรที่ทำนายการใช้วาจาที่รุนแรงของพ่อแม่ที่ดีที่สุด คือ พฤติกรรมการลงโทษทางร่างกาย ขณะเดียวกันการใช้วาจาที่รุนแรงสามารถทำนายพฤติกรรมการลงโทษทางร่างกายของพ่อแม่ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากข้อค้นพบดังกล่าวที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างการทำร้ายทางร่างกาย และจิตใจ ทำให้ Straus, Hamby, Finkelhor, Moore และ Runyan (1998) ได้นำหลักการเหล่านี้มาตรวจสอบความตรงของเครื่องมือวัดความก้าวร้าวทางด้านจิตใจ (psychological aggression) ที่หมายรวมถึง การข่มขู่ การตะคอก การสบประมาท และเครื่องมือวัดการลงโทษทางร่างกาย ด้วยการหาความสัมพันธ์ โดยถ้าเครื่องมือวัดทั้งสองมีสหสัมพันธ์กันแสดงว่ามาตรวัดดังกล่าวมีความตรง ผลการตรวจสอบพบว่ามาตรวัดการลงโทษทางร่างกายทั่วไป มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับมาตรวัดความก้าวร้าวทางจิตใจ และมาตรวัดการลงโทษทางร่างกายที่รุนแรง มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับมาตรวัดความก้าวร้าวทางจิตใจ

ผลกระทบของการลงโทษ

การลงโทษเป็นวิธีหนึ่งที่ผู้ใหญ่นิยมนำมาใช้ในการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็ก ไม่ว่าจะเป็นบุคลากรทางการแพทย์ ผู้ปกครอง รวมถึงโรงเรียน เห็นได้จากงานวิจัยของ McCormick (1992 อ้างถึงใน Flynn, 1996) ได้ประเมินเจตคติของอายุรแพทย์ และกุมารแพทย์ใน

ครอบครัว จำนวน 619 คนในรัฐโอไฮโอเกี่ยวกับการตีใน 3 สถานการณ์ คือ เด็กไม่เข้านอนตามเวลาที่กำหนด เด็กวิ่งออกไปที่ถนนโดยไม่มองรถ และเด็กตีเพื่อนที่เล่นด้วยกัน โดยแบ่งเด็กช่วงอายุ 2 ขวบ 5 ขวบ และ 8 ขวบผลการวิจัยพบว่า อายุรแพทย์ครอบครัวสนับสนุนการตีถึง 70% ขณะที่กุมารแพทย์สนับสนุนการตี 59% และเมื่อสำรวจการตีของพ่อแม่ในประเทศสหรัฐอเมริกา ปี 1995 พบว่า 74% ของเด็กที่อายุต่ำกว่า 5 ขวบถูกตีโดยพ่อแม่ และ 90% ของพ่อแม่ที่มีลูกอายุ 3 ขวบได้ตีลูกของตนเอง (Greydanus et al., 2003) ทั้งนี้การลงโทษไม่เพียงเกิดขึ้นเฉพาะกับเด็กเล็กเท่านั้น แต่ยังพบในกลุ่มเด็กวัยรุ่น และเมื่อศึกษากับเด็กในวิทยาลัยพบว่า 90% ของนักเรียนได้รับการลงโทษทางร่างกายโดยประมาณครึ่งหนึ่งยังคงถูกพ่อแม่ตีเมื่ออยู่ในช่วงวัยรุ่น (Graziano & Namaste, 1990) จากข้อมูลสถานการณ์การลงโทษดังกล่าวเห็นได้ว่า คนส่วนใหญ่เชื่อในประสิทธิผลของการลงโทษว่าสามารถยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กได้ดี

อย่างไรก็ตาม Skinner ได้ต่อต้านการปรับพฤติกรรมด้วยวิธีการลงโทษ เพราะเชื่อว่าการลงโทษไม่มีประสิทธิภาพในการปรับพฤติกรรมระยะยาว หากแต่เป็นการยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไว้ชั่วคราวเท่านั้น โดยเฉพาะเมื่อไม่มีการลงโทษ พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์จะกลับมาเหมือนเดิม (Nye, 1992) สอดคล้องกับงานวิจัยของ Risley (1968 อ้างถึงใน Cooper, Heward, & Heron, 1987) ได้ศึกษาการลดพฤติกรรมการปีนป่ายของเด็กอายุ 6 ขวบ ที่มักได้รับบาดเจ็บและสูญเสียฟันจากการปีนป่าย ด้วยการช็อคไฟฟ้า ผลการศึกษาพบว่า การช็อคไฟฟ้าสามารถลดพฤติกรรมการปีนป่ายของเด็กได้เฉพาะในห้องทดลองเท่านั้น แต่เมื่อกลับบ้านเด็กยังคงมีพฤติกรรมการปีนป่ายเหมือนเดิม

ทั้งนี้ มีงานวิจัยที่สนับสนุนว่าการลงโทษเป็นการใช้ความรุนแรงต่อเด็กที่ส่งผลทางลบทั้งด้านร่างกายและจิตใจ และไม่มีหลักฐานที่ชัดเจนว่าการลงโทษนำไปสู่การควบคุมที่ดีในชั้นเรียน รวมถึงเด็กที่ถูกลงโทษไม่ได้แสดงว่า มีการพัฒนาจริยธรรม หรือการเคารพครูที่มากขึ้น อีกทั้งการลงโทษไม่ใช่แรงเสริมทางบวกที่ทำให้เด็กอยากเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ในทางกลับกันทำให้เด็กพยายามหลีกเลี่ยง และหลบหนีการถูกจับผิดจากครูด้วยการขาดเรียน แกล้งป่วย ซึ่งเด็กที่ถูกลงโทษเป็นประจำอย่างรุนแรงจะถูกจำกัดการเรียนรู้ รู้สึกผิด สูญเสียการนับถือตนเอง (loss of Self-Esteem) ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญต่อการพัฒนาด้านอื่น ๆ โดยเฉพาะเรื่องการเรียนรู้ อีกทั้งมีอาการวิตกกังวลอื่น ๆ ตามมา และมีพฤติกรรมต่อต้านสังคม เพราะการลงโทษเป็นการสอนเด็กให้เชื่อมโยงความรุนแรงกับความรักทำให้เด็กเลียนแบบพฤติกรรมความรุนแรง และใช้ความรุนแรง

ในการแก้ปัญหาต่อไป รวมทั้งทำให้เกิดสัมพันธภาพทางลบระหว่างผู้ลงโทษกับผู้ถูกลงโทษ (Dubanoski, Inaba, & Gerkewicz, 1983; Greydanus et al., 2003; Harper, Hormo, Lansdown, Martin, Newell, & Nilsson, 2005 อ้างถึงในสมบัติ ตาปัญญา, 2550; Ramsburg, 1997 อ้างถึงใน Andero & Stewart, 2002) นอกจากนี้ Hyman เสนอว่าการลงโทษ นำมาสู่ความเจ็บป่วยทางการเรียนที่เป็นความเครียดอย่างรุนแรง ซึ่งอาการจะเหมือนกับอาการ ความเครียดที่เกิดขึ้นหลังจากประสบเหตุการณ์ที่รุนแรงในชีวิต (Post-Traumatic Stress Disorder, PTSD) ทำให้อนอนไม่หลับ รู้สึกผิด ไร้คุณค่า มีแรงจูงใจต่ำ ฝืนสมรรถนะต่ำ คิดฆ่าตัวตาย ซึ่ง Hyman เรียกอาการนี้ว่า Educationally Induced Post-Traumatic Stress Disorder หรือ EIPSD

ขณะเดียวกันมีนักวิจัยบางท่านเสนอว่า การลงโทษทางด้านจิตใจส่งผลกระทบต่อที่รุนแรง มากกว่าด้านร่างกาย เพราะการลงโทษทางด้านจิตใจทำให้เกิดบาดแผลทางจิตใจที่รุนแรง และลึกซึ้ง ซึ่งแนวคิดนี้ได้ถูกสนับสนุนโดย Hyman ที่เสนอว่าการทำร้ายทางจิตใจเป็นการทำให้เด็กเกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัย เป็นการทำลายความรัก ความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่ง และการนับถือตนเอง ซึ่ง บาดแผลทางจิตใจนี้อาจจะปรากฏอยู่ไปตลอดจนถึงวัยผู้ใหญ่ได้ และอีกงานวิจัยของ Vissing และคณะ (1991) ที่ได้ศึกษาผลกระทบของความก้าวร้าวทางวาจา และการทำร้ายทางร่างกาย ผล การศึกษาพบว่า เด็กที่ได้รับความก้าวร้าวทางวาจาจากผู้ใหญ่ มีพฤติกรรมความก้าวร้าวสูง และมี ปัญหาการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น มากกว่าเด็กที่ถูกทำร้ายทางด้านร่างกายจากผู้ใหญ่

จากผลกระทบดังกล่าวเห็นได้ว่าการลงโทษ ถือเป็น การละเมิดสิทธิเด็กรูปแบบหนึ่งที่ทำให้ เด็กได้รับความเจ็บปวดทั้งทางร่างกายและจิตใจ ซึ่งอาจไปยับยั้งการเจริญเติบโตของพัฒนาการ ตามวัยได้

การลงโทษที่มีประสิทธิภาพ และการสร้างวินัยเชิงบวก

หลายคนอาจเกิดคำถามว่า ถ้าการลงโทษก่อให้เกิดผลกระทบต่อเด็กทั้งทางร่างกายและ อารมณ์จิตใจแล้ว ทำไมเด็กบางคนจึงมีพฤติกรรมที่ดีขึ้นหลังจากถูกลงโทษ แสดงว่าเด็กอาจได้รับการลงโทษจากผู้ใหญ่อย่างเหมาะสม หรือการลงโทษนั้นไม่มีความรุนแรง สิ่งเหล่านี้จึงกลายเป็น ข้อถกเถียงกันถึงข้อดี ข้อเสียของการลงโทษมาโดยตลอด ซึ่งการลงโทษที่มีประสิทธิภาพใน บางครั้งต้องพิจารณาถึงความเหมาะสม และลงโทษอย่างมีเหตุผล มีสติ มากกว่าใช้อารมณ์มา ตัดสินการลงโทษ สำหรับการลงโทษที่มีประสิทธิภาพ ธีระพร อุวรรณโณ (2525) ได้เสนอว่า ต้อง

คำนึงถึงจังหวะเวลาในการลงโทษ ระดับความรุนแรง ความคงเส้นคงวาของการทำโทษ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ลงโทษกับเด็ก และการให้เหตุผลควบคู่กับการลงโทษดังนี้

1. จังหวะเวลาในการลงโทษ ควรลงโทษทันทีหลังจากที่พบว่าเด็กแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ยิ่งจังหวะเวลาในการลงโทษเกิดขึ้นซ้ำประสิทธิภาพของการลงโทษจะลดน้อยลง โดย Powell, Symbaluk, และ Macdonald (2002) ได้ให้เหตุผลว่า การยืดเวลาการลงโทษออกไปทำให้ผู้ที่ถูกลงโทษไม่สามารถเชื่อมโยงการเรียนรู้ระหว่างพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์กับการลงโทษได้

2. ระดับความรุนแรงในการลงโทษ ถ้ามีการลงโทษที่รุนแรงย่อมส่งผลให้พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นั้นลดลง แต่ในบางครั้งอาจเป็นการเพิ่มพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กได้ซึ่งต้องนำปัจจัยอื่นเข้ามาพิจารณา เช่น การที่ครูต่อว่าเด็กด้วยเสียงอันดังทำให้เพื่อน ๆ สนใจเด็กมากขึ้น เด็กชอบจึงแสดงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ นอกจากนี้การลงโทษไม่ควรเพิ่มระดับความรุนแรงของการลงโทษทีละน้อย ๆ เพราะการลงโทษที่ค่อย ๆ เพิ่มความรุนแรงมีผลทำให้บุคคลผู้ถูกลงโทษปรับตัวกับการลงโทษ และทำให้วิธีการลงโทษนั้นใช้ไม่ได้ผล (Powell et al., 2002)

3. ความคงเส้นคงวาของการทำโทษ สามารถแบ่งได้เป็นความคงเส้นคงวาในผู้ใหญ่คนเดียวกันเช่น ผู้ใหญ่คนเดียวกันแสดงการลงโทษทุกครั้ง เมื่อพบเจอเด็กที่แสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสม และความคงเส้นคงวาระหว่างผู้ใหญ่ตั้งแต่สองคนขึ้นไป เช่น ไม่ว่าจะอยู่กับผู้ใหญ่คนใดก็ตามเมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสมจะต้องถูกทำโทษ ความคงเส้นคงวาเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะยิ่งการลงโทษไม่มีความคงเส้นคงวาเท่าใด ประสิทธิภาพของการลงโทษยิ่งมีน้อยเท่านั้น

4. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ลงโทษกับเด็ก ถ้าผู้ลงโทษมีความสัมพันธ์ที่ดี และให้ความรักความอบอุ่นต่อเด็ก การลงโทษย่อมมีประสิทธิภาพดีมากกว่าผู้ลงโทษที่ไม่มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อเด็ก

5. การให้เหตุผลควบคู่กับการลงโทษ จะช่วยให้บุคคลเข้าใจพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมมากขึ้น และพยายามหลีกเลี่ยงการแสดงพฤติกรรมดังกล่าวในอนาคต Parke (1977, 1981 อ้างถึงใน ธีระพร อุวรรณโณ, 2525) ศึกษาประสิทธิภาพของการให้เหตุผลควบคู่กับการลงโทษ พบว่าการให้เหตุผลควบคู่กับการลงโทษ มีประสิทธิภาพมากกว่าการลงโทษอย่างเดียว และมีประสิทธิภาพ

มากกว่าการลงโทษทันทีหลังเด็กกระทำผิด หรือทิ้งระยะเวลาห่างจากที่เด็กทำผิด รวมถึงมีประสิทธิผลมากกว่าผู้ลงโทษที่มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อเด็ก หรือผู้ลงโทษที่ไม่ได้สร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อเด็ก ขณะเดียวกันการลงโทษควรควบคู่กับการเสริมแรงทางบวกด้วยเพื่อให้บุคคลเรียนรู้อถึงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ (Powell et al., 2002)

อย่างไรก็ตามแม้ว่าวิธีการลงโทษดังกล่าวข้างต้นจะช่วยให้เด็กมีพฤติกรรมที่ดีขึ้น แต่ “การลงโทษ” ยังคงแสดงให้เห็นถึงการใช้ความรุนแรงที่ผู้ใหญ่มีต่อเด็ก ดังนั้นจึงควรหลีกเลี่ยงการใช้วิธีการลงโทษในรูปแบบต่าง ๆ ในการปรับพฤติกรรมเด็ก

“การสร้างวินัยเชิงบวก” จึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งสำหรับการปรับพฤติกรรมเด็กโดยไม่ใช้การลงโทษ แต่ที่ผ่านมามีคนส่วนใหญ่มองว่ามีความเข้าใจผิดเกี่ยวกับการลงโทษ และการสร้างวินัย (discipline) โดยนำเอาการลงโทษมาใช้แทนการสร้างวินัย นั่นคือ มองว่าการลงโทษเป็นการสร้างวินัยให้เด็กมีความรับผิดชอบ มีระเบียบวินัย ดังนั้นจึงไม่แปลกที่มักพบว่า โรงเรียนที่ต้องการมุ่งสร้างความเป็นระเบียบวินัยจะมีบรรยากาศของการควบคุม การข่มขู่ให้เด็กกลัว ในความเป็นจริงทั้งการลงโทษ และการสร้างวินัยมีความหมาย และวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน โดย สมบัติ ตาปัญญา (2549) ได้เสนอเปรียบเทียบความแตกต่างไว้ว่าการสร้างวินัยเป็นการสอน หรือฝึกคนให้เชื่อฟังกฎระเบียบ หรือแนวทางการปฏิบัติทั้งในระยะสั้น และระยะยาว โดยมุ่ง “พัฒนา” พฤติกรรม ในขณะที่การลงโทษมุ่งที่จะ “ควบคุม” พฤติกรรมของเด็ก และเพื่อให้เกิดความเข้าใจในความแตกต่างระหว่างการลงโทษ และการสร้างวินัย สมบัติ ตาปัญญาได้เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างทั้ง 2 วิธีไว้อย่างชัดเจน ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างวิธีการสร้างวินัยและการลงโทษ

การสร้างวินัย	การลงโทษ
ให้ทางเลือกในเชิงบวกแก่เด็ก	บอกแต่ทำอะไรที่ไม่ให้ทำ
แสดงการรับรู้ หรือให้รางวัล / ชื่นชมต่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์	มีปฏิกิริยาที่โกรธแค้นต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
เด็กทำตามกฎระเบียบ เพราะได้พูดคุย และตกลงกันเกี่ยวกับกฎระเบียบเหล่านั้นแล้ว	เด็กทำตามกฎระเบียบ เพราะถูกข่มขู่ หรือให้สินจ้างรางวัล

การสร้างวินัย	การลงโทษ
มีการให้แนวทางที่หนักแน่นมั่นคง และเสมอต้นเสมอปลาย	มีลักษณะของการควบคุม ทำให้รู้สึกผิด หรือ ละอาย เยาะเย้ยถากถาง
เคารพศักดิ์ศรี และมองเด็กในด้านบวก	มองเด็กในด้านลบ และไม่เคารพศักดิ์ศรี
ปราศจากความรุนแรงทั้งทางวาจา และการกระทำ	ก้าวร้าวรุนแรงทั้งทางวาจา และการกระทำ
มีการให้เหตุผลในพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็ก	ไม่มีการให้เหตุผลในพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็ก
เด็กต้องแสดงความเสียใจ และทำอะไรบางอย่างเพื่อทดแทน หรือชดใช้ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำผิดของตนเอง	เด็กถูกลงโทษ เพราะทำร้ายผู้อื่น มากกว่าแสดงให้เด็กเห็นว่า เมื่อทำผิดแล้วควรแสดงความรับผิดชอบ หรือความเสียใจ
มีความเข้าใจในระดับความสามารถ ความจำเป็น สถานการณ์แวดล้อม และระดับพัฒนาการเฉพาะตัวของเด็กแต่ละคน	เป็นการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมกับระดับพัฒนาการของเด็ก ไม่คำนึงถึงสถานการณ์แวดล้อม ระดับความสามารถ และความจำเป็นในชีวิตของเด็กแต่ละราย
ปลูกฝังการมีวินัยในตนเอง	สอนเด็กให้ทำดีเฉพาะตอนที่อาจถูกจับได้ว่าทำผิดเท่านั้น
รับฟัง และทำให้ดูเป็นตัวอย่าง	คอยจับผิดเรื่องเล็กๆ น้อยๆ อยู่ตลอดเวลาจนทำให้เด็กเมินเฉย ไม่ยอมฟัง หรือให้ความสนใจอีกต่อไป
ใช้การทำผิดเป็นโอกาสในการเรียนรู้	บังคับให้เด็กทำตามกฎระเบียบที่ไม่เป็นเหตุผลเพียงเพราะ “ครูสั่งว่าอย่างนั้น”
จำกัดอยู่ที่พฤติกรรมของเด็ก ไม่ใช่ตัวเด็กเอง เช่น สิ่งที่เขาทำนั้นผิด	ตำหนิวิจารณ์ตัวเด็กมากกว่าพฤติกรรม เช่น เธอมันโง่ เธอผิดไปแล้ว

จาก “การสร้างวินัยเชิงบวกในโรงเรียน” โดย สมบัติ ตาปัญญา, 2549, หน้า 24-25. คู่มือครูประกอบการอบรมในโครงการวิจัยการศึกษาเพื่อพัฒนารูปแบบแนวทางการป้องกันความรุนแรงต่อเด็กแบบยั่งยืน โดยการสนับสนุนของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพและมูลนิธิสาธารณสุขแห่งชาติ

การเรียนรู้ และการเกิดเจตคติต่อการลงโทษ

ด้วยเหตุที่การลงโทษเป็นวิธีที่นำไปใช้ง่าย สามารถระงับพฤติกรรมของเด็กได้อย่างรวดเร็ว จึงทำให้คนส่วนใหญ่มีความเชื่อ หรือมีเจตคติทางบวกต่อการลงโทษ จากการวิจัยของ Dubanoski และคณะ (1983) พบว่า ครูส่วนใหญ่มีความเชื่อว่าการลงโทษสร้างบุคคลให้เป็นคนดีได้ เพราะการลงโทษเป็นการพัฒนาจิตสำนึก และคุณธรรมจริยธรรม ความเชื่อว่าการลงโทษทำให้นักเรียนมีการเคารพครูมากขึ้น ความเชื่อว่าการลงโทษเป็นการทำให้เด็กเข้าใจในสิ่งที่ตนเองทำผิดมากขึ้น และถ้าไม่มีการลงโทษทำให้ปัญหาพฤติกรรมนั้นเพิ่มมากขึ้น ซึ่งต่อมามีงานวิจัยมากมายได้สนับสนุนแนวคิดดังกล่าว เช่นการศึกษาของ Greydanus และคณะ (2003) ได้สำรวจการลงโทษของครูในโรงเรียน พบว่าครูมีความเชื่อว่าการลงโทษเป็นเทคนิคการสร้างวินัยที่มีประสิทธิภาพ เพราะสามารถควบคุมเด็กได้ดี เด็กเรียนรู้ที่จะเคารพผู้ใหญ่ เด็กได้พัฒนาทักษะทางสังคม และมีจริยธรรม ถ้าไม่มีการลงโทษเด็กเลยการสร้างวินัยในโรงเรียนจะเป็นเรื่องที่ยาก และเมื่อสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาปีที่ 1 จำนวน 700 คนถึงการสนับสนุนการตีพบว่า 84.9% ของนักศึกษาเชื่อว่า การตีเป็นสิทธิของพ่อแม่ 68.9% รู้สึกว่าการตีเป็นกระบวนการสร้างวินัยที่มีประสิทธิภาพ และ 45.1% เห็นด้วยที่เด็กจำเป็นต้องถูกตีเพื่อสอนการมีวินัย (Graziano & Namaste, 1990) จากการมีความเชื่อดังกล่าว ส่งผลให้คนส่วนใหญ่มีการสนับสนุนการลงโทษ เห็นได้จากการสำรวจในประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า การลงโทษถูกยอมรับโดยประชาชนชาวอเมริกัน 47% และโดย 60% ของบุคลากรในโรงเรียน ได้แก่ ครู ผู้บริหารและคณะกรรมการโรงเรียน ที่แสดงถึงการสนับสนุนให้มีการลงโทษเด็กในห้องเรียนอย่างต่อเนื่อง (Hyman, 1988 อ้างถึงใน Greydanus et al.)

สำหรับในประเทศไทยได้มีความเชื่อต่อการลงโทษที่คล้ายกัน คือ มองว่าการลงโทษยังเป็นสิ่งที่จำเป็นควบคู่กับการสอนวินัย การเชื่อว่ไม่เรียวช่วยสร้างให้เด็กเป็นคนดีได้ เช่น การสำรวจทัศนคติต่อการสร้างวินัย และพฤติกรรมในการสร้างวินัยของครูต่อนักเรียน ในปี 2548 – 2549 พบว่า ครูส่วนใหญ่ 70% เห็นด้วยกับข้อความที่ว่า "การตี หรือการทำอย่างอื่นที่ให้แก่เด็กเจ็บ เป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อให้เด็กหลายจำไม่ประพฤติผิดซ้ำอีก" "ครู และพ่อแม่ควรยึดคำพังเพยที่ว่ารักวัวให้ผูก รักลูกให้ตีเป็นแนวทางในการอบรมสั่งสอนเด็ก" "หากไม่ตีเลยอาจควบคุมพฤติกรรมเด็กไม่ได้ เพราะเด็กไม่มีความเกรงกลัวผู้ใหญ่" และ "การลงโทษเป็นการปลูกฝังวินัยให้กับเด็ก" (สมบัติ ตาปัญญา, 2550) และอีกงานวิจัยของ ขนิษฐา ชัยโชติกุลชัย (2539) ได้ศึกษาตัวแปรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมลงโทษนักเรียนของครูระดับมัธยมศึกษาตอนต้นตามทฤษฎีการกระทำ

ด้วยเหตุผลพบว่า ครูที่มีเจตนาจะลงโทษนักเรียนมีความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษที่สูงกว่าครูที่มีเจตนาไม่ลงโทษใน 4 ความเชื่อ คือ การลงโทษทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมดีขึ้น การลงโทษทำให้ควบคุมชั้นเรียนได้ง่าย การลงโทษทำให้นักเรียนเปลี่ยนแปลง และการลงโทษทำให้นักเรียนสำนึกผิดไม่กล้าทำผิดอีก นอกจากนี้มีงานวิจัยที่ได้ศึกษาผลการบังคับใช้ระเบียบการลงโทษนักเรียน พ.ศ. 2543 ที่มีต่อการปฏิบัติงานของฝ่ายปกครองในโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการสำรวจความคิดเห็นของผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายปกครอง และครูปฏิบัติที่ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบด้านความประพฤติของนักเรียน จำนวน 214 คน เกี่ยวกับผลการดูแลนักเรียนเมื่อมีระเบียบการลงโทษนักเรียนของกระทรวงศึกษาธิการที่ห้ามมีการ “เขียน” หรือลงโทษนักเรียนด้วยความรุนแรง ผลคือ ครูมีความคิดเห็นว่ เมื่อมีระเบียบนี้ออกมาทำให้การดูแลและควบคุมนักเรียนให้อยู่ในระเบียบวินัย การส่งเสริมและการพัฒนาพฤติกรรมนักเรียน รวมถึงการปลูกจิตสำนึกด้านคุณธรรม จริยธรรม ได้ผลในระดับน้อย (อรอนพ ตนะดุลย์, 2546) แสดงให้เห็นว่าครูส่วนใหญ่ยังมีความเชื่อว่าการลงโทษที่รุนแรงด้วยการ “เขียนตี” จะทำให้สามารถควบคุมความมีระเบียบวินัย อีกทั้งส่งเสริมพฤติกรรมและจริยธรรมที่ดีของนักเรียนได้ดี

จากข้อมูลเหล่านี้จึงมีคำถามว่า เจตคติเกิดขึ้นได้จากสาเหตุใดบ้างซึ่งบางคนมองว่าเกิดจากการถูกถ่ายทอด ปลูกฝังมาตั้งแต่อดีต และเกิดการเรียนรู้ ปฏิบัติต่อกันมาประกอบกับเมื่อนำไปใช้แล้วได้ผลรวดเร็ว ซึ่ง Franzoi (2000) ได้รวบรวมกลไกการเกิดเจตคติของบุคคลตามองค์ประกอบการเกิดเจตคติทั้งองค์ประกอบทางความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมดังนี้

1. เจตคติที่เกิดจากการได้เห็นบุคคล หรือสิ่งของนั้นบ่อย ๆ ทำให้เกิดความรู้สึกในทางบวกต่อสิ่งนั้น เรียกปรากฏการณ์นี้ว่าปรากฏการณ์เพียงแค้ได้พบเห็น (mere exposure effect) นั่นคือถ้าบุคคลได้เห็นพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงบ่อย ๆ ย่อมทำให้นักบุคคลเกิดความรู้สึกทางบวกต่อความรุนแรงนั้นได้

2. เจตคติที่เกิดจากการเรียนรู้ผ่านการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ตามการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (classical conditioning) คือ การนำเอาสิ่งเร้าที่เป็นกลาง หรือสิ่งเร้าที่มีเงื่อนไข (conditioned stimulus) เข้าคู่กับสิ่งเร้าที่ไม่มีเงื่อนไข (unconditioned stimulus) สุดท้ายสิ่งเร้าที่เป็นกลางจะมีอำนาจทำให้เกิดการตอบสนองนั้นตามไปด้วย โดยไม่ต้องมีสิ่งเร้าที่ไม่มีเงื่อนไขเข้ามา อย่างงานวิจัยหนึ่งของ Staats และคณะ (1962 อ้างถึงใน Franzoi, 2000) ที่ได้

ทดลองให้เห็นถึงการเกิดเจตคติผ่านการเชื่อมโยงตามการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก ด้วยการใช้คำที่มีความหมายธรรมดา คือ ใหญ่ (large) ซึ่งเป็นสิ่งเร้าที่เป็นกลาง เข้าคู่กับไฟฟ้าช็อค หรือเสียงดัง ซึ่งเป็นสิ่งเร้าที่ไม่มีเงื่อนไข ต่อมาผู้วิจัยแสดงเฉพาะคำว่า “ใหญ่” อย่างเดียวโดยไม่มีไฟฟ้าช็อค หรือเสียงดังผลการทดลองพบว่า ผู้ร่วมการทดลองแสดงอาการตื่นตัวมากขึ้นเมื่อเห็นคำว่า “ใหญ่” และอีกตัวอย่างที่ทำให้เห็นการเชื่อมโยงของการเกิดเจตคติที่ชัดเจน คือ การนำศิลปินที่มีชื่อเสียงมาโฆษณาสินค้าชนิดหนึ่ง เพื่อให้กับผู้ซื้อสินค้าได้มีการถ่ายโยงความรู้สึกที่ดีต่อศิลปิน มาสู่สินค้าชนิดนั้นด้วย ในทางตรงกันข้ามถ้าเอาสิ่งที่ไม่ดีมาเป็นสิ่งเร้าคู่กับสิ่งเร้าที่เป็นกลาง คนจะเชื่อมโยงความสัมพันธ์ในสิ่งเร้าที่มีเงื่อนไขนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ดีตามไปด้วย

3. เจตคติที่เกิดจากการเรียนรู้จากผลกรรมตามการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (operant conditioning) นั่นคือบุคคลจะเรียนรู้ว่า ถ้าผลของการกระทำนั้นเป็นที่น่าพึงพอใจ บุคคลมีแนวโน้มที่จะกระทำเช่นนั้นอีก เมื่อมีสิ่งเร้าเดิมปรากฏ แต่ถ้าผลของการกระทำนั้นไม่เป็นที่น่าพึงพอใจ บุคคลจะหลีกเลี่ยงไม่ทำพฤติกรรมนั้นอีกเมื่อมีสิ่งเร้าเดิมมาปรากฏ แสดงให้เห็นว่า เจตคติของบุคคลจะสอดคล้องตามการเพิ่ม หรือลดของพฤติกรรมนั้น เช่น การที่พ่อแม่เรียนรู้ว่าเมื่อใดที่ใช้วิธีการตี ลูกจะเชื่อฟัง และหยุดพฤติกรรมนั้นทันที พ่อแม่จึงมีเจตคติที่ดีต่อการลงโทษเด็กที่ว่า การตีสามารถควบคุมพฤติกรรมเด็กได้

4. เจตคติที่เกิดจากการเรียนรู้โดยการสังเกตจากตัวแบบ (observational Learning) นอกจากเจตคติที่เกิดจากการเรียนรู้ดังกล่าวข้างต้นแล้ว เจตคติยังสามารถเกิดได้จากการเรียนรู้โดยการสังเกตจากตัวแบบ (model) โดยเฉพาะถ้าตัวแบบเป็นคนที่น่าเคารพเชื่อถือ และเป็นที่ยอมรับ บุคคลจะเลียนแบบเจตคติของตัวแบบนั้นมากขึ้น ซึ่งแนวคิดนี้สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) ของ Bandura (1973) ที่เสนอว่ามนุษย์เรียนรู้การทำพฤติกรรมต่าง ๆ จากการเลียนแบบ การได้รับประสบการณ์ตรง และการสังเกตตัวแบบผ่านกระบวนการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน คือ

1) กระบวนการเอาใจใส่ (attentional processes) เป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนรู้ ถ้าบุคคลมีความใส่ใจกับพฤติกรรมของตัวแบบน้อย การเรียนรู้ในกระบวนการอื่น ๆ ย่อมน้อยตามไปด้วย

2) กระบวนการจดจำ (retention processes) เมื่อเกิดการสังเกต กระบวนการจดจำจะเข้ามามีบทบาทสำคัญในการจดจำตัวแบบนั้น

3) กระบวนการกระทำ (motor reproduction processes) เป็นกระบวนการที่แสดงพฤติกรรมตามแบบที่ได้จดจำมา

4) กระบวนการเสริมแรงและจูงใจ (reinforcement and motivational processes) เป็นสิ่งที่กระตุ้นให้บุคคลแสดง หรือไม่แสดงพฤติกรรมที่ได้จดจำมา กล่าวคือ ถ้าบุคคลได้รับแรงเสริมหรือสิ่งที่จูงใจยอมทำให้บุคคลต้องการแสดงพฤติกรรมนั้นซ้ำอีกครั้ง เช่นเดียวกับการเรียนรู้ความก้าวร้าวจากประสบการณ์ตรงที่บุคคลเรียนรู้จากผลของการกระทำ นั่นคือ ถ้าพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกมาแล้วเป็นผลดีต่อตัวเขาคือ ได้รับรางวัล คำชมเชย หรือได้รับการยอมรับ บุคคลเรียนรู้ที่จะจดจำพฤติกรรมนั้นเพื่อแสดงออกในโอกาสหน้า แต่ถ้าการแสดงออกของพฤติกรรมนั้นไม่ได้นำมาซึ่งผลดีบุคคลจะเรียนรู้ว่าไม่ควรแสดงพฤติกรรมนั้นอีก (ธีระพร อุวรรณโณ และปรีชา วิหคโต, 2532)

การเรียนรู้พฤติกรรมจากการสังเกตสามารถถ่ายทอดจากบุคคลหนึ่งไปสู่อีกบุคคลหนึ่งได้ จึงแสดงให้เห็นว่าเจตคติยอมได้รับการถ่ายทอดได้ด้วยเช่นกัน เพราะพฤติกรรม และเจตคติมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน ดังนั้นตัวแบบที่มีอิทธิพล และมีความใกล้ชิดกับบุคคลจึงมีความสำคัญต่อการถ่ายทอดทั้งเจตคติและพฤติกรรมอย่างมาก ทั้งนี้ครอบครัวเป็นตัวอย่างที่มีความสำคัญต่อเด็ก เพราะเป็นสถาบันพื้นฐานที่ใกล้ชิดเด็กมากที่สุด เห็นได้จากกรณีเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดู หรืออยู่ในครอบครัวที่มีการลงโทษด้วยความรุนแรง เด็กยอมเรียนรู้ และซึมซับพฤติกรรมก้าวร้าวของพ่อแม่ และไปแสดงออกกับคนอื่น ๆ ต่อไป ในระยะยาว เมื่อเด็กโตขึ้นเด็กจะถ่ายทอดความรุนแรงนี้ไปสู่ลูก หรือคนรอบข้าง ซึ่งความคิดนี้ได้รับการสนับสนุนจาก Bandura (1973) ที่มีความเห็นว่าการครอบครัวยุคใหม่เป็นกลไกสำคัญที่ถ่ายทอดความก้าวร้าวได้ดี เพราะพ่อแม่เป็นตัวอย่างในการพัฒนาเด็กให้มีบุคลิกภาพแบบไม่ก้าวร้าว จนถึงก้าวร้าวรุนแรงได้ โดยพ่อแม่เป็นผู้สามารถถ่ายทอดความก้าวร้าว ทั้งในรูปแบบของการลงโทษอย่างรุนแรง และการสร้างวินัยที่เข้มงวด เห็นได้จากการศึกษาความแตกต่างของเด็กที่ก้าวร้าว และไม่ก้าวร้าว พบว่าเด็กที่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมักถูกพ่อแม่ลงโทษทางร่างกายและวาจาอย่างรุนแรง มากกว่าเด็กที่ไม่ก้าวร้าว (Bandura, 1960 อ้างถึงใน Bandura, 1973) สำหรับการศึกษการสร้างวินัยที่เข้มงวดให้เด็กเชื่อฟังด้วยวิธีการใช้ความก้าวร้าวทางร่างกาย และวาจาพบว่าเด็กมักแสดงการควบคุมเพื่อนด้วยการแสดงความก้าวร้าว เช่นเดียวกับที่พ่อแม่ควบคุมพวกเขา (Hoffman, 1960 อ้างถึงใน Bandura, 1973)

5) เจตคติที่เกิดจากการสังเกตพฤติกรรมของตนเองตามทฤษฎีการรับรู้ตนเอง (self-perception theory) นั่นคือเมื่อบุคคลไม่สามารถรับรู้ว่าจะตติของตนเป็นอย่างไร บุคคลจะอ้างอิงเจตตตินั้นจากการสังเกตพฤติกรรมของตนเองที่มีต่อสิ่งนั้นแทน และตีความจากการแสดงออกทางสีหน้า อารมณ์ของบุคคล

ความสำคัญของเจตคติกับพฤติกรรมการลงโทษ

เจตคติและพฤติกรรมมีอิทธิพล และความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันสูง จนอาจกล่าวได้ว่าเจตคติสามารถทำนายพฤติกรรมของบุคคลได้ และยังถ้าการวัดเจตติมีความเฉพาะเจาะจงมากเท่าใดการทำนายพฤติกรรมจะยิ่งมีความแม่นยำมากขึ้นเท่านั้น แนวคิดนี้ได้รับการสนับสนุนจากงานวิจัยของ Durrant, Rose-Krasnor และ Broberg (2003 อ้างถึงใน Gagne et al., 2007) ได้ศึกษาเจตคติต่อการลงโทษของกลุ่มแม่ในประเทศแคนาดาและประเทศสวีเดน พบว่าแม่ในประเทศแคนาดาที่แสดงเจตคติต่อการลงโทษสูง มีการใช้การลงโทษมากกว่าแม่ในประเทศสวีเดนที่แสดงเจตคติต่อการลงโทษน้อย แสดงให้เห็นว่าเจตคติต่อการลงโทษมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความถี่ในการลงโทษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อีกงานวิจัยได้ศึกษาการทำนายเจตคติและพฤติกรรมการสร้างวินัยด้วยความรุนแรงของพ่อแม่ชาวอเมริกัน โดยเจตคติต่อความรุนแรง หมายถึง ความเชื่อในการสร้างวินัยด้วยการลงโทษทางร่างกาย (physical discipline) และ ความเชื่อในการลดคุณค่าของเด็ก (devaluation of child) ส่วนพฤติกรรมการสร้างวินัยด้วยความรุนแรงหมายถึง การลงโทษทางร่างกาย และการใช้วาจาที่รุนแรง ผลการศึกษาพบว่า นอกจากตัวแปรอายุและเพศของเด็ก อายุและการศึกษาของพ่อแม่ การนับถือศาสนาของพ่อแม่ การจัดการความโกรธของพ่อแม่ และการใช้วาจาที่รุนแรงแล้ว ตัวแปรที่ทำนายพฤติกรรมลงโทษทางร่างกายได้ดีคือ เจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย และเจตคติต่อการลดคุณค่าเด็ก ขณะเดียวกันยังพบว่าตัวทำนายเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย และเจตคติต่อการลดคุณค่าเด็กคือ พฤติกรรมลงโทษเด็ก และการใช้วาจาที่รุนแรงของพ่อแม่เช่นกัน (Jackson et al., 1999)

ผลจากงานวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเจตคติ และพฤติกรรมมีความสัมพันธ์ และอิทธิพลซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษทั้งทางร่างกายและ จิตใจที่พบว่า เจตคติต่อการลงโทษทั้งทางร่างกายและจิตใจ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการลงโทษทั้งทางร่างกายและจิตใจ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษ

1. ปัจจัยทางประชากรศาสตร์

ที่ผ่านมา มีนักวิจัยพยายามศึกษาถึงปัจจัยที่สนับสนุนเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย และทางจิตใจมากมาย โดยตัวแปรหนึ่งที่ถูกนำมาศึกษา คือ ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ (demographics) ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา

1.1 ความแตกต่างระหว่างเพศ

เนื่องจากพฤติกรรมการลงโทษเป็นรูปแบบหนึ่งของการแสดงความก้าวร้าวอย่างที่ได้อธิบายในข้างต้น จึงทำให้นักวิจัยหลายท่านสนใจศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวกับความแตกต่างทางเพศซึ่ง การศึกษาที่ผ่านมาพบผลที่มีความสอดคล้องกัน โดยเฉพาะการแสดงความก้าวร้าวของเพศชายที่มากกว่าเพศหญิง แต่อย่างไรก็ตามมีนักวิจัยบางท่านได้เสนอว่า เพศชาย และเพศหญิงไม่มีความแตกต่างในระดับความก้าวร้าวโดยรวม กล่าวคือผู้ชายแสดงความก้าวร้าวทางร่างกายมากกว่า ผู้หญิง ส่วนผู้หญิงแสดงความก้าวร้าวทางวาจามากกว่า (Geen, 1990)

ในขณะที่เมื่อศึกษาความแตกต่างทางเพศกับรูปแบบความก้าวร้าวทั้ง 3 ประเภทดังที่ได้ อธิบายในข้างต้น คือ ความก้าวร้าวทางร่างกาย (เช่น การตี การชกต่อย) ความก้าวร้าวทางวาจา (เช่น การตะโกนด่าว่า การล้อเลียน) และความก้าวร้าวทางอ้อม (เช่น การนินทา การเขียน หรือ การเล่าเรื่องที่ไม่ดีของบุคคลอื่น) พบว่า เด็กวัยรุ่นผู้ชายแสดงความก้าวร้าวทางร่างกาย มากกว่า เด็กวัยรุ่นผู้หญิง และเด็กวัยรุ่นผู้หญิงแสดงความก้าวร้าวทางอ้อม มากกว่าเด็กผู้ชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เด็กวัยรุ่นผู้ชาย และผู้หญิงแสดงความก้าวร้าวทางวาจาไม่แตกต่างกัน (Björkqvist et al., 1992 อ้างถึงใน Franzoi, 2000) และเมื่อศึกษาความแตกต่างทางเพศกับกลุ่ม ผู้ใหญ่ได้ผลที่คล้ายกันคือ เพศชายแสดงความก้าวร้าวทางตรงมากกว่าเพศหญิง และโดยทั่วไป เพศหญิงแสดงความก้าวร้าวทางอ้อมมากกว่าเพศชาย (Björkqvist, 1994)

สำหรับการศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศกับพฤติกรรมการลงโทษที่แบ่งเป็นการลงโทษทางร่างกาย และการลงโทษทางจิตใจในกลุ่มพ่อแม่ได้ผลการศึกษาด້ายกัน คือ เมื่อสำรวจปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการยอมรับการลงโทษทางร่างกายและจิตใจ พบว่าพ่อมีเจตคติยอมรับการลงโทษทางร่างกาย มากกว่าแม่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่การลงโทษทางจิตใจทั้งพ่อ และแม่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Buntain-Ricklefs, Kemper, Bell, & Babonis, 1994)

เมื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศกับพฤติกรรมการลงโทษในกลุ่มครูพบว่าครูผู้ชายมีเจตคติทางบวกต่อการลงโทษทางร่างกายมากกว่าครูผู้หญิง (Bogacki, Armstrong, & Weiss, 2005) และอีกงานวิจัยที่ได้ผลสอดคล้องกัน คือการพบว่าครูผู้ชายลงโทษทางร่างกาย มากกว่าครูผู้หญิงโดยนักเรียนชายถูกลงโทษ มากกว่านักเรียนหญิง และเมื่อจำแนกอายุของนักเรียนยังคงพบว่าครูผู้ชายลงโทษนักเรียนในช่วงอายุตั้งแต่ 8 – 20 ปี มากกว่าครูผู้หญิงโดยนักเรียนช่วงอายุ 11 – 13 ปี (ระดับมัธยมต้น) ถูกลงโทษมากที่สุด (Hyman, Clarke, & Erdlen, 1986)

สำหรับในประเทศไทยงานวิจัยที่สำรวจพฤติกรรมการลงโทษของครูได้พบผลที่คล้ายกันกับงานวิจัยของต่างประเทศ คือครูผู้ชาย และครูผู้หญิงมีวิธีการแก้ไขปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนด้วยการลงโทษแตกต่างกัน (นรินทร อิมเพิ่มพูน, 2523) และครูผู้ชายส่วนใหญ่ใช้วิธีการลงโทษทางร่างกาย และการไม่ลงโทษมากกว่าครูผู้หญิงที่ใช้วิธีการลงโทษทางวาจา และทางสังคม (ศุสิทธิ์ ดังกา, 2525)

1.2 อายุ และการศึกษา

นอกจากตัวแปรเพศแล้วอีกตัวแปรที่ถูกนำมาทำนายการลงโทษเด็ก คือตัวแปรอายุ และการศึกษา ซึ่งพบผลการศึกษาที่มีความแตกต่างกัน กล่าวคือ ในตัวแปรอายุพบว่า พ่อแม่ที่อายุน้อยมีพฤติกรรมการลงโทษลูกทางร่างกายมากกว่าพ่อแม่ที่อายุมาก (Dietz, 2000; Wolfner & Gelles, 1993) ต่อมา Gagne และคณะ (2007) ได้ศึกษาเจตคติของผู้ใหญ่ในประเทศแคนาดาต่อการลงโทษกลับพบว่า ผู้ร่วมการทดลองที่อายุมากสนับสนุนการลงโทษทางร่างกาย มากกว่าผู้ร่วมการทดลองที่อายุน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับตัวแปรการศึกษา Buntain-Ricklefs และคณะ (1994) ศึกษาปัจจัยที่ทำนายการยอมรับการลงโทษทั้งทางร่างกาย และจิตใจของผู้ใหญ่ พบว่า เชื้อชาติ รายได้ และการศึกษาของ

พ่อแม่ไม่สามารถทำนายการยอมรับการลงโทษทางร่างกายทั่ว ๆ ไปได้ เช่น การตีด้วยมือเปล่า หรือการใช้อุปกรณ์ และการลงโทษทางอารมณ์จิตใจ คือ การพูดหยาบคาย และการวิพากษ์วิจารณ์ เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Gagne และคณะ (2007) พบว่าตัวแปรการศึกษาไม่สามารถทำนายเจตคติต่อการลงโทษเด็กได้ แต่อย่างไรก็ตามได้มีงานวิจัยสนับสนุนว่าการศึกษาเป็นตัวทำนายเจตคติ และพฤติกรรมกรรมการลงโทษทางร่างกาย และการใช้ความรุนแรงทางวาจา กับเด็กได้ โดยผู้ใหญ่ที่มีการศึกษาสูงมีเจตคติและพฤติกรรมกรรมการลงโทษทางร่างกาย และการใช้ความรุนแรงทางวาจาน้อยกว่าผู้ใหญ่ที่มีการศึกษาน้อย (Jackson et al., 1999) และอีกงานวิจัยของ Grasmisk, Morgan, และ Kennedy (1992 อ้างถึงใน Flynn, 1996) ได้ศึกษาเจตคติของเจ้าหน้าที่ในโรงเรียนต่อการลงโทษนักเรียนในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่าการศึกษาสามารถทำนายเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนได้ โดยการศึกษาที่มีสหสัมพันธ์ในทิศทางลบกับเจตคติต่อการลงโทษ แต่ไม่ปรากฏว่าตัวแปรรายได้ และอาชีพเป็นตัวทำนายเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทย ยังไม่พบว่ามีงานนำตัวแปรอายุ และระดับการศึกษามาศึกษาร่วมกับเจตคติต่อการลงโทษ แต่มีเพียงการศึกษาที่ร่วมกับพฤติกรรมกรรมการลงโทษเท่านั้น เช่น งานวิจัยของวงศ์เดือน สายสุวรรณ (2546) ได้ศึกษาพฤติกรรมกรรมการลงโทษบุตรของมารดาโดยจำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา และอาชีพ พบว่า มารดาที่มีอายุ ระดับการศึกษา และอาชีพที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมกรรมการลงโทษบุตรที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อศึกษาพฤติกรรมกรรมการลงโทษของครูระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดนครปฐม พบว่าครูที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนด้วยการลงโทษแตกต่างกัน (นรินทร อิมเพิ่มพูน, 2523) และอีกงานวิจัยได้สำรวจความคิดเห็นของครูประถมศึกษาในจังหวัดราชบุรี พบว่าครูที่มีระดับวุฒิการศึกษา ตั้งแต่ปริญญาตรีส่วนใหญ่ใช้วิธีการไม่ลงโทษมากกว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี (ศุสิทธิ์ ลังกา, 2525) ทั้งนี้เป็นเพราะการศึกษาทำให้บุคคลได้เปิดมุมมองและความรู้ใหม่ ๆ จึงเห็นความสำคัญของผลเสียที่เกิดจากการลงโทษได้ดี อีกทั้งครูได้มีทางเลือกหรือเครื่องมืออื่น ๆ ที่จะนำไปใช้ปรับพฤติกรรมเด็กแทนการลงโทษเพียงอย่างเดียว

2. ปัจจัยจากประสบการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็ก

จากแนวความคิดการเรียนรู้ทางสังคมที่เสนอว่า บุคคลจะเรียนรู้พฤติกรรมต่าง ๆ ได้ดีจากการสังเกตตัวแบบ หรือการได้รับประสบการณ์ตรง โดยตัวแบบที่มีอิทธิพลต่อเด็กมากที่สุดคือ

“ครอบครัว” ที่สามารถถ่ายทอดทั้งเจตคติ และพฤติกรรมต่าง ๆ ให้แก่เด็กได้เป็นอย่างดี ซึ่งแนวคิดนี้ได้รับการสนับสนุนจากงานวิจัยมากมาย โดยเฉพาะงานวิจัยที่ศึกษาประสบการณ์การถูกลองโทษในวัยเด็กกับเจตคติต่อการลงโทษ ดังนี้

Buntain-Ricklefs และคณะ (1994) พบว่า พ่อแม่ที่เคยมีประสบการณ์การถูกลองโทษทางร่างกายในวัยเด็กให้การยอมรับ และการสนับสนุนรูปแบบการลงโทษทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ โดยตัวแปรประสบการณ์การถูกลองโทษในวัยเด็กเป็นตัวทำนายเจตคติต่อการลงโทษได้ดีกว่าตัวแปรอื่น เช่นเดียวกับการศึกษาของ Deater-Deckard, Lansford, Dodge, Pettit, & Bates (2003) ที่ศึกษาเจตคติเกี่ยวกับการลงโทษในระยะยาวของเด็กวัยรุ่น ผู้วิจัยได้ติดตามสัมภาษณ์การลงโทษของแม่ 3 ครั้ง คือสัมภาษณ์เมื่อเด็กอยู่ระดับชั้นอนุบาล (อายุ 5 ปี) ระดับเกรด 6 และเกรด 8 ตามลำดับ รวมใช้ระยะเวลา 8 ปี สุดท้ายให้เด็กตอบแบบสอบถามเจตคติต่อการลงโทษของพ่อแม่ ตัวอย่างคำถามเช่น เด็กจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่อพ่อแม่ตีพวกเขา การตีเป็นสัญญาณที่บอกว่าพ่อแม่รักพวกเขา คำตอบมี 5 ระดับ คือเห็นด้วยมากที่สุด ถึงไม่เห็นด้วยมากที่สุด ผลการศึกษาพบว่าเด็กที่มีประสบการณ์การถูกลองโทษสนับสนุนวิธีการสร้างวินัยด้วยการลงโทษมากกว่าเด็กที่ไม่มีประสบการณ์การถูกลองโทษ

อีกงานวิจัยของ Gagne และคณะ (2007) พบว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีระดับประสบการณ์การถูกลองโทษด้วยการตีในวัยเด็กจะมีเจตคติที่เห็นด้วยต่อการลงโทษ มากกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่ไม่มีประสบการณ์ และเมื่อศึกษากับกลุ่มพ่อแม่ และครูที่เคยถูกลองโทษเมื่อตอนเด็กจะสนับสนุนการลงโทษ มากกว่าคนที่ไม่เคยมีประสบการณ์การถูกลองโทษมาก่อน (Climinillo, 1980 อ้างถึงใน Greydanus et al., 2003) และเมื่อศึกษาเฉพาะกลุ่มครูได้พบผลเช่นเดียวกัน คือครูส่วนใหญ่ที่ถูกตีในวัยเด็กมีแนวโน้มในการลงโทษนักเรียน มากกว่าครูที่ไม่มีประสบการณ์การถูกตี (Rust & Kinnard, 1983 อ้างถึงใน Hyman, 1995)

ขณะเดียวกันได้มีงานวิจัยที่ศึกษาถึงประสบการณ์การถูกลองโทษทั้งทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็กกับพฤติกรรมการลงโทษเด็ก ซึ่งได้ผลการศึกษาที่ความสอดคล้องกัน คือ เมื่อศึกษาถึงประสบการณ์การถูกลองโทษทั้งทางร่างกาย และการใช้คำพูดที่รุนแรงของกลุ่มพ่อแม่ชาวอเมริกันในวัยเด็ก พบว่า เมื่อควบคุมตัวแปรเพศ เชื้อชาติ จำนวนบุตร และรายได้ พ่อแม่ที่เคยถูกตบคอกเมื่อวัยเด็กทุกวัน แสดงพฤติกรรมการตบคอกลูกของตนเอง มากกว่ากลุ่มพ่อแม่ที่เคยถูกตบคอก

เพียงเล็กน้อยเมื่อวัยเด็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพ่อแม่ที่เคยถูกตีเป็นประจำเมื่อวัยเด็ก แสดงพฤติกรรมทารุณกรรมที่ลูกของตนเอง มากกว่าเช่นกัน (Hamenway, Solnick, & Carter, 1994)

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทย วงษ์เดียน สายสุวรรณ (2546) ได้ศึกษาประวัติการถูกลองโทษของมารดา พฤติกรรมก้าวร้าวของมารดา และพฤติกรรมก้าวร้าวของบุตรที่ส่งผลต่อ พฤติกรรมการลงโทษบุตรของมารดา พบว่าตัวทำนายพฤติกรรมกรรมการลงโทษบุตรทางวาจาที่มี ประสิทธิภาพมากที่สุด คือประวัติการถูกลองโทษทางวาจาของมารดา

จากการศึกษาแสดงว่าประสบการณ์การถูกลองโทษในวัยเด็ก ทั้งการลงโทษทางด้าน ร่างกาย และจิตใจล้วนส่งผลต่อการสนับสนุน และการแสดงพฤติกรรมกรรมการลงโทษเด็กทั้งทาง ร่างกายและจิตใจด้วยกันทั้งสิ้น หรืออาจกล่าวได้ว่าตัวทำนายการลงโทษที่ดีที่สุด คือประสบการณ์ การถูกลองโทษในวัยเด็ก (Sofer, 1983 อ้างถึงใน Hyman, 1995)

บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ (Authoritarian personality)

บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ (Authoritarian personality) หมายถึง ลักษณะที่ยึดตัวเองเป็น ศูนย์กลาง ต่อต้านประชาธิปไตย การยึดมั่นในประเพณีเดิม ๆ การลงโทษ การวางตัวเหนือบุคคลที่ ด้อยกว่า และยอมตามกับคนที่มีอำนาจเหนือกว่า (Stewart & Hoult, 1959) นอกจากนี้ยังหมาย รวมถึงลักษณะของบุคคลที่ชื่นชอบการเชื่อฟังคนที่มีอำนาจในกลุ่มตน ขณะเดียวกันไม่ผ่อนปรน กับคนนอกกลุ่ม หรือกลุ่มคนที่มีสถานะต่ำกว่า คนกลุ่มนี้มักจะเห็นด้วยกับประโยคที่ว่า “การเชื่อ ฟัง และการเคารพผู้ที่มีอำนาจมากกว่าเป็นสิ่งสำคัญมากที่เด็กควรเรียนรู้” (Myers, 2008)

การศึกษานบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจเริ่มต้นจาก Erich Fromm ซึ่งเป็นนักปรัชญา และ นักจิตวิทยาได้ศึกษาถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในประเทศเยอรมนีช่วงปี ค.ศ. 1930 ที่มีการปกครองแบบลัทธิ นาซีโดยมีผู้นำ คือ Adolf Hitler จากการศึกษา Fromm มีความเห็นว่าเหตุที่ประชาชนชาวเยอรมัน ยอมเชื่อฟัง และปฏิบัติตามบุคคลที่มีอำนาจเหนือตนเองเป็นเพราะ ในสถานการณ์ความตึงเครียด ที่เกิดขึ้นทำให้บุคคลต้องการความมั่นคงปลอดภัย ขณะเดียวกันต้องการขจัดความรู้สึกที่ไร้อำนาจ จึงพยายามแสวงหาอำนาจให้ตนเองด้วยการแสดงพฤติกรรมที่ให้ผู้อื่นยอมจำนนให้อำนาจตน ด้วยอิทธิพลทางสังคมเหล่านี้จึงส่งผลทำให้บุคคลมีลักษณะแบบใช้อำนาจ แต่อย่างไรก็ตามไม่ใช่ ทุกคนที่อยู่ในภาวะแวดล้อมเหล่านี้จะมีลักษณะเช่นนี้ ต้องขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพของแต่ละคนด้วย

ลักษณะ “บุคลิกภาพ” จึงเข้ามามีส่วนสำคัญในการวิเคราะห์ลักษณะแบบใช้อำนาจ ต่อมาได้มีนักจิตวิทยากลุ่มหนึ่งที่เรียกตนเองว่ากลุ่ม Berkeley ได้แก่ Adorno, Frenkel-Brunswik, Levinson และ Sanford (1950) พยายามศึกษาความแตกต่างระหว่างคนที่มีลักษณะแบบใช้อำนาจ และไม่ใช้อำนาจด้วยการสร้างเครื่องมือที่วัดเจตคติต่อการต่อต้านชนกลุ่มน้อย และการเหยียดเชื้อชาติ คำตอบเป็นการประมาณค่าแบบลิเคิร์ต 6 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึงไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยคนที่ได้คะแนนสูงสุดจัดได้ว่าเป็นคนที่มีลักษณะแบบใช้อำนาจ มาตราวัดดังกล่าวประกอบด้วย

- Anti-Semitism, A-S scale เป็นเครื่องมือวัดเจตคติต่อการต่อต้านชาวยิวซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยในช่วงปีค.ศ.1930 – 1940 ตัวอย่างคำถาม คือ “คนยิวชอบความหรูหรา ฟุ่มเฟือย และชาติศีลธรรม”

- Ethnocentrism scale, E scale เป็นเครื่องมือวัดเจตคติต่อการมีอคติต่อชนกลุ่มน้อยที่มีเชื้อชาติ และวัฒนธรรมแตกต่างจากกลุ่มตนเอง คือ กลุ่มคนแอฟริกันอเมริกัน ตัวอย่างคำถาม คือ “คนนิโกรมีสิทธิ แต่ถ้าให้ดีพวกเขาควรอยู่ในขอบเขตของตนเอง และโรงเรียนควรป้องกันไม่ให้กลุ่มคนนิโกรได้ติดต่อกับคนผิวขาว”

จากการศึกษาพบว่ามาตราวัดทั้ง 2 มีสหสัมพันธ์กันสูง กล่าวคือคนที่ได้คะแนนใน A-S scale สูงจะได้คะแนนใน E scale สูงด้วยแสดงให้เห็นว่าคนที่มีเจตคติต่อต้านชาวยิวเป็นคนที่ต่อต้านคนที่มีเชื้อชาติต่างจากกลุ่มตนด้วย

- Politico-Economic Conservatism, PEC เป็นมาตราวัดที่รวมเอาการเมือง เศรษฐกิจ และความคิดแบบอนุรักษนิยมไว้ด้วยกัน เพราะกลุ่มเบอร์คีเลย์เชื่อว่า ลักษณะการเมืองโดยทั่วไปมีความสัมพันธ์กับทั้งการต่อต้านชนกลุ่มน้อย และการเหยียดคนที่มีชาติพันธุ์ต่างจากกลุ่มตนเอง

จากมาตราวัด PEC ต่อมาได้พัฒนามาสู่มตราวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย เรียกว่า California F scale ซึ่ง F หมายถึงลัทธิชาตินิยมที่มีผู้นำเป็นเผด็จการ (Fascism) California F scale มีแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการต่อต้านชนกลุ่มน้อย การมีอคติต่อคนที่เชื้อชาติต่างกัน และการเมืองแบบอนุรักษนิยมที่มีความรุนแรง (political pseudoconservatism) อย่างเช่น การเชื่อว่าอาชญากรควรถูกลงโทษโดยปราศจากการสอบสวน

และการเมืองควรอยู่ภายใต้การปกครองดูแลของรัฐบาล (Funder, 2001) ทั้งนี้ California F scale มีการให้คะแนนแบบมาตรลิเคิร์ต (Likert's Scale) 7 ระดับ จากเห็นด้วยอย่างยิ่ง (7) ไปจนถึงไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1)

บุคลิกภาพแบบการใช้อำนาจตาม California F scale ประกอบด้วย 9 ลักษณะ (Adorno et al., 1950) ดังนี้

1. การยึดมั่นในประเพณีดั้งเดิม ไม่ยืดหยุ่น (conventionalism)
2. การยอมจำนนต่อบุคคลที่มีอำนาจ (authoritarian submission)
3. การลงโทษผู้ที่ไม่เชื่อฟัง ฝ่าฝืนค่านิยม ความเชื่อและระเบียบแบบแผน (authoritarian aggression)
4. การต่อต้านความรู้สึกส่วนลึกของตนเองและผู้อื่น (anti-intracception)
5. การเชื่อว่าโชคชะตาถูกกำหนดด้วยไสยศาสตร์ หรือสิ่งที่อยู่นอกธรรมชาติ (superstition and stereotypy)
6. การใช้อำนาจครอบงำผู้อื่น (power and toughness)
7. การขาดความยุติธรรม การเห็นแก่ตัว และการคิดร้ายกับคนอื่น (destructiveness and cynicism)
8. การมองโลกในแง่ร้าย และโทษคนอื่น (projectivity)
9. การต่อต้านบุคคลที่รักเพศเดียวกัน ซึ่งเป็นการทำผิดศีลธรรมทางเพศ (sexual repression)

บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวา (Right-Wing Authoritarian, RWA)

เนื่องจาก California F scale มีข้อวิพากษ์วิจารณ์จากนักวิจัยหลาย ๆ คนโดยเฉพาะการมีข้อกระทงที่เป็นไปในทิศทางเดียวกันทั้งหมดจึงทำให้ผู้ตอบไม่ได้พิจารณาเนื้อความในคำถามแต่ละข้ออย่างตั้งใจ และแสวงคำตอบไปในทิศทางที่พึงปรารถนาของสังคมได้ (Cohn, 1952 อ้างถึงใน Titus & Hollander, 1957) Levinson และ Schermerhorn (1951 อ้างถึงใน Titus & Hollander) ได้ทำการยืนยันถึงข้อบกพร่องของ California F scale ด้วยการศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างมาตรวัดที่แตกต่างกัน 2 ชุด ชุดแรกเป็นข้อกระทงฉบับเดิมที่เป็นข้อกระทงทางลบในทิศทางเดียวกันทั้งหมด และอีกชุดได้นำมาจัดกระทำใหม่ให้มีข้อกระทงทั้งในทิศทางบวกและลบ ผลการศึกษา

พบว่า มาตราวัดทั้ง 2 ชุดมีสหสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า มาตราวัดทั้ง 2 ชุดมีความสัมพันธ์กันน้อยมาก ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักวิจัยไม่แน่ใจว่า California F scale สามารถทำนายบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจของบุคคลได้จริงหรือไม่ ต่อมาในปี 1981 Altemeyer นักจิตวิทยา จากมหาวิทยาลัย Manitoba ประเทศแคนาดา ได้พัฒนาบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจของ Adorno และคณะ โดยเรียกชื่อใหม่ว่าบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวา (Right-Wing Authoritarian, RWA) ที่แบ่งตามกลุ่มเจตคติ (attitudinal clusters) ที่ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ (Altemeyer, 1988) คือ

1. การอ่อนน้อมต่อผู้มีอำนาจ (authoritarian submission) ด้วยการเชื่อฟังและเคารพบุคคลที่มีอำนาจมากกว่า

2. การเคารพในบรรทัดฐาน และค่านิยมอย่างเคร่งครัด (conventionalism) ลักษณะของคนกลุ่มนี้ คือ การเชื่อว่าทุกคนต้องปฏิบัติตามบรรทัดฐาน หรือขนบธรรมเนียมประเพณีที่ผู้มีอำนาจได้สร้างขึ้นมา เช่น การมองว่าธงชาติ เพลงชาติ และผู้นำประเทศเป็นสิ่งที่ควรเคารพอย่างสูง การที่ภรรยาต้องเชื่อฟังสามี การที่ลูกต้องปฏิบัติตามคำสั่งของพ่อแม่ การเพิกเฉย หรือการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายถือเป็นความขัดแย้งที่รุนแรงมากที่สุด นอกจากนี้คนกลุ่มนี้ยังมีเจตคติทางลบต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน การถ่ายแบบเปลือยกาย

3. ความก้าวร้าวต่อคนที่ฝ่าฝืนกฎ บรรทัดฐาน หรือระเบียบแบบแผน (authoritarian aggression) ความก้าวร้าวจะแสดงออกด้วยการทำให้คนอื่นเกิดความเจ็บปวดทั้งทางร่างกายและจิตใจ การทำให้สูญเสียด้านการเงิน การกีดกันคนอื่นให้ออกจากสังคม หรือการกระทำทางลบอื่น ๆ ซึ่งกลุ่มคนที่มักตกเป็นเหยื่อของความก้าวร้าวนี้ คือคนที่ไม่ประพฤติปฏิบัติตามวัฒนธรรมดั้งเดิมของสังคม เช่น คนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน และชนกลุ่มน้อยซึ่งมีอำนาจน้อยกว่าตนเช่น คนผิวดำ ผู้หญิง คนชรา คนที่ติดเชื้อ HIV และคนที่ไร้ที่อยู่อาศัย

สรุปคือ บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวา คือคนที่มีลักษณะเคารพ และเคร่งครัดต่อขนบธรรมเนียมแบบดั้งเดิมไม่สามารถยืดหยุ่นได้ การยอมรับในบรรทัดฐานของสังคม การอ่อนน้อม และเชื่อฟังต่อคนที่มีอำนาจ ขณะเดียวกันจะก้าวร้าวต่อชนกลุ่มน้อย และกลุ่มคนที่มีพฤติกรรมผิดแปลกไปจากบรรทัดฐานของสังคมด้วยการสนับสนุนให้ลงโทษผู้ที่ละเมิดกฎระเบียบของสังคม และผู้ที่ไม่เชื่อฟัง สำหรับเหตุผลที่ Altemeyer เรียกบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมฝ่ายขวา เพราะบุคคลกลุ่มนี้ไม่มีความสมดุลย์ ไม่สามารถอยู่ตรงกลางระหว่างความพอดีได้ และมีลักษณะยึดมั่นถือมั่นในองค์ประกอบทั้ง 3 อย่างสุดโต่ง เห็นได้จากการศึกษาคนที่มีบุคลิกภาพแบบใช้

อำนาจฝ่ายขวากับพฤติกรรมต่าง ๆ พบว่าคนที่มีลักษณะใช้อำนาจฝ่ายขวาสูงจะเกรงกลัวต่อการตกเป็นเหยื่อ และรู้ว่าโลกนี้อันตราย มากกว่าคนที่มีลักษณะแบบใช้อำนาจฝ่ายขวาดำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แนวคิดนี้ถูกสนับสนุนจากการศึกษาที่พบว่า มาตราวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวามีสหสัมพันธ์ในทางบวกกับมาตราวัดการมองโลกในแง่ร้าย (dangerous world scale) (Jost et al., 2003 อ้างถึงใน Crouse & Stalker, 2007) นอกจากนี้คนที่มีลักษณะแบบใช้อำนาจเมื่อทำความผิดจะกังวล และเกรงกลัวมากกว่าคนอื่น ๆ ทั่วไป อีกทั้งพบว่าคนกลุ่มนี้มีศีลธรรมจรรยามากกว่าคนอื่น เช่นชอบไปโบสถ์มากกว่า แต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการศึกษาพฤติกรรมโกหก การคดโกง และการช่วยเหลือ (Altemeyer, 1988)

ลักษณะการใช้อำนาจฝ่ายขวาที่มีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบทั้ง 3 ลักษณะได้รับการยืนยันในการศึกษาของ Blass (1995) ที่ได้ศึกษาคนที่มีลักษณะแบบใช้อำนาจกับการอนุমানสาเหตุของการเชื่อฟังคนมีอำนาจ โดยใช้วิธีการทดลองตามรูปแบบของ Milgram เริ่มแรกผู้วิจัยให้ผู้ร่วมการทดลองได้ทำแบบสอบถามเพื่อวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ พร้อมอธิบายขั้นตอนการวิจัยให้ผู้ร่วมการทดลองสวมบทบาทเป็นครูที่สามารถลงโทษผู้เรียน ซึ่งเป็นหน้าม้าที่ตอบผิดด้วยการช็อคไฟฟ้า และถ้าระหว่างที่ผู้ร่วมการทดลองไม่ยอมช็อคไฟฟ้า ผู้วิจัยจะพยายามพูดให้ช็อคไฟฟ้าต่อไป โดยกระแสไฟเริ่มต้นที่ 90 โวลต์ จนถึง 180 โวลต์ ผลการทดลองพบว่า ผู้ร่วมการทดลองที่มีลักษณะใช้อำนาจสูงมีการแสดงความรับผิดชอบต่อการลงโทษผู้เรียน น้อยกว่าผู้ร่วมการทดลองที่มีลักษณะใช้อำนาจต่ำ แต่ในทางกลับกันผู้ร่วมการทดลองที่มีลักษณะใช้อำนาจสูงแสดงความรับผิดชอบต่อผู้วิจัยด้วยการเชื่อฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งที่ต้องลงโทษผู้เรียนต่อไป มากกว่าผู้ร่วมการทดลองที่ใช้อำนาจต่ำ นั่นคือ ยิ่งผู้ร่วมการทดลองเพิ่มระดับการช็อคไฟฟ้ามากเท่าใด ยิ่งเป็นการแสดงถึงการเชื่อฟังผู้วิจัยมากเท่านั้น การทดลองดังกล่าวจึงแสดงให้เห็นว่า คนที่มีลักษณะแบบใช้อำนาจมีการแสดงความอ่อนน้อม การยอมจำนนต่อผู้ที่มีอำนาจมากกว่าด้วยการเชื่อฟัง และแสดงความก้าวร้าวต่อคนที่มีความต่ำกว่า

ขณะเดียวกันบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวามักถูกนำมาอธิบายคู่กับลักษณะการแสดงอำนาจเหนือคนอื่น (Social Dominance Orientation, SDO) เนื่องด้วยทั้ง 2 ลักษณะมีความคล้ายคลึงกันในการมีอคติต่อชนกลุ่มน้อย และความต้องการแสดงอำนาจเหนือคนอื่น ด้วยการแสดงความก้าวร้าว เห็นได้จากงานวิจัยของ Passini (2008) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจกับลักษณะการแสดงอำนาจเหนือคนอื่น พบว่าบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ

ในมิติความก้าวร้าวมีสหสัมพันธ์ในทิศทางบวกกับลักษณะการแสดงอำนาจเหนือคนอื่น แต่อีก 2 มิติ คือ การอ่อนน้อมต่อผู้มีอำนาจ และการเคารพในบรรทัดฐาน ค่านิยมอย่างเคร่งครัด ไม่พบว่ามีสหสัมพันธ์กับลักษณะการแสดงอำนาจเหนือคนอื่น อย่างไรก็ตามทั้งบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ และลักษณะการแสดงอำนาจเหนือคนอื่น มีความแตกต่างกัน คือบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวาจะมีเจตคติ และพฤติกรรมในการปฏิบัติตามค่านิยม เน้นการเชื่อฟังคนที่มีอำนาจ และลงโทษคนที่ไม่ปฏิบัติตามบรรทัดฐาน และกฎของกลุ่ม ซึ่งมีแนวคิดที่เหมือนนักเผด็จการแบบผู้ตาม (follower's authoritarianism) คือ อ่อนน้อมยินยอมต่อผู้นำที่มีอำนาจ แต่ในทางกลับกันจะใช้อำนาจกับคนที่มีอำนาจน้อยกว่า ส่วนลักษณะการแสดงอำนาจเหนือคนอื่น จะเน้นการสนับสนุนการจัดลำดับความสำคัญภายในกลุ่มโดยยึดเอายศ หรืออาวุโสเป็นตัวกำหนด และแบ่งกลุ่มคนที่มีอำนาจกับกลุ่มที่ด้อยกว่า รวมถึงการสนับสนุนความไม่เท่าเทียมกันในสังคม ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่า ถ้าบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวา คือ นักเผด็จการแบบผู้ตาม คนที่มีลักษณะการแสดงอำนาจเหนือคนอื่น เป็นนักเผด็จการแบบผู้นำ (leader's authoritarianism)

มาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวา (RWA Scale)

ในปี 1981 Altemeyer ได้พัฒนามาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวา (RWA Scale) ที่มีข้อกระทงทั้งทางบวก และทางลบจำนวน 24 ข้อ ต่อมาได้พัฒนาเพิ่มเติมเป็น 30 ข้อ ประกอบด้วยข้อกระทงทางบวก 15 ข้อ และทางลบ 15 ข้อมีการให้คะแนนแบบมาตรลิเคิร์ต (Likert's Scale) 9 ระดับคือ ไม่เห็นด้วยมากที่สุด (-4) ถึง เห็นด้วยมากที่สุด (+4) ในการให้คะแนนผู้ที่ตอบ -4 จะได้ 1 คะแนน ผู้ที่ตอบ +4 จะได้ 9 คะแนนถ้าตอบสองข้างพอ ๆ กันจะได้ 5 คะแนน ดังนั้นความเป็นไปได้ที่ผู้ตอบได้คะแนนต่ำสุดคือ 30 คะแนน และได้คะแนนสูงสุดคือ 270 คะแนน ซึ่งผู้ที่ได้คะแนนสูงในมาตรวัดนี้แสดงถึงการมีบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจสูง และต่อมามาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวาได้ถูกพัฒนาอีกครั้งโดยมีข้อกระทงทั้งหมด 32 ข้อ ประกอบด้วยข้อกระทงทางบวก 17 ข้อ และข้อทางลบ 15 ข้อ และยังคงมีการให้คะแนนแบบมาตรลิเคิร์ต 9 ระดับเหมือนเดิม

Altemeyer (1988) เสนอว่า มาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวาเป็นเครื่องมือวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจที่ดีที่สุด เห็นได้จากการนำมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวาที่มีข้อกระทง 24 ข้อในครั้งแรก มาทดสอบร่วมกับมาตรวัดที่เกี่ยวข้องกับการใช้อำนาจ 5 มาตรวัด ได้แก่ California F Scale มาตรวัดการยึดมั่นในอุดมการณ์ (Dogmatism Scale) ของ Rokeach (1960) มาตรวัดอนุรักษนิยม (Conservatism Scale) ของ Wilson และ Patterson (1968)

Balanced F Scale ของ Lee และ Warr (1969) และมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ-กบฏ (Authoritarianism-Rebellion Scale) ของ Kohn (1972) ผลการทดลองพบว่าไม่มีเครื่องมือใดที่มีความสอดคล้องภายในแต่ละข้อกระทงได้เท่ากับมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวา ทั้งนี้ Altemeyer ได้สรุปงานวิจัยที่สนับสนุนผลการค้นพบดังกล่าว ดังนี้

Zwillenberg (1983) ได้นำมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวา 24 ข้อไปทดสอบกับนักศึกษาอเมริกัน 503 คน ในมหาวิทยาลัยทั้ง 9 แห่ง เมื่อนำไปวิเคราะห์ความเที่ยงด้วยวิธีแบ่งครึ่ง (split-half) พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (alpha) เท่ากับ .86 ซึ่งใกล้เคียงกับงานวิจัยที่ Altemeyer ได้ทดสอบกับกลุ่มนักศึกษาอเมริกันในปี 1974 ที่มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ .90

Schneider (1984) นำมาตรวัด 30 ข้อที่แปลเป็นภาษาเยอรมันไปทดสอบกับนักศึกษาในประเทศเยอรมนีตะวันตกพบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .94 ซึ่งสูงกว่าที่ Altemeyer เคยไปทดสอบกับนักศึกษาในประเทศแคนาดา

Duckitt (1984) นำมาตรวัด 30 ข้อทดสอบกับนักศึกษา 212 คนในประเทศแอฟริกาใต้ พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .93

Hearen (1984) นำมาตรวัด 30 ข้อทดสอบกับนักศึกษาและผู้ใหญ่ในประเทศออสเตรเลีย พบว่ากลุ่มนักศึกษามีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .81 สำหรับผู้ใหญ่เท่ากับ .90

สุดท้าย Ray (1985) ใช้วิธีการสัมภาษณ์ตามบ้านในประเทศออสเตรเลียจำนวน 84 คน พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .89

จากความน่าเชื่อถือนี้จึงทำให้มาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวาเป็นมาตรวัดที่ได้รับการยอมรับจากนักวิจัยหลาย ๆ คน จนถูกนำไปใช้อย่างแพร่หลายในประเทศอังกฤษ และได้ถูกแปลเป็นภาษาอื่น ๆ มากมาย แต่เนื่องจากมาตรวัดนี้มีข้อจำกัดบางประการ คือ เป็นมาตรวัดที่ยาวโดยเฉพาะเมื่อนำไปแทรกรวมกับแบบสอบถามอื่น ดังนั้นผู้วิจัยบางคนจึงได้จัดทำมาตรวัดแบบสั้นขึ้น โดยเลือกข้อกระทงบางข้อบนพื้นฐานทางทฤษฎี หรือจากการสุ่ม อย่างงานวิจัยของ Zakrisson (2005) ได้พัฒนามาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวาของ Altemeyer ที่มีทั้งหมด 30 ข้อให้เหลือ 15 ข้อและปรับคำถามบางข้อให้สั้น และมีความรุนแรงน้อยลง เช่นการใช้คำว่า “สังคม” (society) แทนคำว่า “ประเทศ” (country) เพื่อลดความเสี่ยงที่จะทำให้เกิดความสับสนกับข้อกระทงที่มีเนื้อหาแนวชาตินิยม และการเปลี่ยนคำที่มีความหมายรุนแรงสุดโต่งให้มีความหมายเบาลง คำตอบเป็นมาตรลิเคิร์ต 7 ระดับตั้งแต่ 1 คือไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ถึง 7 คือเห็น

ด้วยอย่างยิ่ง คะแนนที่สูงแสดงให้เห็นถึงการมีระดับเจตคติต่อการใช้อำนาจสูง จากนั้นนำมาวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (confirmatory factor analysis) และความเที่ยงของข้อกระทงพบว่า มาตรวัดอย่างสั้นมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .72 แบ่งได้เป็นสามองค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบการเคารพในบรรทัดฐาน และค่านิยมอย่างเคร่งครัด (conventionalism) ประกอบด้วย 5 ข้อกระทงมีค่าน้ำหนักระหว่าง .27 และ .55 องค์ประกอบความก้าวร้าว (authoritarian aggression) ประกอบด้วย 4 ข้อกระทงมีค่าน้ำหนักระหว่าง .54 และ .66 และ องค์ประกอบการอ่อนน้อมต่อผู้มีอำนาจ (authoritarian submissive) ประกอบด้วย 6 ข้อกระทงมีค่าน้ำหนักระหว่าง .48 และ .57 นอกจากนี้ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสามมีค่าระหว่าง .39 และ .57

เช่นเดียวกับการศึกษาของ Manganelli Rattazzi, Bobbio และ Canova (2007) ได้พัฒนามาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจแบบสั้น 14 ข้อ โดยการนำข้อกระทงทั้ง 32 ข้อจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจที่ Giampaglia และ Roccatto (2002 อ้างถึงใน Manganelli Rattazzi et al.) ได้แปลเป็นภาษาไทยตาเลียน ซึ่งเป็นมาตรวัดลิเคิร์ต 7 ระดับตั้งแต่ -3 คือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ถึง +3 คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง วิธีการพัฒนาคือ นำข้อกระทงทั้งหมดมาวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (exploratory factor analysis) ซึ่งได้ทั้งหมด 6 องค์ประกอบ โดยองค์ประกอบที่หนึ่ง ประกอบด้วย ข้อกระทงเกี่ยวกับการอ่อนน้อมต่อผู้มีอำนาจ และความก้าวร้าวจำนวน 10 ข้อ และ องค์ประกอบที่สองประกอบด้วย ข้อกระทงเกี่ยวกับการเคารพในบรรทัดฐาน และค่านิยมอย่างเคร่งครัด จำนวน 11 ข้อ สำหรับองค์ประกอบอื่น ๆ คือ การต่อต้านการติดสินบน การเข้มงวดกับวัฒนธรรมเดิม ๆ โดยใน 2 มิติแรกสามารถอธิบายความแปรปรวนได้ 34% จากนั้นนำเพียง 2 องค์ประกอบแรกมาวิเคราะห์ซ้ำด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ผ่านโปรแกรมลิสเรล พบว่า ได้ข้อกระทงที่มีความเหมาะสมทั้งหมด 14 ข้อ ประกอบด้วยองค์ประกอบการอ่อนน้อมต่อผู้มีอำนาจ และก้าวร้าว จำนวน 7 ข้อ และองค์ประกอบการเคารพในบรรทัดฐาน และค่านิยมอย่างเคร่งครัดจำนวน 7 ข้อ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจกับการลงโทษ

บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจได้ถูกนำไปศึกษาควบคู่กับประเด็นทางสังคมอื่นมากมาย เช่น การเข้าร่วมศาสนา การเข้าร่วมทางการเมือง การเกิดอคติระหว่างกลุ่ม การเหยียดเพศ และ บุคลิกภาพของบุคคล เช่น บุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ (Big Five) ลักษณะการครอบงำคนอื่น

(Social Dominance Orientation) จนถึงพฤติกรรมกรรมการลงโทษ และความก้าวร้าวโดย Altemeyer มีแนวคิดว่าคุณที่มีลักษณะใช้อำนาจสูงจะมีความก้าวร้าว และแสดงพฤติกรรมการทำร้ายทารุณกับคนอื่นในรูปแบบที่หลากหลาย ทั้งการทำร้ายร่างกาย จิตใจ และการกระทำทางลบที่คนอื่นไม่กระทำ อีกทั้งมักจะควบคุมพฤติกรรมคนอื่นผ่านการลงโทษ

ที่ผ่านมา มีงานวิจัยที่สนับสนุนแนวคิดการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวของคนที่มีลักษณะแบบใช้อำนาจ ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาด้วยการใช้ California F scale และมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวา ซึ่งงานวิจัยที่ใช้ California F scale มักศึกษาถึงการแสดงความก้าวร้าวของผู้ที่มีลักษณะแบบใช้อำนาจกับตัวแปรสถานะทางสังคม โดยงานวิจัยส่วนใหญ่สนับสนุนแนวคิดในทิศทางเดียวกันคือ คนที่มีลักษณะใช้อำนาจสูงแสดงความก้าวร้าวกับเหยื่อที่มีสถานะทางสังคมต่ำมากกว่าคนที่มีลักษณะใช้อำนาจต่ำ (Roberts & Jessor, 1958) เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Epstein (1965) ที่พบว่าเมื่อใดที่ไม่ได้นำเอาสถานะทางสังคมมาพิจารณาไม่พบความแตกต่างในการทำร้ายทารุณระหว่างคนที่มีลักษณะแบบใช้อำนาจสูงและต่ำ แต่เมื่อเอาสถานะทางสังคมเข้ามาพิจารณาพบว่าคนที่มีลักษณะแบบใช้อำนาจสูงแสดงความคิดร้ายกับบุคคลที่มีสถานะทางสังคมต่ำมากกว่าคนที่มีลักษณะแบบใช้อำนาจต่ำ แสดงให้เห็นว่าคนที่มีลักษณะแบบใช้อำนาจจะแสดงความก้าวร้าวกับคนที่มีสถานะทางสังคมต่ำกว่า

อีกงานวิจัยได้มีการนำ California F scale ไปศึกษาร่วมกับเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนของครู โดย California F scale มีจำนวน 30 ข้อ และมาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย (Corporal Punishment Scale, CPS) จำนวน 29 ข้อ ผลการศึกษาพบว่า บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $r(385) = .78, p < .001$ นั่นคือ ครูที่มีลักษณะใช้อำนาจสูงมีเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนสูง (Bogacki, Armstrong, & Weiss, 2005)

สำหรับการศึกษานบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจด้วยมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวา ส่วนใหญ่ได้ถูกนำไปศึกษาร่วมกับบุคลิกภาพลักษณะการครอบงำคนอื่น มีเพียงบางงานวิจัยที่นำมาศึกษาร่วมกับการใช้ความรุนแรง ดังนี้

Benjamin (2006) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ และเจตคติต่อความรุนแรงทั้ง 4 ด้านคือ สงคราม ความรุนแรงของประมวลกฎหมายอาญาและบทลงโทษ (penal code violence) การลงโทษทางร่างกาย และความรุนแรงในความสัมพันธ์ใกล้ชิด (intimate violence) โดยการวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ได้ใช้มาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ฝ่ายขวาจำนวน 32 ข้อ ส่วนเจตคติต่อความรุนแรงใช้มาตรวัดเจตคติต่อความรุนแรง (Attitudes Toward Violence Scale, ATVS) จำนวน 39 ข้อ ผลการศึกษาพบว่าบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ฝ่ายขวามีสหสัมพันธ์ในทิศทางบวกกับเจตคติต่อสงคราม, $r(148) = .43, p < .001$ เจตคติต่อบทลงโทษ, $r(148) = .26, p < .01$ และเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย, $r(148) = .33, p < .001$ แต่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวากับเจตคติต่อความรุนแรงในความสัมพันธ์ใกล้ชิด, $r(148) = -.03, ns$

จากการศึกษาดังกล่าว ไม่ว่าจะวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจด้วย California F scale หรือมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวา ล้วนได้ผลที่คล้ายคลึงกัน คือการมีเจตคติ และการแสดงพฤติกรรมความก้าวร้าวรุนแรงด้วยการลงโทษ แสดงให้เห็นว่าคนที่มีความเชื่อทางบวก หรือมีพฤติกรรมกรรมการลงโทษผู้อื่น จะมีลักษณะแบบใช้อำนาจ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Rust & Kinnard (1983 อ้างถึงใน Hyman, 1995) ที่ได้ศึกษาบุคลิกภาพของผู้ที่สนับสนุน และมีพฤติกรรมกรรมการลงโทษพบว่า ครูที่มีพฤติกรรมการตีนักเรียนสูงนอกจากจะมีบุคลิกภาพแบบยึดมั่นถือมั่นในความคิดโดยไม่คิดจะเปลี่ยนแปลง (Dogmatic) และมีความหุนหันพลันแล่น (Impulsive) แล้วยังมีแนวโน้มเป็นผู้ที่ชอบใช้อำนาจต่อคนอื่นด้วย

การพัฒนาสมมติฐาน

จากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการลงโทษ พบว่าตัวแปรทางด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ อายุ และการศึกษาได้ถูกนำมาทำนายเจตคติต่อการลงโทษ โดยตัวแปรอายุทำนายเจตคติต่อการลงโทษได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกล่าวคือ ผู้ที่อายุมากมีการสนับสนุนการลงโทษมากกว่าผู้ที่อายุน้อย (Gagne, Tourigny, Joly, & Pouliot-Lapointe, 2007) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ที่อายุมากมักยังคงยึดติดกับวิธีการเดิมที่เคยใช้ว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุด มากกว่าบุคคลที่อายุน้อยที่ยอมรับการเปลี่ยนแปลงได้ง่าย สำหรับตัวแปรการศึกษาแม้ว่าได้ผลการวิจัยที่ไม่สอดคล้องกันทั้งหมด แต่อย่างไรก็ตามมีงานวิจัยที่ศึกษาเจตคติของครูในโรงเรียนพบว่า การศึกษาของครูสามารถทำนายเจตคติต่อการลงโทษได้ (Grasmisk, Morgan, & Kennedy, 1992 อ้างถึงใน

Flynn, 1996) และครูที่มีการศึกษาที่ต่างกันมีการลงโทษนักเรียนที่แตกต่างกัน (นรินทร อิ่มเพิ่มพูน, 2523; ศุภสิพร ลังกา, 2525) ซึ่งผู้วิจัยคาดว่าครูที่มีการศึกษาสูงย่อมมีมุมมอง และองค์ความรู้ใหม่ ๆ ที่ส่งผลให้ครูได้เห็นความสำคัญของการไม่ลงโทษนักเรียน และพบว่าประสพการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็กทั้งทางร่างกายและจิตใจ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมการลงโทษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Hamenway, Solnick, & Carter, 1994) ซึ่งเป็นตัวแปรที่นำมาทำนายเจตคติต่อการลงโทษได้ดี (Buntain-Ricklefs, Kemper, Bell, & Babonis, 1994; Deater-Deckard, Lansford, Dodge, Pettit, & Bates, 2003; Gagne, Tourigny, Joly, & Pouliot-Lapointe, 2007; Climinillo, 1980 อ้างถึงใน Greydanus, Pratt, Blake-Dreher, Greydanus-Gearhart, & Patel, 2003; วงษ์เด็อน สายสุวรรณ์, 2546) นอกจากนี้บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจได้ถูกนำมาศึกษา ร่วมกับเจตคติต่อการลงโทษ โดยพบว่าทั้งสองตัวแปรมีความสัมพันธ์กันในทิศทางบวก นั่นคือ ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจสูงจะมีเจตคติต่อการลงโทษสูงเช่นกัน (Benjamin, 2006; Bogacki, Armstrong, & Weiss, 2005) และด้วยมีงานวิจัยส่วนใหญ่สนับสนุนถึงความสัมพันธ์ระหว่างการลงโทษทางด้านร่างกายและจิตใจที่มักปรากฏร่วมกัน (Claussen & Crittenden, 1991; Hamenway et al., 1994; Jackson et al., 1999; Murphy & O'Leary, 1989) จึงได้นำเอาการลงโทษทั้งทางร่างกายและจิตใจมาศึกษาด้วยกัน ทั้งหมดนี้จึงนำมาสู่การตั้งสมมติฐานดังนี้

1. การศึกษาของครูมีสหสัมพันธ์ทางลบกับเจตคติและพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกาย และจิตใจ
2. อายุของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ
3. ประสพการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ
4. ประสพการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็กของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ
5. บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ
6. ตัวแปรการศึกษา อายุ ประสพการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็กของครู และบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ สามารถร่วมทำนายเจตคติและพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกาย และจิตใจได้

ที่ผ่านมา มีงานวิจัยได้สนับสนุนถึงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับพฤติกรรมการลงโทษ ว่าเจตคติต่อการลงโทษสามารถทำนายพฤติกรรมการลงโทษได้ ขณะเดียวกันพฤติกรรมการลงโทษสามารถทำนายเจตคติต่อการลงโทษได้เช่นกัน (Durrant, Rose-Krasnor, & Broberg, 2003 อ้างถึงใน Gagne et al., 2007; Jackson et al., 1999) จึงนำมาสู่การตั้งสมมติฐานดังนี้

7. เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายได้
8. เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจได้

สำหรับเพศเป็นอีกตัวแปรที่มักถูกนำมาศึกษาพร้อมกับความก้าวร้าว ซึ่งผลการศึกษาที่ผ่านมาพบความไม่สอดคล้องกันในแต่ละงานวิจัย ทั้งนี้เนื่องจากนักวิจัยแต่ละคนมีการจัดแบ่งประเภทความก้าวร้าวไม่เหมือนกันจึงมีความทับซ้อนในความหมาย โดยเฉพาะความก้าวร้าวทางวาจา กับความก้าวร้าวทางอ้อมที่นักวิจัยบางคนรวมไว้ในประเภทเดียวกัน แต่บางคนได้แยกออกมาอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามเพื่อให้สอดคล้องกับสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาคือเจตคติ และพฤติกรรมการลงโทษของครู 2 ประเภทหลัก คือ การลงโทษที่มีความรุนแรงทางด้านร่างกาย และทางด้านจิตใจ จึงเลือกศึกษาการใช้ความก้าวร้าวทางตรง และทางอ้อม ซึ่งผลการศึกษาได้พบข้อมูลที่มีความสอดคล้องกัน คือผู้ชายจะมีความก้าวร้าวทางตรง หรือการทำร้ายทางร่างกายมากกว่าผู้หญิง ในขณะที่ผู้หญิงจะมีความก้าวร้าวทางอ้อมมากกว่า คือการแสดงพฤติกรรมที่ทำร้ายทางด้านจิตใจ เช่น การดูว่า การเพิกเฉย การไม่สนใจ (Björkqvist, 1994; Bogacki, Armstrong, & Weiss, 2005; Geen, 1990; นรินทร อิมเพิ่มพูน, 2523; ศุภีพร ลังกา, 2525) ข้อมูลดังกล่าวจึงนำมาสู่การตั้งสมมติฐานดังนี้

9. ครูผู้ชายมีเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายสูงกว่าครูผู้หญิง และครูผู้หญิงมีเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจสูงกว่าครูผู้ชาย

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษาว่าอายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็ก และบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจสามารถทำนายเจตคติ และพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ

2. เพื่อศึกษาว่าเจตคติต่อการลงโทษทั้งทางร่างกายและจิตใจสามารถทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ

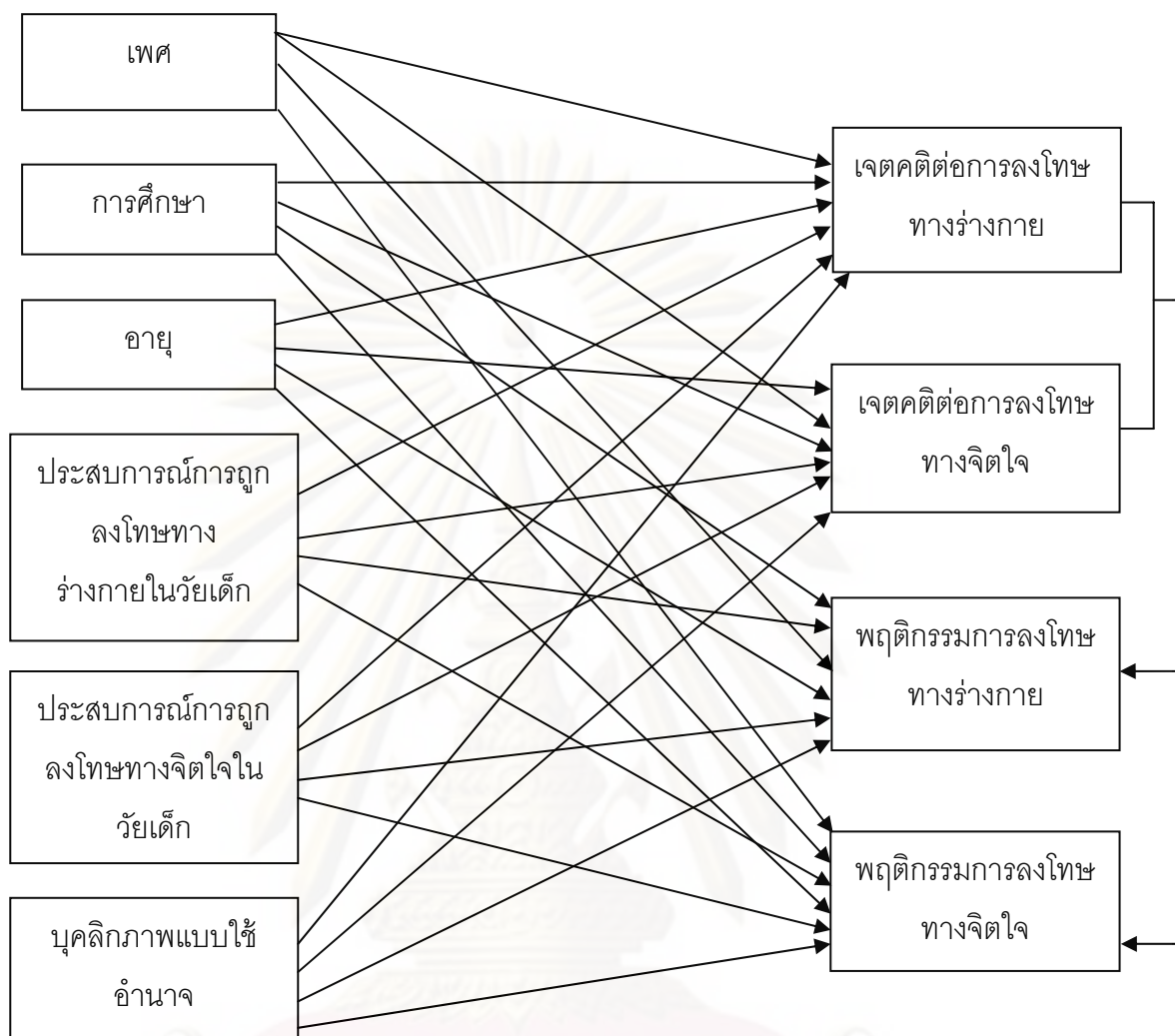
3. เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศในเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาบทบาทของบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็ก และสถานภาพของครูในการทำนายเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ อีกทั้งศึกษาเจตคติต่อการลงโทษทั้งทางร่างกายและจิตใจ ในการทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ รวมถึงศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศในเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียน ดังภาพที่ 1

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. การศึกษาของครูมีสหสัมพันธ์ทางลบกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกาย และจิตใจ

1.1 การศึกษาของครูมีสหสัมพันธ์ทางลบกับเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกาย และจิตใจ

1.2 การศึกษาของครูมีสหสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกาย และจิตใจ

2. อายุของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกาย และจิตใจ

เด็กของครู และบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกาย และจิตใจได้

7. เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายได้
8. เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจได้
9. ครูผู้ชายมีเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายสูงกว่าครูผู้หญิงและครูผู้หญิงมีเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจสูงกว่าครูผู้ชาย

ตัวแปรในการวิจัย

1. สมมติฐานที่ 1-6 ตัวแปรอิสระ คือ การศึกษา อายุ ประสบการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็กของครู บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ
ตัวแปรตาม คือ เจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจ
2. สมมติฐานที่ 7 ตัวแปรอิสระ คือ เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจ
ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย
3. สมมติฐานที่ 8 ตัวแปรอิสระ คือ เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจ
ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ
4. สมมติฐานที่ 9 ตัวแปรอิสระ คือ เพศ
ตัวแปรตาม คือ เจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจ

คำจำกัดความในงานวิจัย

1. บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีแนวโน้มให้ความสำคัญกับการเคารพในบรรทัดฐาน และค่านิยมอย่างเคร่งครัดไม่ยืดหยุ่น การเชื่อฟังต่อผู้ที่มีอำนาจ ขณะเดียวกันจะก้าวร้าวต่อกลุ่มคนที่มีพฤติกรรมผิดแปลกไปจากบรรทัดฐานของสังคม และสนับสนุนการลงโทษคนที่ละเมิดกฎเกณฑ์ของกลุ่ม หรือไม่เชื่อฟังผู้ที่มีอำนาจ

ในงานวิจัยนี้บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ หมายถึงคะแนนที่ได้จากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวาซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนามาจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจของ Adorno และคณะ (1950) Altemeyer (1988; 1998 อ้างถึงใน Crouse & Stalker, 2007) Manganelli

Rattazzi, Bobbio, & Canova (2007) และ Zakrisson (2005) เป็นมาตรฐานค่าแบบลิเคิร์ต 7 ช่วง ตั้งแต่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

2. เจตคติต่อการลงโทษนักเรียน หมายถึงท่าที หรือความรู้สึกที่ต้องการให้นักเรียนได้รับ บาดเจ็บ หรือเจ็บปวด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปรับเปลี่ยน หรือลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของ นักเรียน แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.1 เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย หมายถึงท่าที หรือความรู้สึกที่ต้องการให้ นักเรียนได้รับบาดเจ็บ หรือเจ็บปวดทางร่างกาย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปรับเปลี่ยน หรือลด พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน

ในงานวิจัยนี้เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย หมายถึงคะแนนที่ได้จากมาตรวัด เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายที่ผู้วิจัยได้พัฒนามาจากมาตรวัดการลงโทษทางร่างกาย ของ Bogacki และคณะ (2005) เป็นมาตรฐานค่าแบบลิเคิร์ต 5 ช่วง ตั้งแต่ไม่เห็นด้วยอย่าง ยิ่ง จนถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

2.2. เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ หมายถึงท่าที หรือความรู้สึกที่ต้องการให้ นักเรียนได้รับบาดเจ็บ หรือเจ็บปวดทางจิตใจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปรับเปลี่ยน หรือลด พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน

ในงานวิจัยนี้เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ หมายถึงคะแนนที่ได้จากมาตรวัด เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจที่ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาขึ้นใหม่เป็นมาตรฐานค่า แบบลิเคิร์ต 5 ช่วง ตั้งแต่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

3. ประสบการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็ก หมายถึงการมองย้อนไปในวัยเด็กว่าพ่อแม่ หรือ ผู้ปกครองเคยใช้การลงโทษในรูปแบบต่าง ๆ บ่อยครั้งเพียงใด แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

3.1 ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็ก หมายถึง การมองย้อนไปในวัยเด็ก ว่าพ่อแม่ หรือผู้ปกครองเคยใช้การลงโทษทางร่างกายบ่อยครั้งเพียงใด

ในงานวิจัยนี้ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กของครู หมายถึงคะแนนที่ ได้จากการประเมินระดับประสบการณ์การถูกพ่อแม่ หรือผู้ปกครองลงโทษทางร่างกายในวัยเด็ก จากแบบสอบถามประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็ก ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาจาก แบบสอบถามประวัติการถูกลงโทษของมารดา โดยวงษ์เดือน สายสุวรรณ (2546) เป็นมาตร ประเมินระดับประสบการณ์ 5 ช่วง ตั้งแต่ไม่เคยเลย จนถึงเป็นประจำ

3.2 ประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็ก หมายถึงการมองย้อนไปในวัยเด็กว่า พ่อแม่ หรือผู้ปกครองเคยใช้การลงโทษทางจิตใจบ่อยครั้งเพียงใด

ในงานวิจัยนี้ประสพการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็กของครู หมายถึงคะแนนที่ได้จากการประเมินระดับประสพการณ์การถูกพ่อแม่ หรือผู้ปกครองลงโทษทางจิตใจในวัยเด็กจากแบบสอบถามประสพการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็ก ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาจากแบบสอบถามประวัติการถูกลงโทษของมารดา โดยวงษ์เดือน สายสุวรรณ (2546) เป็นมาตรฐานประเมินระดับประสพการณ์ 5 ช่วง ตั้งแต่ไม่เคยเลย จนถึงเป็นประจำ

4. พฤติกรรมการลงโทษนักเรียน หมายถึง การมีเจตนา และการกระทำมุ่งให้นักเรียนได้รับบาดเจ็บ หรือเจ็บปวด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

4.1 พฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย หมายถึงการมีเจตนา และการกระทำที่มุ่งให้นักเรียนได้รับบาดเจ็บ หรือเจ็บปวดทางร่างกาย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้วยการทำร้ายทางร่างกาย เช่น การตีด้วยมือ หรือวัตถุบางอย่าง การเตะ การต่อย การหยิก

ในงานวิจัยนี้พฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย หมายถึงคะแนนที่ได้จากการประเมินระดับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายในช่วง 1 ปีที่ผ่านมา โดยให้ผู้ตอบประเมินตนเองจากแบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนาจากแบบสอบถามพฤติกรรมครูในการสร้างวินัยของสมบัติ ตาปัญญา (2550) เป็นมาตรฐานประเมินระดับพฤติกรรมการลงโทษ 5 ช่วงตั้งแต่ไม่เคยเลย จนถึงเป็นประจำ

4.2 พฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ หมายถึงการมีเจตนา และการกระทำที่มุ่งให้นักเรียนได้รับบาดเจ็บ หรือเจ็บปวดทางจิตใจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้วยการลงโทษทางจิตใจเช่น การดูดำ การเยาะเย้ยถากถาง การประจาน การเพิกเฉย

ในงานวิจัยนี้พฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ หมายถึงคะแนนที่ได้จากการประเมินระดับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ ในช่วง 1 ปีที่ผ่านมา โดยให้ผู้ตอบประเมินตนเองจากแบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนาจากแบบสอบถามพฤติกรรมครูในการสร้างวินัยของสมบัติ ตาปัญญา (2550) เป็นมาตรฐานประเมินระดับพฤติกรรมการลงโทษ 5 ช่วงตั้งแต่ไม่เคยเลย จนถึงเป็นประจำ

5. สถานภาพของครู หมายถึงเพศ อายุ (เดือน) และการศึกษาของครูผู้ตอบแบบสอบถาม โดยในงานวิจัยนี้การศึกษา คือจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษาตามระบบจนได้วุฒิทางการศึกษาสูงสุด

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงบทบาทของบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ประสพการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็ก และสถานภาพของครูในการทำนายเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจ
2. ทำให้ทราบถึงเจตคติของครูต่อการลงโทษทั้งทางร่างกายและจิตใจในการทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ
3. ทำให้ทราบถึงความแตกต่างระหว่างเพศของครูในเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ
4. สามารถนำผลการวิจัยมาใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมให้ครูมีเจตคติและการปรับพฤติกรรมนักเรียนโดยไม่ใช้ความรุนแรง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

ในงานวิจัยเรื่องบทบาทของบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ประสบการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็ก และสถานภาพของครูในการทำนายเจตคติต่อ และพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย และจิตใจในโรงเรียน มีวิธีการดำเนินงานวิจัยดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มตัวอย่างในชั้นสร้างเครื่องมือ

1.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ได้แก่ คนทำงาน นิสิตและนักศึกษาจำนวน 500 คน และหาความตรงของมาตรโดยกลุ่มสูงจำนวน 50 คนและกลุ่มต่ำจำนวน 50 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างมาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย และจิตใจ ได้แก่ ครูจำนวน 80 คน และหาความตรงของมาตรโดยกลุ่มสูงจำนวน 35 คน และกลุ่มต่ำจำนวน 35 คน

1.3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างแบบสอบถามประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็ก ได้แก่ ครูจำนวน 80 คน

1.4 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างแบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจ ได้แก่ ครูจำนวน 80 คน และหาความตรงของมาตรโดยกลุ่มสูงจำนวน 30 คน และกลุ่มต่ำจำนวน 30 คน

2. กลุ่มตัวอย่างจริงในการวิจัย

ครูที่สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 150 คน เพศชายและหญิงอย่างละ 75 คน และโรงเรียนในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 150 คน เพศชายและหญิงอย่างละ 75 คน รวมครูทั้งหมดจำนวน 300 คน โดยโรงเรียนที่เก็บข้อมูลมีทั้งหมด 24 โรงเรียน แบ่งตามลักษณะของโรงเรียน เป็น โรงเรียนระดับประถมศึกษา (ป.1 - 6) จำนวน 3 โรงเรียน โรงเรียนขยายโอกาส (ป.1 - ม.3) จำนวน 11 โรงเรียน และโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา (ม.1 - 6) จำนวน 10 โรงเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. มาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ
2. มาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษ ซึ่งจำแนกเป็น
 - 2.1 มาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย
 - 2.2 มาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษทางจิตใจ
3. แบบสอบถามประสบการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็ก ซึ่งจำแนกเป็น
 - 3.1 แบบสอบถามประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็ก
 - 3.2 แบบสอบถามประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็ก
4. แบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียน ซึ่งจำแนกเป็น
 - 4.1 แบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย
 - 4.2 แบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ

ขั้นตอนการสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

1. มาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ

วิธีการพัฒนาคือ

- 1.1 รวบรวม และแปลข้อกระทงจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ที่ประกอบด้วย

3 องค์ประกอบ คือ ความก้าวร้าว การอ่อนน้อมต่อผู้มีอำนาจ และการเคารพในบรรทัดฐานและค่านิยมของสังคมอย่างเคร่งครัด โดยได้รวบรวมข้อกระทงทั้งหมดจากส่วนต่าง ๆ ดังนี้

- ข้อกระทงจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวาของ Altemeyer (1988)

จำนวน 30 ข้อ และข้อกระทงที่ Altemeyer (1998 อ้างถึงใน Crouse & Stalker, 2007) ได้พัฒนาเพิ่มอีกจำนวน 23 ข้อ

- ข้อกระทงจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวาแบบสั้นทั้งหมดของ

Manganelli Rattazzi, Bobbio, และ Canova (2007) จำนวน 2 ข้อ และของ Zakrisson (2005) จำนวน 3 ข้อ

- นำข้อกระทงจาก California F scale (Form 45 และ 40) ของ Adorno และ

คณะ (1950) โดยคัดเลือกเฉพาะข้อกระทงที่อยู่ในองค์ประกอบของความก้าวร้าว การอ่อนน้อมต่อผู้มีอำนาจ และการเคารพในบรรทัดฐานของสังคมอย่างเคร่งครัดจำนวน 8 ข้อ

รวมข้อกระทงทั้งหมด 66 ข้อ ประกอบด้วยข้อกระทงทางบวก 38 ข้อ และข้อกระทงทางลบ 28 ข้อ จากนั้นผู้วิจัยร่วมกับจรัสพร อุปวงค์ และภัทรานิษฐ์ ฉัตรวัฒนานันท์ ภายใต้การดูแลของอาจารย์จรุงกุล บุรพวงค์ ได้สร้างข้อกระทงเพิ่มขึ้นอีกจำนวน 54 ข้อ เป็นข้อกระทงทางบวก 22 ข้อ และข้อกระทงทางลบ 32 ข้อ สรุปจำนวนข้อกระทงมาตรฐานวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจทั้งหมด 120 ข้อ มีข้อกระทงทางบวกจำนวน 60 ข้อ และข้อกระทงทางลบจำนวน 60 ข้อ จำแนกตามองค์ประกอบได้ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2

จำนวนข้อกระทงในการพัฒนามาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจจำแนกตามองค์ประกอบ

องค์ประกอบ	จำนวนข้อกระทง		รวม
	ทางบวก	ทางลบ	
<u>ข้อกระทงเดิม</u>			
1. ความก้าวร้าวต่อคนที่ฝ่าฝืนกฎ	18	5	23
2. การอ่อนน้อมต่อผู้มีอำนาจ	10	5	15
3. การเคารพในบรรทัดฐานและค่านิยม	10	18	28
อย่างเคร่งครัด			
รวม	38	28	66
<u>ข้อกระทงที่สร้างใหม่</u>			
1. ความก้าวร้าวต่อคนที่ฝ่าฝืนกฎ	2	15	17
2. การอ่อนน้อมต่อผู้มีอำนาจ	10	15	25
3. การเคารพในบรรทัดฐานและค่านิยม	10	2	12
อย่างเคร่งครัด			
รวม	22	32	54
รวมทั้งหมด	60	60	120

ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต 7 ช่วง ตั้งแต่ 1 -7 โดยมี
ความหมายคือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) ไม่เห็นด้วย (2) ค่อนข้างไม่เห็นด้วย (3) เห็นด้วย และไม่

เห็นด้วยพอ ๆ กัน (4) ค่อนข้างเห็นด้วย (5) เห็นด้วย (6) เห็นด้วยอย่างยิ่ง (7) และมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

<u>ข้อกระทงทางบวก</u>		<u>ข้อกระทงทางลบ</u>	
คำตอบ	คะแนน	คำตอบ	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	7
ไม่เห็นด้วย	2	ไม่เห็นด้วย	6
ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	3	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	5
เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอ ๆ กัน	4	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอ ๆ กัน	4
ค่อนข้างเห็นด้วย	5	ค่อนข้างเห็นด้วย	3
เห็นด้วย	6	เห็นด้วย	2
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	7	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1

1.2 นำมาตรวจวัดจำนวน 120 ข้อไปให้กลุ่มตัวอย่างในชั้นสร้างเครื่องมือจำนวน 500 คนตอบ ได้แก่ นิสิตนักศึกษาจำนวน 253 คน และคนทำงานจำนวน 247 คน ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง ดังแสดงในตารางที่ 3

1.3 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อกระทง (Item Analysis) โดยแบ่งระหว่างกลุ่มที่มีคะแนนสูงสุดร้อยละ 27 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และกลุ่มที่มีคะแนนต่ำสุดร้อยละ 27 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมาวิเคราะห์ด้วยสถิติที่ (t -test) เพื่อคัดเลือกข้อกระทงที่มีระดับนัยสำคัญของผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ โดยกลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดร้อยละ 27 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีจำนวน 140 คน และกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำสุดร้อยละ 27 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีจำนวน 136 คน ผลพบว่าข้อกระทงที่ไม่ผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์มีทั้งหมด 16 ข้อ เหลือข้อกระทงที่จะนำไปวิเคราะห์ต่อ 104 ข้อ

1.4 คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ ทั้งหมด (Corrected Item-Total Correlation หรือ CITC) โดยคัดเลือกข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ตามระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ผลพบว่าข้อกระทงที่ไม่ผ่านตามเกณฑ์ทั้งหมด 7 ข้อ (ดูรายละเอียดการวิเคราะห์ข้อกระทง และการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อทั้งหมดในภาคผนวก ก ตารางที่ ก 1) เหลือข้อกระทงที่ผ่านทั้งหมด 97 ข้อ และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .92

ตารางที่ 3

จำนวนและร้อยละของตัวอย่างในการสร้างมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ($N = 500$)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1.เพศ		
หญิง	362	72.4
ชาย	138	27.6
2.อายุ		
ต่ำกว่า 18 ปี	35	7.0
18 – 22 ปี	174	34.8
23 – 27 ปี	155	31.0
28 – 32 ปี	72	14.4
33 – 37 ปี	29	5.8
38 – 42 ปี	16	3.2
43 – 47 ปี	8	1.6
48 ปีขึ้นไป	11	2.2
3. ระดับการศึกษา		
มัธยมปลาย / ปวช.	128	25.6
อนุปริญญา / ปวส.	26	5.2
ปริญญาตรี	299	59.8
ปริญญาโท	46	9.2
อื่น ๆ	1	0.2

1.5 นำข้อกระทงที่ผ่านทั้งหมด 97 ข้อมาวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (exploratory factor analysis) โดยใช้โปรแกรมเอส พี เอส เอส ฟอว์ วินโดวส์ (SPSS for Windows Version 15) เพื่อตรวจสอบความตรงของข้อกระทง ตามขั้นตอนดังนี้

- นำข้อกระทงทั้ง 97 ข้อมาทดสอบความเหมาะสมของข้อมูลก่อนการวิเคราะห์องค์ประกอบด้วยการวัด Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) ผลพบว่ามีค่าเท่ากับ .817 ซึ่งมากกว่า .5 อีกทั้งเมื่อทดสอบ Bartlett's Test of Sphericity พบว่าแต่ละตัวแปรมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) แสดงว่าข้อมูลดังกล่าวสามารถนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบได้

- นำข้อกระทงทั้ง 97 ข้อมาสกัดปัจจัยด้วยวิธีวิเคราะห์องค์ประกอบหลัก (Principal Component Analysis, PCA) และกำหนดจำนวนองค์ประกอบ 3 องค์ประกอบตามแนวคิดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวาของ Altemeyer (1988) หมุนแกนแบบแปรผันแปร (varimax) ข้อกระทงที่อยู่ในองค์ประกอบเดียวกันต้องมีค่าน้ำหนัก (Factor loading) สูงสุดอยู่ในองค์ประกอบเดียวกัน และค่าน้ำหนักแต่ละข้อกระทงต้องมีค่าสูงกว่า .3 ถ้าข้อกระทงใดมีค่าน้ำหนักสูงสุดอยู่ในองค์ประกอบที่ไม่ได้กำหนดไว้จะถูกตัดออกไป ผลพบว่าเมื่อกำหนดองค์ประกอบ 3 องค์ประกอบได้ข้อกระทงที่เป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้จำนวน 34 ข้อ แยกตามองค์ประกอบได้ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 การเคารพในบรรทัดฐาน และค่านิยมอย่างเคร่งครัด สามารถอธิบายความแปรปรวนทั้งหมดได้ร้อยละ 16 มีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 13 ข้อ ประกอบด้วยข้อกระทงทางบวกจำนวน 8 ข้อ และข้อกระทงทางลบจำนวน 5 ข้อ

องค์ประกอบที่ 2 การอ่อนน้อมต่อผู้มีอำนาจ สามารถอธิบายความแปรปรวนทั้งหมดได้ร้อยละ 10 มีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 12 ข้อ ประกอบด้วยข้อกระทงทางบวกจำนวน 2 ข้อ และข้อกระทงทางลบจำนวน 10 ข้อ

องค์ประกอบที่ 3 ความก้าวร้าวต่อคนที่ฝ่าฝืนกฎ สามารถอธิบายความแปรปรวนทั้งหมดได้ร้อยละ 8 มีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 9 ข้อ ประกอบด้วยข้อกระทงทางบวกจำนวน 8 ข้อ และข้อกระทงทางลบจำนวน 1 ข้อ

องค์ประกอบทั้ง 3 สามารถอธิบายความแปรปรวนในข้อกระทงทั้งหมดได้ร้อยละ 34 (ดูรายละเอียดค่าน้ำหนักในแต่ละองค์ประกอบในภาคผนวก ก ตารางที่ ก2)

1.6 วิเคราะห์หาความเที่ยง (Reliability) ของมาตรด้วยการนำข้อกระทงจำนวน 34 ข้อมาวิเคราะห์ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .80 และเมื่อวิเคราะห์แยกองค์ประกอบได้ผล ดังนี้

องค์ประกอบความก้าวร้าวต่อคนที่ฝ่าฝืนกฎ จำนวน 9 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .73

องค์ประกอบการอ่อนน้อมต่อผู้มีอำนาจ จำนวน 12 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .77

องค์ประกอบการเคารพในบรรทัดฐาน และค่านิยมอย่างเคร่งครัด จำนวน 13 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .79

1.7 นำมาตรไปวิเคราะห์ความตรงด้วยการให้กลุ่มตัวอย่างที่ทราบลักษณะอยู่แล้วตอบ (known groups) โดยกลุ่มสูง ได้แก่กลุ่มคนทำงานที่ประกอบอาชีพตำรวจ จำนวน 50 คน

เนื่องจากเป็นกลุ่มที่ได้รับการปลูกฝังให้เคร่งครัดในระเบียบวินัย และการเคารพผู้บังคับบัญชา จึงคาดว่าน่าจะมีลักษณะอ่อนน้อมต่อผู้มีอำนาจ และเคารพในบรรทัดฐาน กฎระเบียบของกลุ่มอย่างเคร่งครัดตามองค์ประกอบของบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ สำหรับกลุ่มต่ำ ได้แก่กลุ่มคนทำงานที่ประกอบอาชีพในเชิงใช้ความคิดสร้างสรรค์ ได้แก่ นักออกแบบเสื้อผ้า นักออกแบบกราฟิก นักเขียน และนักออกแบบจัดงานต่าง ๆ จำนวน 50 คน เนื่องจากเป็นกลุ่มที่ยืดหยุ่น ไม่เคร่งครัดต่อระเบียบวินัยมากเกินไป จึงคาดว่าน่าจะมีลักษณะแบบใช้อำนาจต่ำ และเพื่อควบคุมตัวแปรเพศในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ จึงเก็บข้อมูลเฉพาะกับเพศชายเท่านั้น (ดูลักษณะของกลุ่มตัวอย่างในภาคผนวก ก ตารางที่ ก 3) จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ความแตกต่างในค่าเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำด้วยสถิติที (t test) ผลพบว่ากลุ่มสูงมีค่าเฉลี่ย ($M = 125.90, SD = 15.58$) สูงกว่ากลุ่มต่ำ ($M = 81.54, SD = 9.68$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(98) = 17.10, p = .000$ (หนึ่งหาง) ดังนั้นจึงสรุปได้ว่ามาตรวัดนี้สามารถจำแนกคนที่มีความใช้อำนาจสูง และต่ำออกจากกันได้โดยมีประสิทธิภาพ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .92 (ดูตัวอย่างข้อกระทงของมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจในภาคผนวก ก)

2. มาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษ

2.1 มาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย พัฒนามาจากมาตรวัดการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment scale) ซึ่งเป็นมาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกายของ Bogacki และคณะ (2005) ประกอบด้วยข้อกระทงทางบวก 17 ข้อ และทางลบ 12 ข้อ รวมทั้งหมด 29 ข้อ เป็นมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต 5 ช่วง มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .95 เมื่อนำไปวิเคราะห์หองค์ประกอบได้เพียง 1 องค์ประกอบ คือ พฤติกรรมการลงโทษโดยทั่วไป (General Punitive Behavior, GPB) ที่สามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 87.6

ผู้วิจัยได้นำข้อกระทงทั้ง 29 ข้อมาแปลพร้อมทั้งสร้างข้อกระทงการลงโทษทางร่างกายเพิ่มใหม่ภายใต้การดูแลของอาจารย์จรุงกุล บุรพวงค์ โดยข้อกระทงสร้างจากการสอบถามความคิดเห็นการลงโทษทางร่างกายกับกลุ่มครูจำนวน 38 คน ตัวอย่างคำถามคือ “การลงโทษทางร่างกายมีประโยชน์ หรือมีข้อดีอย่างไร” ได้ข้อกระทงที่สร้างใหม่จำนวน 19 ข้อ เป็นข้อกระทงทางบวก 7 ข้อ และข้อกระทงทางลบ 12 ข้อ รวมมีข้อกระทงทั้งหมด 48 ข้อ (ดูตัวอย่างข้อกระทงของมาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกายในภาคผนวก ข)

2.2 มาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษทางจิตใจ เนื่องจากผู้วิจัยสนใจศึกษาการลงโทษทางจิตใจด้วยจึงได้สร้างข้อกระทงขึ้นมาใหม่ โดยสอบถามความคิดเห็นต่อการลงโทษทางจิตใจกับ

กลุ่มครูจำนวน 34 คน ตัวอย่างคำถามคือ “การลงโทษทางจิตใจมีประโยชน์หรือมีข้อดีอย่างไร” ได้
ข้อกระทงที่สร้างใหม่จำนวน 20 ข้อ เป็นข้อกระทงทางบวก 10 ข้อ และข้อกระทงทางลบ 10 ข้อ (ดู
ตัวอย่างข้อกระทงของมาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษทางจิตใจในภาคผนวก ข)

รายละเอียดจำนวนข้อกระทงในการพัฒนามาตรวัดการลงโทษทางร่างกายและจิตใจดัง
ตารางที่ 4

ตารางที่ 4

จำนวนข้อกระทงในการพัฒนามาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกายและจิตใจ

มาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษ	ข้อกระทงเดิม		ข้อกระทงที่สร้างใหม่		รวม
	ทางบวก	ทางลบ	ทางบวก	ทางลบ	
1.เจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย	17	12	7	12	48
2. เจตคติต่อการลงโทษทางจิตใจ	-	-	10	10	20

ลักษณะแบบสอบถามของทั้ง 2 มาตรเป็นมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ตที่ให้ผู้ตอบ
ประเมินว่าข้อกระทงดังกล่าวตรงกับความรู้สึกของตนเองมากน้อยเพียงใด ซึ่งการตอบมี 5 ระดับ
ได้แก่ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) ไม่เห็นด้วย (2) เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอ ๆ กัน (3) เห็นด้วย (4)
เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

<u>ข้อกระทงทางบวก</u>		<u>ข้อกระทงทางลบ</u>	
คำตอบ	คะแนน	คำตอบ	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5
ไม่เห็นด้วย	2	ไม่เห็นด้วย	4
เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอ ๆ กัน	3	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอ ๆ กัน	3
เห็นด้วย	4	เห็นด้วย	2
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1

2.3 จากนั้นนำมาตรวจวัดทั้งเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย และเจตคติต่อการลงโทษทางจิตใจมาสุ่มซ้ำข้อให้อยู่ในแบบสอบถามเดียวกัน และนำไปให้กลุ่มครูที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 80 คนตอบ ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5

จำนวนและร้อยละของตัวอย่างในการสร้างมาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษ (N = 80)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1.เพศ		
หญิง	70	87.5
ชาย	10	12.5
2.อายุ		
ต่ำกว่า 25 ปี	4	5.0
25 – 30 ปี	12	15.0
31 – 36 ปี	16	20.0
37 – 42 ปี	12	15.0
43 – 48 ปี	8	10.0
49 – 54 ปี	19	23.8
มากกว่า 55 ปี	9	11.3
3. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	1	1.3
ปริญญาตรี	66	82.5
ปริญญาโท	13	16.3

2.4 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อกระทง ด้วยการแบ่งระหว่างกลุ่มที่มีคะแนนสูงสุดร้อยละ 27 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และกลุ่มที่มีคะแนนต่ำสุดร้อยละ 27 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมาวิเคราะห์ด้วยสถิติที (*t*-test) เพื่อคัดเลือกข้อกระทงที่สามารถจำแนกคะแนนระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำออกจากกันได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยได้แยกวิเคราะห์ระหว่างมาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย และเจตคติต่อการลงโทษทางจิตใจ ได้ผลดังนี้

- มาตรการวัดเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดและต่ำสุดร้อยละ 27 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีจำนวนกลุ่มละ 21 คนเท่ากัน ผลพบว่ามีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 41 ข้อ และไม่ผ่านเกณฑ์ 7 ข้อ

- มาตรการวัดเจตคติต่อการลงโทษทางจิตใจ กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดและต่ำสุดร้อยละ 27 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีจำนวนกลุ่มละ 21 คนเท่ากัน ผลพบว่ามีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 19 ข้อ และไม่ผ่านเกณฑ์ 1 ข้อ

2.5 คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ ทั้งหมด (Corrected Item-Total Correlation) โดยคัดเลือกข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ตามระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ผลพบว่า

- มาตรการวัดเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย มีข้อกระทงที่ผ่านจำนวน 36 ข้อ

- มาตรการวัดเจตคติต่อการลงโทษทางจิตใจ มีข้อกระทงที่ผ่านจำนวน 16 ข้อ

(ดูรายละเอียดการวิเคราะห์ข้อกระทง และการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อทั้งหมดของมาตรการวัดเจตคติต่อการลงโทษในภาคผนวก ข ตารางที่ ข 1 – ข 2) สรุปคือ มาตรการวัดเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกายมีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 36 ข้อ ประกอบด้วยข้อกระทงทางบวกจำนวน 20 ข้อ และข้อกระทงทางลบจำนวน 16 ข้อ ส่วนมาตรการวัดเจตคติต่อการลงโทษทางจิตใจมีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 16 ข้อ ประกอบด้วยข้อกระทงทางบวกจำนวน 8 ข้อ และข้อกระทงทางลบจำนวน 8 ข้อ

2.6 คำนวณหาความเที่ยง (Reliability) ของมาตรวัดด้วยการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ผลพบว่า

- มาตรการวัดเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย จำนวน 36 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .93

- มาตรการวัดเจตคติต่อการลงโทษทางจิตใจ จำนวน 16 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .83

2.7 นำทั้ง 2 มาตรไปวิเคราะห์ความตรงด้วยการให้กลุ่มตัวอย่างที่ทราบลักษณะอยู่แล้วตอบ (known groups) โดยกลุ่มสูง ได้แก่ กลุ่มครูในโรงเรียนที่มีความเคร่งครัดในกฎระเบียบ และเน้นการฝึกวินัยนักเรียนเป็นหลักเช่น การตรงต่อเวลา การแต่งกายที่ถูกระเบียบ จำนวน 35 คน และกลุ่มต่ำ ได้แก่ กลุ่มครูในโรงเรียนการศึกษาทางเลือกใหม่ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ และรับฟังความคิดเห็นของผู้ปกครอง และนักเรียนเป็นสำคัญ จำนวน 35 คน รวม

ทั้งหมด 70 คน (คุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่างในภาคผนวก ข ตารางที่ ข 3) จากนั้นนำข้อมูลมาทดสอบค่าทีเพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างในค่าเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ผลพบว่า

- มาตรการวัดเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย กลุ่มสูงมีค่าเฉลี่ย ($M = 111.06$, $SD = 18.11$) สูงกว่ากลุ่มต่ำ ($M = 86.46$, $SD = 19.53$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(68) = 5.46$, $p = .000$ (หนึ่งหาง) ดังนั้นสรุปได้ว่ามาตรการนี้สามารถจำแนกคนที่มีเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกายสูง และต่ำออกจากกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .95

- มาตรการวัดเจตคติต่อการลงโทษทางจิตใจ กลุ่มสูงมีค่าเฉลี่ย ($M = 36.26$, $SD = 8.50$) สูงกว่ากลุ่มต่ำ ($M = 31.89$, $SD = 5.72$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(68) = 2.52$, $p = .007$ (หนึ่งหาง) ดังนั้นสรุปได้ว่ามาตรการนี้สามารถจำแนกคนที่มีเจตคติต่อการลงโทษทางจิตใจสูง และต่ำออกจากกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .82

3.แบบสอบถามประสพการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็ก

พัฒนาจากแบบสอบถามประวัติการถูกลงโทษของมารดา โดยวงษ์เดือน สายสุวรรณ (2546) ซึ่งเป็นมาตรประมาณค่า 3 ระดับคือ นาน ๆ ครั้ง เป็นบางครั้ง และเป็นประจำ โดยข้อกระทรวงการถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กมีจำนวน 7 ข้อ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .79 และข้อกระทรวงประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจาในวัยเด็กมี 11 ข้อ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .81 วิธีการพัฒนาคือ

3.1 แบบสอบถามประสพการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็ก ประกอบด้วยข้อกระทรวงเดิมทั้งหมดจำนวน 7 ข้อ พร้อมทั้งข้อกระทรวงที่สร้างเพิ่มอีก 9 ข้อ เพื่อให้มีรูปแบบการลงโทษที่หลากหลาย และสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในสังคม รวมมีข้อกระทรวงทั้งหมด 16 ข้อ

3.2 แบบสอบถามประสพการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็ก ประกอบด้วยข้อกระทรวงที่คัดเลือกกว่ามีความเกี่ยวข้องจำนวน 10 ข้อ และข้อกระทรวงที่สร้างเพิ่มอีกจำนวน 6 ข้อ เพื่อให้มีรูปแบบการลงโทษที่หลากหลาย และสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในสังคม รวมมีข้อกระทรวงทั้งหมด 16 ข้อ

รายละเอียดจำนวนข้อกระทรวงของแบบสอบถามประสพการณ์การถูกลงโทษทางร่างกาย และจิตใจซึ่งพัฒนาแบบสอบถาม ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6

จำนวนข้อกระทงในการพัฒนาแบบสอบถามประสพการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็ก

ประสพการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็ก	ข้อกระทงเดิม	ข้อกระทงที่สร้างใหม่	รวม
1.ประสพการณ์การถูกลงโทษทางร่างกาย	7	9	16
2. ประสพการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจ	10	6	16

ลักษณะแบบสอบถามทั้งสองเป็นมาตรฐานค่าที่ให้ผู้ร่วมวิจัยประเมินว่าข้อกระทงดังกล่าวตรงกับประสพการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถามมากน้อยเพียงใด เนื่องจากผู้วิจัยต้องการแบ่งระดับประสพการณ์ให้ชัดเจนจึงแบ่งการตอบออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ ไม่เคยเลย นาน ๆ ครั้ง เป็นบางครั้ง บ่อยครั้ง และเป็นประจำ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

คำตอบ	คะแนน
ไม่เคยเลย	0
นาน ๆ ครั้ง	1
เป็นบางครั้ง	2
บ่อยครั้ง	3
เป็นประจำ	4

3.3. นำแบบสอบถามประสพการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจมาสอบข้อให้อยู่ในแบบสอบถามเดียวกัน และเนื่องจากทั้ง 2 แบบสอบถามมีข้อกระทงในเชิงลบทั้งหมด จึงอาจทำให้ผู้ตอบทราบวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของการวิจัย และตอบไม่ตรงกับข้อเท็จจริง ดังนั้นจึงมีการสร้างข้อกระทงในทิศทางบวกที่เป็นประสพการณ์การถูกเลี้ยงดูในวัยเด็กทั่วไปจำนวน 8 ข้อ ซึ่งข้อกระทงดังกล่าวจะไม่ถูกนำมาคิดคะแนน จากนั้นนำแบบสอบถามไปให้กลุ่มครูซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกับกลุ่มชั้นสร้างมาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษจำนวน 80 คนตอบ

3.4. นำข้อกระทงทั้งหมดมาแยกวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาพบว่า

- ประสพการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .71
- ประสพการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็กมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .85

(ดูตัวอย่างข้อกระทงของแบบสอบถามประสพการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็ก ในภาคผนวก ค)

4. แบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียน

พัฒนาจากแบบสอบถามพฤติกรรมครูในการสร้างวินัยของสมบัติ ตาปัญญา (2550) ที่ได้แบ่งประเภทพฤติกรรม 2 ประเภทหลักคือ การใช้ความรุนแรงทางร่างกายจำนวน 21 ข้อ และการทำร้ายจิตใจจำนวน 9 ข้อ รวมมีข้อกระทงทั้งหมด 30 ข้อ คำตอบมี 4 ระดับ คือ การแสดงพฤติกรรมดังกล่าว 3-5 ครั้ง 6-10 ครั้ง และมากกว่า 10 ครั้ง วิธีการพัฒนา คือ

4.1 แบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย ได้คัดเลือกข้อกระทงที่เกี่ยวข้องจำนวน 17 ข้อ และสร้างข้อกระทงเพิ่มอีกจำนวน 4 ข้อ รวมมีข้อกระทงทั้งหมด 21 ข้อ

4.2 แบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ ได้นำข้อกระทงทั้งหมดจำนวน 9 ข้อ พร้อมสร้างข้อกระทงใหม่อีก 12 ข้อ รวมข้อกระทงทั้งหมด 21 ข้อ

รายละเอียดจำนวนข้อกระทงแบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจ ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7

จำนวนข้อกระทงในการพัฒนาแบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียน

พฤติกรรมการลงโทษ	ข้อกระทงเดิม	ข้อกระทงที่สร้างใหม่	รวม
1. พฤติกรรมการลงโทษทางร่างกาย	17	4	21
2. พฤติกรรมการลงโทษทางจิตใจ	9	12	21

ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตรฐานค่าที่ให้ผู้ร่วมวิจัยประเมินว่าในช่วง 1 ปีที่ผ่านมาได้มีการปรับพฤติกรรมนักเรียนด้วยวิธีดังต่อไปนี้บ่อยครั้งเพียงใด คำตอบมี 5 ระดับ ได้แก่ ไม่เคยเลย นาน ๆ ครั้ง (1-3 ครั้ง) เป็นบางครั้ง (4-6 ครั้ง) บ่อยครั้ง (7-10 ครั้ง) และเป็นประจำ (มากกว่า 10 ครั้ง) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

คำตอบ	คะแนน
ไม่เคยเลย	0
นาน ๆ ครั้ง (1-3 ครั้ง)	1
เป็นบางครั้ง (4-6 ครั้ง)	2
บ่อยครั้ง (7-10 ครั้ง)	3
เป็นประจำ (มากกว่า 10 ครั้ง)	4

4.3 นำแบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจมาสอบลับข้ออยู่ในแบบสอบถามชุดเดียวกัน และเนื่องจากแบบสอบถามนี้เป็นคำถามในเชิงลบทั้งหมดเช่นเดียวกับแบบสอบถามประสพการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็ก จึงมีการสร้างข้อกระทงที่เป็นการปรับพฤติกรรมนักเรียนเชิงบวกทั่วไปจำนวน 20 ข้อ เช่น การสร้างเงื่อนไขการลงโทษร่วมกับนักเรียน การปรับเงิน การหักคะแนนความประพฤติ การซักถามเหตุผลถึงสิ่งที่นักเรียนกระทำ ซึ่งข้อกระทงดังกล่าวจะไม่ถูกนำมาคิดคะแนน จากนั้นนำแบบสอบถามไปให้กลุ่มครูซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกับกลุ่มชั้นสร้างมาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษจำนวน 80 คนตอบ

4.4 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อกระทง ด้วยการแบ่งระหว่างกลุ่มที่มีคะแนนสูงสุดร้อยละ 27 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และกลุ่มที่มีคะแนนต่ำสุดร้อยละ 27 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมาวิเคราะห์ด้วยสถิติที (*t*-test) เพื่อคัดเลือกข้อกระทงที่มีระดับนัยสำคัญของผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ โดยได้แยกวิเคราะห์ระหว่างแบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย และแบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ ได้ผลดังนี้

- แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดร้อยละ 27 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีจำนวน 27 คน และกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำสุดร้อยละ 27 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีจำนวน 23 คน ผลพบว่ามีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 11 ข้อ

- แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดร้อยละ 27 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีจำนวน 22 คน และกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำสุดร้อยละ 27 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีจำนวน 28 คนผลพบว่ามีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 16 ข้อ

4.5 คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ ทั้งหมด (Corrected Item-Total Correlation) โดยคัดเลือกข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ตามระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ผลพบว่า

- แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย มีข้อกระทงที่ผ่านจำนวน 7 ข้อ

- แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ มีข้อกระทงที่ผ่านจำนวน 13 ข้อ

(ดูรายละเอียดการวิเคราะห์ข้อกระทง และการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อทั้งหมดของแบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนในภาคผนวก ง ตารางที่ ง1 – ง2)

4.6 คำนวณหาความเที่ยง (Reliability) ของมาตรด้วยการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาผลพบว่า

- แบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย จำนวน 7 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .67

- แบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ จำนวน 13 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .76

4.7 นำทั้ง 2 มาตรไปวิเคราะห์ความตรงด้วยการให้กลุ่มตัวอย่างที่ทราบลักษณะอยู่แล้วตอบ (known groups) โดยกลุ่มสูง ได้แก่ กลุ่มครูในโรงเรียนที่มีความเคร่งครัดในกฎระเบียบ และเน้นการฝึกวินัยนักเรียนเป็นหลัก จึงคาดว่าครูจะมีพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจสูง จำนวน 30 คน และกลุ่มต่ำ ได้แก่ กลุ่มครูในโรงเรียนการศึกษาทางเลือกใหม่ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ จึงคาดว่าครูจะไม่ใช้การลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ จำนวน 30 คน รวมทั้งหมด 60 คน (คุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่างในภาคผนวก ง ตารางที่ 3) จากนั้นนำข้อมูลมาทดสอบค่าทีเพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างในค่าเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ผลพบว่า

- แบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย กลุ่มสูงมีค่าเฉลี่ย ($M = 3.33$, $SD = 3.63$) สูงกว่ากลุ่มต่ำ ($M = 1.20$, $SD = 1.42$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(58) = 3.00$, $p = .003$ (หนึ่งหาง) ดังนั้นสรุปได้ว่ามาตรวัดนี้สามารถจำแนกคนที่มีพฤติกรรมการลงโทษทางร่างกายสูง และต่ำออกจากกันได้เป็นอย่างดีมีประสิทธิภาพ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .77

- แบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ กลุ่มสูงมีค่าเฉลี่ย ($M = 9.40$, $SD = 5.69$) สูงกว่ากลุ่มต่ำ ($M = 6.03$, $SD = 4.43$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(58) = 2.56$, $p = .007$ (หนึ่งหาง) ดังนั้นสรุปได้ว่ามาตรวัดนี้สามารถจำแนกคนที่มีพฤติกรรมการลงโทษทางจิตใจสูง และต่ำออกจากกันได้เป็นอย่างดีมีประสิทธิภาพ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .76

(ดูตัวอย่างข้อกระทงของแบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจในภาคผนวก ง)

วิธีดำเนินการวิจัย

1. นำมาตรวัดที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มครูที่สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 150 คนและ โรงเรียนในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 150 คน รวมครูทั้งหมดจำนวน 300 คน

2. ในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยจะเน้นย้ำว่าการวิจัยนี้ไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อกลุ่มครู โดยไม่มี

การระบุชื่อของโรงเรียน หรือชื่อของครูที่ทำแบบสอบถาม และเพื่อสร้างความมั่นใจในการตอบคำถาม แบบสอบถามแต่ละชุดจะถูกผนึกไว้ในซองเพื่อเก็บเป็นความลับและส่งคืนกลับมายังผู้วิจัย

3. มาตรการ และแบบสอบถามในการเก็บข้อมูลจะถูกเรียงลำดับการตอบดังนี้
 - แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ประกอบด้วยเพศ อายุ การศึกษา ประสบการณ์การสอน (ดูรายละเอียดในภาคผนวก จ)
 - มาตรการเจตคติต่อการลงโทษ ประกอบด้วยมาตรการเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย และมาตรการเจตคติต่อการลงโทษทางจิตใจ
 - แบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียน ประกอบด้วยแบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย และแบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ
 - มาตรการบุคลิกภาพแบบใช้อ่านาจ
 - แบบสอบถามประสบการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็ก ประกอบด้วยแบบสอบถามประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็ก และแบบสอบถามประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็ก

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยใช้โปรแกรมเอส พี เอส เอส ฟอว์ วินโดวส์ (SPSS for Windows) ในการคำนวณดังนี้

1. สมมติฐานที่ 1 – 5 ใช้สถิติทดสอบ คือการวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation)
2. สมมติฐานที่ 6 - 8 ใช้สถิติทดสอบ คือการวิเคราะห์ถดถอยแบบพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)
3. สมมติฐานที่ 9 ใช้สถิติทดสอบคือ สถิติที (t-test)

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาบทบาทของบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ประสบการณ์การถูกล่วงโทษในวัยเด็ก และสถานภาพของครูในการทำนายเจตคติต่อ และพฤติกรรมการล่วงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจในโรงเรียน ได้ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์ถดถอยแบบพหุคูณ และสถิติที่ ในการทดสอบสมมติฐาน และเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ กำหนดสัญลักษณ์แทนความหมาย ดังนี้

N	หมายถึง จำนวนตัวอย่างทั้งหมดที่ใช้ในการวิจัย
M	หมายถึง ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนน
SD	หมายถึง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
t	หมายถึง ค่าสถิติทดสอบความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิต
r	หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน
B	หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย
β	หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐาน
$SE B$	หมายถึง ค่าคลาดเคลื่อนมาตรฐานของ B
R	หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ
Educ	หมายถึง การศึกษาของครู
Age	หมายถึง อายุของครู
Exp_PH	หมายถึง ประสบการณ์การถูกล่วงโทษทางร่างกายในวัยเด็ก
Exp_PS	หมายถึง ประสบการณ์การถูกล่วงโทษทางจิตใจในวัยเด็ก
RWA	หมายถึง บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ
Att_PH	หมายถึง เจตคติต่อการล่วงโทษนักเรียนทางร่างกาย
Att_PS	หมายถึง เจตคติต่อการล่วงโทษนักเรียนทางจิตใจ
Beh_PH	หมายถึง พฤติกรรมการล่วงโทษนักเรียนทางร่างกาย
Beh_PS	หมายถึง พฤติกรรมการล่วงโทษนักเรียนทางจิตใจ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่าง คือครูที่สอนในสังกัดสำนักงานการศึกษา และสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 300 คน สามารถจำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับชั้นที่สอน และประสบการณ์การสอน ตามรายละเอียดในตารางที่ 8

ตารางที่ 8

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับชั้นที่สอน และประสบการณ์การสอน (N = 300)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	150	50.0
หญิง	150	50.0
2. อายุ		
23 – 29 ปี	45	15.0
30 – 37 ปี	75	25.0
38 – 45 ปี	36	12.0
46 – 53 ปี	71	23.7
54 – 61 ปี	73	24.3
3. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	1	0.3
ปริญญาตรี	244	81.4
ปริญญาโท	54	18.0
ปริญญาเอก	1	0.3
4. ระดับชั้นที่สอน		
ประถมศึกษาตอนต้น	63	21.0
ประถมศึกษาตอนปลาย	90	30.0
มัธยมศึกษาตอนต้น	106	35.0
มัธยมศึกษาตอนปลาย	41	13.7

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
5. ประสบการณ์การสอน		
1 – 3 ปี	46	15.3
4 – 6 ปี	39	13.0
7 – 9 ปี	30	10.0
10 – 12 ปี	19	6.3
13 – 15 ปี	19	6.3
16 – 18 ปี	10	3.3
มากกว่า 18 ปี	137	45.7

ตอนที่ 2 การทดสอบสมมติฐาน

จากสมมติฐานที่ 1 - สมมติฐานที่ 5 ได้วิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแบบเพียร์สัน (Pearson correlation) พบผลดังนี้

สมมติฐานที่ 1 การศึกษาของครูมีสหสัมพันธ์ทางลบกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ

ผลการวิเคราะห์พบว่า การศึกษาของครูมีสหสัมพันธ์ทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กับเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย, $r(298) = -.10, ns$ และทางจิตใจ, $r(298) = -.07, ns$ ขณะเดียวกันการศึกษาของครูมีสหสัมพันธ์ทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติกับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย, $r(298) = -.09, ns$ และทางจิตใจ, $r(298) = -.04, ns$ เช่นกัน ผลจึงไม่สนับสนุนสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 2 อายุของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ

ผลการวิเคราะห์พบว่า อายุของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กับเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย, $r(298) = -.13, p < .05$ (หนึ่งหาง) และทางจิตใจ, $r(298) = -.10, p < .05$ (หนึ่งหาง) ส่วนพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนนั้น พบว่า อายุของครูมี

สหสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย, $r(298) = -.23, p < .001$ (หนึ่งหาง) และทางจิตใจ, $r(298) = -.23, p < .001$ (หนึ่งหาง) ผลจึงไม่สนับสนุนสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 3 ประสพการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ

ผลการวิเคราะห์พบว่า ประสพการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย, $r(298) = .23, p < .001$ (หนึ่งหาง) และทางจิตใจ, $r(298) = .20, p < .001$ (หนึ่งหาง) ส่วนพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนนั้น พบว่า ประสพการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย, $r(298) = .29, p < .001$ (หนึ่งหาง) และทางจิตใจ, $r(298) = .27, p < .001$ (หนึ่งหาง) สมมติฐานจึงได้รับการสนับสนุน

สมมติฐานที่ 4 ประสพการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็กของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ

ผลการวิเคราะห์พบว่า ประสพการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็กของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย, $r(298) = .17, p < .01$ (หนึ่งหาง) และทางจิตใจ, $r(298) = .23, p < .001$ (หนึ่งหาง) สำหรับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนนั้น พบว่า ประสพการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็กของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย, $r(298) = .20, p < .001$ (หนึ่งหาง) และทางจิตใจ, $r(298) = .40, p < .001$ (หนึ่งหาง) สมมติฐานจึงได้รับการสนับสนุน

สมมติฐานที่ 5 บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ

ผลการวิเคราะห์พบว่า บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจมีสหสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กับเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย, $r(298) = .39, p < .001$ (หนึ่งหาง) และทางจิตใจ, $r(298) = .41, p < .001$ (หนึ่งหาง) สำหรับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนนั้น พบว่า บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจมีสหสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย, $r(298) = .18, p < .01$ (หนึ่งหาง) และทางจิตใจ, $r(298) = .17, p < .01$ (หนึ่งหาง) ผลการวิเคราะห์จึงสนับสนุนสมมติฐาน

นอกจากนี้จากการวิเคราะห์เพิ่มเติมยังพบว่า เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายมีสหสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย, $r(298) = .45, p < .001$ (หนึ่งหาง) และทางจิตใจ, $r(298) = .41, p < .001$ (หนึ่งหาง) ส่วนเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจมีสหสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย, $r(298) = .31, p < .001$ (หนึ่งหาง) และทางจิตใจ, $r(298) = .42, p < .001$ (หนึ่งหาง) รายละเอียดค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรดังแสดงในตารางที่ 9

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 9

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย (Att_PH) เจตคติต่อการลงโทษทางจิตใจ (Att_PS) พฤติกรรมการลงโทษทางร่างกาย (Beh_PH) พฤติกรรมการลงโทษทางจิตใจ (Beh_PS) อายุ (Age) การศึกษา (Educ) บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ (RWA) ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็ก (Exp_PH) และประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็ก (Exp_PS) ของกลุ่มครู (N = 300)

ตัวแปร	Att_PH	Att_PS	Beh_PH	Beh_PS	Age	Educ	RWA	Exp_PH	Exp_PS
Att_PH									
Att_PS	.62***								
Beh_PH	.45***	.31***							
Beh_PS	.41***	.42***	.59***						
Age	-.13*	-.10*	-.23***	-.23***					
Educ	-.10	-.07	-.09	-.04	-.02				
RWA	.39***	.41***	.18**	.17**	-.09	-.03			
Exp_PH	.23***	.20***	.29***	.27***	-.09	.01	.14**		
Exp_PS	.17**	.23***	.20***	.40***	-.12*	-.03	.05	.63***	
M	109.19	36.65	4.19	9.15	509.80	16.38	116.95	3.96	8.52
SD	21.25	7.83	3.48	5.62	137.42	0.83	16.07	3.61	6.66

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง. *** $p < .001$, หนึ่งหาง.

สมมติฐานที่ 6 ตัวแปรการศึกษา อายุ ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกาย และจิตใจในวัยเด็กของครูและบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจสามารถร่วมทำนายเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ

การทดสอบสมมติฐานที่ 6 ทดสอบด้วยการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ ด้วยการใส่ตัวแปรทำนายพร้อมกัน (Enter) โดยมีตัวแปรทำนาย 5 ตัวแปรได้แก่

- 1) การศึกษา
- 2) อายุ
- 3) ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กของครู
- 4) ประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็กของครู
- 5) บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ

ตัวแปรเกณฑ์มีทั้งหมด 4 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจ และพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจ

จากการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทำนาย (measures of collinearity) ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด พบว่าตัวแปรทำนายทั้ง 5 ตัว มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรไม่เกิน .9 และมีค่า tolerance มากกว่า .19 อีกทั้งมีค่า Variance Inflation Factor หรือ VIF น้อยกว่า 5.3 แสดงว่า ตัวแปรทำนายทั้ง 5 ตัวเป็นอิสระจากกัน จึงไม่ก่อให้เกิดปัญหาตัวแปรทำนายมีสหสัมพันธ์กัน (Multicollinearity) (Hair, Black, Babin, Anderson, & Tatham, 2006)

6.1 การทำนายเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย

ผลการวิเคราะห์พบว่าตัวแปรทำนายทั้ง 5 ตัวแปร มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายเท่ากับ .44 ($R = .44, p < .001$) และสามารถอธิบายความแปรปรวนของเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายได้ร้อยละ 20 ($R^2 = .20, p < .001$) โดยมีตัวแปร 2 ตัวที่มีน้ำหนักในการทำนายเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ และประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็ก โดยบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจเป็นตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักในการทำนายสูงที่สุด มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐาน (β) เท่ากับ 0.35 ($p < .001$) รองมา ได้แก่ ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็ก มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐานเท่ากับ 0.15 ($p < .05$) ดังรายละเอียดในตารางที่ 10

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 10

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรที่ทำนายเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย
($N = 300$)

ตัวแปร	r	B	SE B	β	R	R^2
					.44***	.20 ^{†††}
Age	-.13*	-0.01	0.01	-0.08		
Educ	-.10	-2.29	1.35	-0.09		
RWA	.39***	0.47	0.07	0.35***		
Exp_PH	.23***	0.91	0.40	0.15*		
Exp_PS	.17**	0.12	0.22	0.04		

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง. *** $p < .001$, หนึ่งหาง. ^{†††} $p < .001$.

6.2 การทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย

ผลการวิเคราะห์พบว่าตัวแปรทำนายทั้ง 5 ตัวมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายเท่ากับ .39 ($R = .39, p < .001$) และสามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายได้ร้อยละ 15 ($R^2 = .15, p < .001$) โดยมีตัวแปร 3 ตัวที่มีน้ำหนักในการทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ อายุ บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ และประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็ก ซึ่งประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กเป็นตัวแปรที่มีน้ำหนักในการทำนายสูงที่สุด มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐาน (β) เท่ากับ 0.25 ($p < .001$) รองมาคืออายุมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐานเท่ากับ -0.19 ($p < .001$) และบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐานเท่ากับ 0.13 ($p < .05$) ตามลำดับ ดังรายละเอียดในตารางที่ 11

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรที่ทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย
($N = 300$)

ตัวแปร	r	B	SE B	β	R	R^2
					.39***	.15 ^{†††}
Age	-.23***	-0.01	0.00	-0.19***		
Educ	-.09	-0.37	0.23	-0.09		
RWA	.18**	0.03	0.01	0.13*		
Exp_PH	.29***	0.24	0.07	0.25***		
Exp_PS	.20***	0.00	0.04	0.01		

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง. *** $p < .001$, หนึ่งหาง. ^{†††} $p < .001$.

6.3 การทำนายเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ

ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรทำนายทั้ง 5 ตัวแปร มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจเท่ากับ .47 ($R = .47, p < .001$) และสามารถอธิบายความแปรปรวนของเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจได้ร้อยละ 22 ($R^2 = .22, p < .001$) โดยมีตัวแปร 2 ตัวที่มีน้ำหนักในการทำนายเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ และประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็ก ซึ่งบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจเป็นตัวแปรที่มีน้ำหนักในการทำนายสูงที่สุด มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐาน (β) เท่ากับ 0.40 ($p < .001$) รองมาคือ ประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็ก มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐานเท่ากับ 0.18 ($p < .01$) ดังรายละเอียดในตารางที่ 12

ตารางที่ 12

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรที่ทำนายเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ
($N = 300$)

ตัวแปร	r	B	SE B	β	R	R^2
					.47***	.22 ^{†††}
Age	-.10*	-0.00	0.00	-0.04		
Educ	-.07	-0.47	0.49	-0.05		
RWA	.41***	0.19	0.03	0.40***		
Exp_PH	.20***	0.07	0.15	0.03		
Exp_PS	.23***	0.21	0.08	0.18**		

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง. *** $p < .001$, หนึ่งหาง. ^{†††} $p < .001$.

6.4 การทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ

ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรทำนายทั้ง 5 ตัวแปร มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับ พฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจเท่ากับ .46 ($R = .46, p < .001$) และสามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจได้ร้อยละ 21 ($R^2 = .21, p < .001$) โดยมีตัวแปร 3 ตัวที่มีน้ำหนักในการทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ อายุ บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ และประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็ก ซึ่งประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็กเป็นตัวแปรที่มีน้ำหนักในการทำนายสูงที่สุด มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐาน (β) เท่ากับ 0.36 ($p < .001$) รองมาคือ อายุ มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐานเท่ากับ -0.17 ($p < .01$) และบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐานเท่ากับ 0.13 ($p < .05$) ตามลำดับ ดังรายละเอียดในตารางที่ 13

ตารางที่ 13

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรที่ทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ
(N = 300)

ตัวแปร	r	B	SE B	β	R	R ²
					.46***	.21 ^{†††}
Age	-.23***	-0.01	0.00	-0.17**		
Educ	-.04	-0.18	0.35	-0.03		
RWA	.17**	0.05	0.02	0.13*		
Exp_PH	.27***	0.02	0.11	0.01		
Exp_PS	.40***	0.31	0.06	0.36***		

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง. *** $p < .001$, หนึ่งหาง. ^{†††} $p < .001$.

สมมติฐานที่ 7 และ 8 เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจ สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย และจิตใจได้

การทดสอบสมมติฐานที่ 7 และ 8 ทดสอบด้วยการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ ด้วยการใส่ตัวแปรทำนายพร้อมกัน โดยมีตัวแปรทำนาย 2 ตัวแปรได้แก่

- 1) เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย
- 2) เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ

ตัวแปรเกณฑ์มีทั้งหมด 2 ตัวแปร ได้แก่ พฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย และ พฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ

จากการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทำนาย (measures of collinearity) ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด พบว่าตัวแปรทำนายทั้ง 2 ตัว มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรไม่เกิน .9 และมีค่า tolerance มากกว่า .19 อีกทั้งมีค่า Variance Inflation Factor หรือ VIF น้อยกว่า 5.3 แสดงว่า ตัวแปรทำนายทั้ง 2 ตัวเป็นอิสระจากกัน จึงไม่ก่อให้เกิดปัญหาตัวแปรทำนายมีความสัมพันธ์กัน (Multicollinearity) (Hair et al., 2006)

7. การทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย

ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรทำนายทั้ง 2 ตัวแปรนี้มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับ พฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายเท่ากับ .45 ($R = .45, p < .001$) และสามารถอธิบาย ความแปรปรวนของพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายได้ร้อยละ 20 ($R^2 = .20, p < .001$) โดยตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย มีน้ำหนักในการทำนายพฤติกรรมการลงโทษ นักเรียนทางร่างกายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐาน (β) เท่ากับ 0.41 ($p < .001$) ดังรายละเอียดในตารางที่ 14

ตารางที่ 14

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนที่ทำนายพฤติกรรม การลงโทษนักเรียนทางร่างกาย ($N = 300$)

ตัวแปร	r	B	$SE B$	β	R	R^2
					.45***	.20 ^{†††}
Att_PH	.45***	0.07	0.01	0.41***		
Att_PS	.31***	0.03	0.03	0.06		

*** $p < .001$, หนึ่งหาง. ^{†††} $p < .001$.

8. การทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ

ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรทำนายทั้ง 2 ตัวแปรนี้มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับ พฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจเท่ากับ .46 ($R = .46, p < .001$) และสามารถอธิบายความ แปรปรวนของพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจได้ร้อยละ 21 ($R^2 = .21, p < .001$) โดยตัว แปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกาย และจิตใจ มีน้ำหนักในการทำนายพฤติกรรมการ ลงโทษนักเรียนทางจิตใจได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ เป็นตัวแปรที่มีน้ำหนักในการทำนายสูงที่สุด มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐาน (β) เท่ากับ 0.28 ($p < .001$) รองมาคือ เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย มาตรฐานเท่ากับ 0.23 ($p < .001$) ดังรายละเอียดในตารางที่ 15

ตารางที่ 15

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนที่ทำนายพฤติกรรม
การลงโทษนักเรียนทางจิตใจ ($N = 300$)

ตัวแปร	r	B	$SE B$	β	R	R^2
					.46***	.21 ^{†††}
Att_PH	.41***	0.06	0.02	0.23***		
Att_PS	.42***	0.20	0.05	0.28***		

*** $p < .001$, หนึ่งหาง. ^{†††} $p < .001$.

สมมติฐานที่ 9 ครูผู้ชายมีเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายสูงกว่าครูผู้หญิง และครูผู้หญิงมีเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจสูงกว่าครูผู้ชาย

การทดสอบสมมติฐานที่ 9 เป็นการทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติที่แบบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระจากกัน (t -test independent samples) โดยนำคะแนนเฉลี่ยของเจตคติและพฤติกรรม
การลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจ ในกลุ่มครูผู้ชายจำนวน 150 คน และกลุ่มครูผู้หญิง
จำนวน 150 คน มาเปรียบเทียบความแตกต่าง

ผลการวิเคราะห์พบว่า

9.1 ครูผู้ชายมีคะแนนเฉลี่ยเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย ($M = 111.65$, $SD = 23.45$) สูงกว่าครูผู้หญิง ($M = 106.73$, $SD = 18.56$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(298) = 2.01$, $p = .022$ (หนึ่งหาง)

9.2 ครูผู้ชายมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย ($M = 3.75$, $SD = 3.43$) ไม่สูงกว่าครูผู้หญิง ($M = 4.63$, $SD = 3.49$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(298) = -2.19$, $p = .015$ (หนึ่งหาง) ดังนั้นจึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการ
ลงโทษนักเรียนทางร่างกายแบบสองหางพบว่า ครูผู้ชายและครูผู้หญิงมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการ
ลงโทษนักเรียนทางร่างกายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(298) = -2.19$, $p = .029$ (สอง
หาง) โดยครูผู้หญิงมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าครูผู้ชาย จึงสรุปได้ว่าครูผู้หญิงมีพฤติกรรมการลงโทษ
นักเรียนทางร่างกายสูงกว่าครูผู้ชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิจัยจึงสนับสนุนสมมติฐานเพียงบางส่วน รายละเอียดการวิเคราะห์ข้อ 9.1 – 9.2
 ดังแสดงในตารางที่ 16

ตารางที่ 16

การวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย
 ระหว่างกลุ่มครูผู้ชายและกลุ่มครูผู้หญิง

เพศ	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
คะแนนเฉลี่ยเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย					
ครูชาย	150	111.65	23.45	2.01	.022
ครูหญิง	150	106.73	18.56		
คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย					
ครูชาย	150	3.75	3.43	-2.19	.015
ครูหญิง	150	4.63	3.49		

9.3 ครูผู้หญิงมีคะแนนเฉลี่ยเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ ($M = 36.13$, $SD = 7.51$) ไม่แตกต่างจากคะแนนของครูผู้ชาย ($M = 37.17$, $SD = 8.13$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(298) = -1.15$, *ns*

9.4 ครูผู้หญิงมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ ($M = 9.54$, $SD = 4.89$) ไม่แตกต่างจากคะแนนของครูผู้ชาย ($M = 8.75$, $SD = 6.26$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(298) = 1.21$, *ns*

ผลการวิจัยจึงไม่สนับสนุนสมมติฐาน รายละเอียดการวิเคราะห์ข้อ 9.3 – 9.4 ดังแสดงใน
 ตารางที่ 17

ตารางที่ 17

การวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ
ระหว่างกลุ่มครูผู้ชายและกลุ่มครูผู้หญิง

เพศ	n	M	SD	t	p
คะแนนเฉลี่ยเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ					
ครูชาย	150	37.17	8.13	-1.15	.126
ครูหญิง	150	36.13	7.51		
คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย					
ครูชาย	150	8.75	6.26	1.21	.113
ครูหญิง	150	9.54	4.89		

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดสามารถสรุปผลการทดสอบสมมติฐานได้ดังตารางที่ 18

ตารางที่ 18

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ข้อที่	สมมติฐานการวิจัย	ผลการทดสอบ
1	การศึกษาของครูมีสหสัมพันธ์ทางลบกับเจตคติและพฤติกรรม การลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ	ไม่สนับสนุนสมมติฐาน
2	อายุของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมการ ลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ	ไม่สนับสนุนสมมติฐาน
3	ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กของครูมี สหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษ นักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ	สนับสนุนสมมติฐาน
4	ประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็กของครูมี สหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษ นักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ	สนับสนุนสมมติฐาน

ข้อที่	สมมติฐานการวิจัย	ผลการทดสอบ
5	บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ	สนับสนุนสมมติฐาน
6	ตัวแปรการศึกษา อายุ ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็กของครูและบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจสามารถร่วมทำนายเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ	สนับสนุนสมมติฐาน
7	เจตคติต่อการลงโทษทางร่างกายและจิตใจสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการลงโทษทางร่างกายได้	สนับสนุนสมมติฐาน
8	เจตคติต่อการลงโทษทางจิตใจสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการลงโทษทางจิตใจได้	สนับสนุนสมมติฐาน
9	9.1 ครูผู้ชายมีเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายสูงกว่าครูผู้หญิง	สนับสนุนสมมติฐาน
	9.2 ครูผู้ชายมีพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายสูงกว่าครูผู้หญิง	ไม่สนับสนุนสมมติฐาน
	9.3 ครูผู้หญิงมีเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจสูงกว่าครูผู้ชาย	ไม่สนับสนุนสมมติฐาน
	9.4 ครูผู้หญิงมีพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจสูงกว่าครูผู้ชาย	ไม่สนับสนุนสมมติฐาน

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยเรื่อง “บทบาทของบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ประสิทธิภาพการดูแลเด็ก และสถานภาพของครูในการทำนายเจตคติต่อ และ พฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจในโรงเรียน” สามารถอภิปรายผลการวิจัยตาม สมมติฐานที่ตั้งไว้ได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 การศึกษาของครูมีสหสัมพันธ์ทางลบกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษ นักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ

ผลการวิจัยปฏิเสธสมมติฐานข้อ 1 โดยพบว่าการศึกษาของครูมีสหสัมพันธ์ทางลบกับ เจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่ง ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ Grasmisk, Morgan, และ Kennedy (1992 อ้างถึงใน Flynn, 1996) ที่พบว่าการศึกษาของครูมีสหสัมพันธ์ทางลบกับเจตคติต่อการลงโทษนักเรียน ซึ่งอาจอธิบายได้ว่า ในบางสังคมการศึกษาอาจเข้ามามีความสัมพันธ์กับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนอยู่ บ้าง แต่องค์ประกอบสำคัญที่มีอิทธิพลกว่าต่อเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษ คือ องค์ประกอบ ทางความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของบุคคลที่ผ่านกลไกการเรียนรู้ ทั้งการเรียนรู้ผ่านการ เชื่อมโยงความสัมพันธ์ตามการเรียนรู้การวางเงื่อนไข การสังเกตจากตัวแบบ และการเรียนรู้จาก ผลของการกระทำ (Franzoi, 2000) นั่นคือ เจตคติและพฤติกรรมการลงโทษของบุคคลขึ้นอยู่กับ การเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ผ่านมาเป็นสำคัญ ดังนั้นอาจเป็นไปได้ว่า ไม่ว่าบุคคลจะมีระดับ ความรู้ความสามารถ หรือมีระดับการศึกษาสูงหรือต่ำ ถ้าประสบการณ์ที่ผ่านมาเป็นตัวแบบที่ สนับสนุนพฤติกรรมการลงโทษ หรือได้เรียนรู้ถึงผลที่น่าพึงพอใจของการลงโทษแล้ว บุคคลนั้นย่อม มีเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษสูงได้ทั้งนั้น ด้วยเหตุนี้จึงไม่พบว่าการศึกษาของครูในปัจจุบันมี ความสัมพันธ์กับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ ซึ่งสอดคล้อง กับผลการวิจัยที่ศึกษาเจตคติของผู้ใหญ่ต่อการลงโทษ โดยพบว่าการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์ และ ไม่สามารถทำนายเจตคติต่อการลงโทษเด็กทางร่างกายและจิตใจได้ (Buntain-Ricklefs et al., 1994; Gagne et al., 2007)

สมมติฐานข้อที่ 2 อายุของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ

ผลการวิจัยปฏิเสธสมมติฐานข้อ 2 โดยพบว่าอายุของครูมีสหสัมพันธ์ทางลบกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ครูอายุน้อยมีเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและทางจิตใจในระดับสูง ในขณะที่ครูอายุมากมีเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจในระดับต่ำ ซึ่งผลการวิเคราะห์จากกลุ่มตัวอย่างนี้เป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกับสมมติฐานและไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ Gagne และคณะ (2007) ที่พบว่าผู้ใหญ่ที่อายุมากสนับสนุนการลงโทษเด็กมากกว่าผู้ใหญ่ที่อายุน้อย แต่สอดคล้องกับบางงานวิจัย ที่พบว่าพ่อแม่ที่อายุน้อยมีพฤติกรรมการลงโทษลูกทางร่างกายมากกว่าพ่อแม่ที่อายุมาก (Dietz, 2000; Wolfner & Gelles, 1993) ผลที่พบนี้อาจอธิบายได้ตามแนวคิดของ Larsen และ Buss (2008) ที่เสนอว่าบุคลิกภาพของคนเราย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาโดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างช่วงอายุ 20 – 50 ปี โดยอธิบายตามบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ (Big Five) คือการเปิดรับประสบการณ์ (Openness) การเปิดตัว (Extraversion) และความไม่มั่นคงทางอารมณ์ (Neuroticism) เป็นด้านของบุคลิกภาพที่มีแนวโน้มจะลดลงเมื่ออายุมากขึ้น ในขณะที่ ความเป็นมิตร (Agreeableness) และ ความมีจิตสำนึก (Conscientiousness) มีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นตามอายุ ดังนั้นอาจเป็นไปได้ว่า ครูที่อายุมากมีความเป็นมิตร และประนีประนอมมากกว่าครูที่อายุน้อย ส่งผลให้ครูอายุมากมีเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจในระดับต่ำกว่า นอกจากนี้ยังอาจเป็นไปได้ด้วยว่า ครูที่อายุมากมีประสบการณ์การสอนมานาน จึงมีเทคนิคและวิธีการที่หลากหลายในการจัดการกับปัญหาพฤติกรรมและวินัยในโรงเรียน ไม่ใช่เฉพาะแต่การลงโทษทางร่างกายและจิตใจเท่านั้น

สมมติฐานข้อที่ 3 ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ

สมมติฐานข้อที่ 4 ประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็กของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ

ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานข้อ 3 และ 4 โดยพบว่าประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย, $r(298) = .23, p < .001$ (หนึ่งหาง) และทางจิตใจ, $r(298) = .20, p < .001$ (หนึ่งหาง) ส่วนพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนนั้น พบว่า ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย, $r(298) = .29, p < .001$ (หนึ่งหาง) และทางจิตใจ, $r(298) = .27, p < .001$ (หนึ่งหาง) แสดงว่า ครูที่มีระดับประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กสูง มีเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจในระดับสูง

สำหรับประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็กของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย, $r(298) = .17, p < .01$ (หนึ่งหาง) และทางจิตใจ, $r(298) = .23, p < .001$ (หนึ่งหาง) ส่วนพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนนั้น พบว่า ประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็กของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย, $r(298) = .20, p < .001$ (หนึ่งหาง) และทางจิตใจ, $r(298) = .40, p < .001$ (หนึ่งหาง) แสดงว่า ครูที่มีระดับประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็กสูง ย่อมมีเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจในระดับที่สูง ซึ่งผลการวิเคราะห์ในสมมติฐานข้อ 3 และ 4 สอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้ทางสังคมที่เสนอว่า มนุษย์เรียนรู้การแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ได้จากการเลียนแบบ การได้รับประสบการณ์ตรง และการสังเกตตัวแบบผ่านกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งคนในครอบครัวโดยเฉพาะอย่างยิ่งพ่อแม่ ผู้ปกครองเป็นตัวแบบหนึ่งที่มีความสำคัญ และมีอิทธิพลต่อเด็กมากที่สุด (Bandura, 1973) กล่าวคือ เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูจากครอบครัวที่มีการทำร้าย หรือลงโทษด้วยความรุนแรงย่อมเกิดการเรียนรู้ และซึมซับพฤติกรรมความรุนแรงของพ่อแม่ เมื่อโตขึ้นความรุนแรงนี้จะถูกถ่ายทอดไปสู่คนในครอบครัว หรือคนรอบข้างต่อไป ด้วยเหตุนี้จึงพบว่า ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็กของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ ซึ่งสอดคล้องกับบางงานวิจัยที่พบว่า ผู้ใหญ่ที่มีประสบการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็กจะสนับสนุนการลงโทษ มากกว่าผู้ใหญ่ที่ไม่เคยมีประสบการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็ก (Climinillo, 1980 อ้างถึงใน Greydanus et al., 2003)

สมมติฐานข้อที่ 5 บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ

ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานข้อ 5 คือ บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจมีสหสัมพันธ์ทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กับเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย, $r(298) = .39, p < .001$ (หนึ่งหาง) และทางจิตใจ, $r(298) = .41, p < .001$ (หนึ่งหาง) สำหรับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนนั้น พบว่าบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจมีสหสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย, $r(298) = .18, p < .01$ (หนึ่งหาง) และทางจิตใจ, $r(298) = .17, p < .01$ (หนึ่งหาง) แสดงให้เห็นว่า ครูที่มีบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจสูง ย่อมมีเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Altemeyer (1988) ที่เสนอว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจประกอบด้วย 3 ลักษณะหลัก ๆ คือ การเคารพต่อผู้ที่มีอำนาจมากกว่า การเคร่งครัดต่อกฎระเบียบของสังคม และสุดท้ายคือการแสดงความก้าวร้าวต่อคนที่ละเมิดกฎระเบียบของสังคมด้วยการทำให้อีกฝ่ายเกิดความเจ็บปวดทั้งทางร่างกายและจิตใจ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Bogacki และคณะ (2005) ที่พบว่าครูที่มีบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจสูงมีเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนสูง

สมมติฐานข้อที่ 6 ตัวแปรการศึกษา อายุ ระดับประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจ ในวัยเด็กของครู และบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ สามารถร่วมทำนายเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจได้

ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานข้อ 6 ดังนี้

6.1 ตัวแปรการศึกษา อายุ ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็กของครู และบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายเท่ากับ $.44$ ($R = .44, p < .001$) และสามารถอธิบายความแปรปรวนของเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายได้ร้อยละ 20 ($R^2 = .20, p < .001$) โดยตัวแปรบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจมีน้ำหนักในการทำนายเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายมากที่สุด ($\beta = 0.35, p < .001$) รองลงมาคือ ตัวแปรประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กของครู ($\beta = 0.15, p < .05$)

6.2 ตัวแปรการศึกษา อายุ ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็กของครู และบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายเท่ากับ $.39$ ($R = .39, p < .001$) และสามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายได้ร้อยละ 15 ($R^2 = .15, p < .001$) โดยตัวแปร

ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กมีน้ำหนักในการทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายมากที่สุด ($\beta = 0.25, p < .001$) รองลงมาคือ ตัวแปรอายุ ($\beta = -0.19, p < .001$) และตัวแปรบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ($\beta = 0.13, p < .05$) ตามลำดับ

6.3 ตัวแปรการศึกษา อายุ ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็กของครู และบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจเท่ากับ .47 ($R = .47, p < .001$) และสามารถอธิบายความแปรปรวนของเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจได้ร้อยละ 22 ($R^2 = .22, p < .001$) โดยตัวแปรบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจมีน้ำหนักในการทำนายเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจมากที่สุด ($\beta = 0.40, p < .001$) รองลงมาคือ ตัวแปรประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็กของครู ($\beta = 0.18, p < .01$)

6.4 ตัวแปรการศึกษา อายุ ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็กของครู และบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจเท่ากับ .46 ($R = .46, p < .001$) และสามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจได้ร้อยละ 21 ($R^2 = .21, p < .001$) โดยตัวแปรประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็กมีน้ำหนักในการทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจมากที่สุด ($\beta = 0.36, p < .001$) รองลงมาคือ ตัวแปรอายุ ($\beta = -0.17, p < .01$) และตัวแปรบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ($\beta = 0.13, p < .05$) ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ในสมมติฐานข้อที่ 6 พบสิ่งที่น่าสนใจคือ จากตัวแปรทั้งหมดที่ศึกษาในครั้งนี้ ตัวแปรที่สามารถทำนายทั้งเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจได้สูงที่สุด คือ บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ แสดงว่าบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจมีอิทธิพลต่อเจตคติของครูในการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ มากกว่าระดับการศึกษา อายุ และประสบการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็กของครู และเมื่อพิจารณาถึงการทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียน ตัวแปรบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจยังคงสามารถทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจได้เช่นกัน ซึ่งผลการวิเคราะห์นี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Altemeyer (1988) ที่เสนอว่า คนที่มีบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจจะมีลักษณะเชื่อฟังคนที่ใช้อำนาจมากกว่า การเคร่งครัดต่อขนบธรรมเนียมแบบดั้งเดิม ขณะเดียวกันจะก้าวร้าวกับคนที่ละเมิดกฎระเบียบของสังคมด้วยการทำให้บุคคลนั้นเกิดความเจ็บปวดทั้งทางร่างกายและจิตใจ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Rust & Kinnard (1983) อ้างถึงใน Hyman, 1995) ที่พบว่าครูที่มีพฤติกรรมการตีนักเรียนสูงมีแนวโน้มเป็นผู้ที่ชอบใช้อำนาจต่อคนอื่น ดังนั้นการให้

ความสนใจกับลักษณะบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจอาจเป็นแนวทางที่เหมาะสมในการป้องกันและลดปัญหาการใช้ความรุนแรงในโรงเรียนต่อไปได้

ส่วนตัวแปรประสบการณ์การถูกลองโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็กของครู สามารถทำนายทั้งเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจได้ โดยประสบการณ์การถูกลองโทษทางร่างกายในวัยเด็กเป็นตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายได้สูงที่สุด และทำนองเดียวกันประสบการณ์การถูกลองโทษทางจิตใจในวัยเด็กเป็นตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจได้สูงที่สุดด้วย แสดงว่าตัวแปรประสบการณ์การถูกลองโทษทั้งทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็กของครูมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้ทางสังคมที่เสนอว่า บุคคลมักเรียนรู้การแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ได้ดีจากการได้รับประสบการณ์ตรง และการสังเกตตัวแบบ ถ้าบุคคลใดอยู่ในครอบครัวที่ใช้แต่ความรุนแรง บุคคลนั้นย่อมเรียนรู้และใช้ความรุนแรงกับคนอื่นต่อไป นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์นี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยอื่น ๆ ที่สนับสนุนว่า ประสบการณ์การถูกลองโทษในวัยเด็กเป็นตัวทำนายพฤติกรรมการลงโทษที่ดีที่สุด (Buntain-Ricklefs et al., 1994; Sofer, 1983 อ้างถึงใน Hyman, 1995)

ขณะเดียวกันตัวแปรอายุสามารถทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจได้ นั่นคือตัวแปรอายุของครูมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ แต่ผลการวิเคราะห์ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สวนทางกับสมมติฐาน คือพบสหสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างอายุกับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ แสดงให้เห็นว่ายิ่งอายุของครูเพิ่มขึ้น พฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจยิ่งลดลง ทั้งนี้ดังที่ได้อภิปรายไปแล้วในสมมติฐานข้อที่ 2 คืออาจเป็นไปได้ว่า ครูที่อายุมากมีความเป็นมิตร และมีความประนีประนอมมากกว่าครูที่อายุน้อย รวมทั้งครูที่อายุมากมีประสบการณ์การสอนมานานจึงอาจมีเทคนิคการปรับพฤติกรรมและการสร้างวินัยในรูปแบบที่หลากหลายไม่เฉพาะแต่ใช้วิธีการลงโทษด้วยความรุนแรงเท่านั้น สำหรับตัวแปรการศึกษาเป็นตัวแปรตัวเดียวที่ไม่สามารถทำนายเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจได้อย่างมีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรการศึกษาไม่มีอิทธิพลต่อเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจมากเท่ากับตัวแปรอายุ ตัวแปรบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ตัวแปรประสบการณ์การถูกลองโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับบางงานวิจัยที่ผ่านมาที่พบว่าการศึกษาไม่สามารถทำนายเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษได้ (Buntain-Ricklefs et al., 1994; Gagne et al., 2007) และทำนองเดียวกับงานวิจัยของวงษ์เดือน สายสุวรรณ (2546) ที่ศึกษา

พฤติกรรมกรรมการลงโทษบุตรของมารดา พบว่ามารดาที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมกรรมการลงโทษบุตรไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานข้อที่ 7 เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายได้

สมมติฐานข้อที่ 8 เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจได้

ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 7 และ 8 กล่าวคือ ตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย และตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายเท่ากับ .45 ($R = .45, p < .001$) และสามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายได้ร้อยละ 20 ($R^2 = .20, p < .001$) โดยตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายเป็นตัวแปรเดี่ยวที่สามารถทำนายพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = 0.41, p < .001$) ขณะเดียวกัน ตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย และตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจเท่ากับ .46 ($R = .46, p < .001$) และสามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจได้ร้อยละ 21 ($R^2 = .21, p < .001$) โดยเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ เป็นตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจได้สูงที่สุด ($\beta = 0.28, p < .001$) รองลงมาคือ ตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย ($\beta = 0.23, p < .001$) ตามลำดับ ผลการวิเคราะห์นี้ แสดงให้เห็นว่าตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ แต่ตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจอย่างเดียว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Jackson และคณะ (1999) ที่ศึกษาเจตคติและพฤติกรรมกรรมการสร้างวินัยด้วยความรุนแรงของกลุ่มพ่อแม่ พบว่าตัวแปรที่ทำนายพฤติกรรมกรรมการลงโทษทางร่างกายได้ดี คือ เจตคติต่อการลงโทษทางร่างกายและเจตคติต่อการลดคุณค่าเด็ก

สมมติฐานข้อที่ 9 ครูผู้ชายมีเจตคติและพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายสูงกว่าครูผู้หญิง และครูผู้หญิงมีเจตคติและพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจสูงกว่าครูผู้ชาย

ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 9 เพียงบางส่วน โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

9.1 ครูผู้ชายมีคะแนนเฉลี่ยเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย ($M = 111.65$, $SD = 23.45$) สูงกว่าครูผู้หญิง ($M = 106.73$, $SD = 18.56$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ซึ่งผลการวิเคราะห์นี้สนับสนุนสมมติฐาน และสอดคล้องกับหลาย ๆ งานวิจัยที่พบว่าผู้ชายสนับสนุนและแสดงความก้าวร้าวทางร่างกายมากกว่าผู้หญิง (Buntain-Ricklefs et al., 1994; Geen, 1990) และครูผู้ชายมีเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกายมากกว่าครูผู้หญิง (Bogacki et al., 2005) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโดยทั่วไปผู้ชายมีสรีระร่างกายที่ใหญ่ แข็งแรงและมีความพร้อมที่จะแสดงพลังกำลังทางร่างกายมากกว่าผู้หญิง ดังนั้นเมื่อเผชิญกับความขัดแย้งจึงมักสนับสนุนและยอมรับวิธีการแก้ไขปัญหาด้วยการแสดงความก้าวร้าวทางร่างกายมากกว่า

9.2 ครูผู้หญิงมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย ($M = 4.63$, $SD = 3.49$) สูงกว่าครูผู้ชาย ($M = 3.75$, $SD = 3.43$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ผลการวิเคราะห์นี้สวนทางกับสมมติฐาน และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยส่วนใหญ่ที่พบว่า ผู้ชายมักแสดงความก้าวร้าวทางร่างกายมากกว่าผู้หญิง (Björkqvist, 1994; Geen, 1990) ผลที่พบนี้อาจอธิบายได้ว่า วิธีการลงโทษทางร่างกายที่สำรวจในแบบสอบถามครั้งนี้เป็นการลงโทษประเภทที่มีการแตะเนื้อต้องตัว เช่น การตีด้วยมือ การเขกหัว การบิดหู และการหยิกตามร่างกาย จึงเป็นไปได้ที่ครูผู้ชายจะใช้การลงโทษด้วยวิธีเหล่านี้กับนักเรียนหญิงในปริมาณที่น้อยกว่าครูผู้หญิง เนื่องจากที่ผ่านมามีกรณีครูล่วงเกินทางเพศ หรือทำอนาจารนักเรียนผู้หญิงจึงทำให้หลาย ๆ โรงเรียนรวมทั้งตัวครูเองมีนโยบาย และมาตรการเฝ้าระวังความใกล้ชิดและการสัมผัสระหว่างครูผู้ชายกับนักเรียนผู้หญิงอย่างเข้มงวด ในขณะที่ครูผู้หญิงรู้สึกมีอิสระในการลงโทษนักเรียนทางร่างกายมากกว่าครูผู้ชายเพราะไม่ต้องระมัดระวังการใกล้ชิดหรือการสัมผัสกับทั้งนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย ด้วยเหตุนี้ครูผู้หญิงจึงมีพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายมากกว่าครูผู้ชาย

9.3 ครูผู้หญิงและครูผู้ชายมีคะแนนเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

9.4 ครูผู้หญิงและครูผู้ชายมีคะแนนพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิเคราะห์ในข้อ 9.3 และ 9.4 ไม่สนับสนุนสมมติฐาน และไม่สอดคล้องกับบางงานวิจัยที่พบว่า เพศหญิงแสดงความก้าวร้าวทางอารมณ์มากกว่าเพศชาย (Björkqvist, 1994) ผลที่พบนี้อาจอธิบายได้ว่า รูปแบบความก้าวร้าวของบุคคลจะเปลี่ยนแปลงไปตามแต่ละช่วงวัยตั้งแต่

วัยเด็ก วัยรุ่น และวัยผู้ใหญ่ (Björkqvist, Österman, & Lagerspetz, 1994) โดยเฉพาะเพศชาย ในช่วงวัยผู้ใหญ่ เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น จะแก้ปัญหาความขัดแย้งโดยลดการแสดงออกก้าวร้าวทางตรง (direct aggression) หรือความก้าวร้าวทางร่างกายลงเช่น การตี การชกต่อย แต่จะใช้ความก้าวร้าวทางอ้อม (indirect aggression) เพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะเมื่อผู้ชายอายุมากขึ้น จะมีการคำนึงถึงความเสียและอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับร่างกายสูง ประกอบกับการได้เรียนรู้ทักษะการแสดงออกก้าวร้าวทางอ้อมมากขึ้น จึงเลือกใช้รูปแบบความก้าวร้าวที่มีความเสี่ยงกับตนเองน้อยกว่า คือ การใช้ความก้าวร้าวทางอ้อม เช่น การเพิกเฉย การว่ากล่าวด้วยถ้อยคำหยาบคาย การประชดประชัน การแสดงสีหน้าท่าทางที่ไม่เป็นมิตร การลดคุณค่าของบุคคลอื่น ทำนองเดียวกับเพศหญิง สำหรับในงานวิจัยนี้ครูผู้ชายและครูผู้หญิงโดยส่วนใหญ่อยู่ในช่วงวัยกลางคน จึงมีประสบการณ์การใช้ความก้าวร้าวทางอ้อมไม่แตกต่างกัน และที่ผ่านมามีงานวิจัยสนับสนุนแนวคิดนี้มากมาย ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของ Green, Richardson, & Lago (1996) ที่ศึกษาการใช้ความก้าวร้าวทางตรงและทางอ้อมในกลุ่มผู้ใหญ่ตอนต้น พบว่า ผู้ชายมีความก้าวร้าวทางตรงโดยรวมมากกว่าผู้หญิง แต่เมื่อพิจารณาการใช้ความก้าวร้าวทางอ้อมไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิง และอีกงานวิจัยที่ศึกษาการใช้ความก้าวร้าวทางอ้อมในกลุ่มผู้ใหญ่ช่วงอายุ 55 – 89 ปี พบผลที่คล้ายกันคือ ไม่มีความแตกต่างในการใช้ความก้าวร้าวทางอ้อมในกลุ่มผู้ชายและผู้หญิงในช่วงอายุดังกล่าว (Walker, Richardson, & Green, 2000)

ข้อค้นพบเพิ่มเติม

ข้อค้นพบเพิ่มเติมนี้ เป็นข้อค้นพบที่ได้วิเคราะห์เพิ่มเติมจากการทบทวนงานวิจัยที่นอกเหนือไปจากสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยพบว่า ตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $r(298) = .62, p < .001$ (หนึ่งหาง) แสดงว่า ครูที่มีเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายสูง ย่อมมีเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจสูงเช่นกัน และตัวแปรพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $r(298) = .59, p < .001$ (หนึ่งหาง) แสดงว่า ครูที่มีพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายสูงย่อมมีพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางด้านจิตใจสูงด้วย ซึ่งผลการวิเคราะห์นี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Hamenway และคณะ (1994) ที่ศึกษาพฤติกรรมการลงโทษลูกในกลุ่มพ่อแม่ พบว่า พ่อแม่ที่มีความถี่ในการตะโกนด่าว่าลูกสูง จะมีความถี่ในการตีลูกสูง และทำนองเดียวกันพ่อแม่ที่มีความถี่ในการตีลูกสูง จะมีความถี่ในการตะโกนด่าว่าลูกสูงเช่นกัน

นอกจากนี้ยังพบว่า ตัวแปรประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับตัวแปรประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $r(298) = .63$, $p < .001$ (หนึ่งหาง) แสดงว่า ครูที่มีประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กสูงย่อมมีประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็กที่สูงด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Claussen และ Crittenden (1991) ที่ได้สอบถามเด็กถึงประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในอดีต ผลพบว่า 89% ของเด็กที่ถูกทำร้ายทางร่างกายมักถูกทำร้ายทางจิตใจควบคู่ไปด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษาว่าอายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็ก และบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจสามารถทำนายเจตคติ และพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ
2. เพื่อศึกษาว่าเจตคติต่อการลงโทษทั้งทางร่างกายและจิตใจสามารถทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ
3. เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศในเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ

สมมติฐานการวิจัย

1. การศึกษาของครูมีสหสัมพันธ์ทางลบกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกาย และจิตใจ
2. อายุของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ
3. ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ
4. ประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็กของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ
5. บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ
6. ตัวแปรการศึกษา อายุ ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็กของครู และบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ สามารถร่วมทำนายเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกาย และจิตใจได้
7. เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายได้

8. เจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจได้
9. ครูผู้ชายมีเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายสูงกว่าครูผู้หญิง และครูผู้หญิงมีเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจสูงกว่าครูผู้ชาย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

1. กลุ่มตัวอย่างในชั้นสร้างเครื่องมือ

1.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ได้แก่ คนทำงาน นิสิต และนักศึกษาจำนวน 500 คน และหาความตรงของมาตรโดยกลุ่มสูงจำนวน 50 คน และกลุ่มต่ำจำนวน 50 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างมาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย และจิตใจ ได้แก่ ครูจำนวน 80 คน และหาความตรงของมาตรโดยกลุ่มสูงจำนวน 35 คน และกลุ่มต่ำจำนวน 35 คน

1.3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างแบบสอบถามประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็ก ได้แก่ครูจำนวน 80 คน

1.4 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างแบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจ ได้แก่ครูจำนวน 80 คน และหาความตรงของมาตรโดยกลุ่มสูงจำนวน 30 คน และกลุ่มต่ำจำนวน 30 คน

2. กลุ่มตัวอย่างจริงในการวิจัย

ครูที่สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – มัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 150 คน เพศชายและหญิงอย่างละ 75 คน และ โรงเรียนในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 150 คน เพศชายและหญิงอย่างละ 75 คน รวมครูทั้งหมดจำนวน 300 คน โดยโรงเรียนที่เก็บข้อมูลมีทั้งหมด 24 โรงเรียน แบ่งตามลักษณะของโรงเรียนเป็นโรงเรียนระดับประถมศึกษา (ป.1 - 6) จำนวน 3 โรงเรียน โรงเรียนขยายโอกาส (ป.1 – ม.3) จำนวน 11 โรงเรียน และโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา (ม.1 - 6) จำนวน 10 โรงเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. มาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ
2. มาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษ ซึ่งจำแนกเป็น

- 2.1 มาตรฐานวัดเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย
- 2.2 มาตรฐานวัดเจตคติต่อการลงโทษทางจิตใจ
3. แบบสอบถามประสพการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็ก ซึ่งจำแนกเป็น
 - 3.1 แบบสอบถามประสพการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็ก
 - 3.2 แบบสอบถามประสพการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็ก
4. แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียน ซึ่งจำแนกเป็น
 - 4.1 แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย
 - 4.2 แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. นำมาตรวัดที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มครูที่สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 300 คน
2. ในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยจะเน้นย้ำว่าการวิจัยนี้ไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อกลุ่มครู โดยไม่มีการระบุชื่อของโรงเรียน หรือชื่อของครูที่ทำแบบสอบถาม และเพื่อสร้างความมั่นใจในการตอบคำถาม แบบสอบถามแต่ละชุดจะถูกผนึกไว้ในซองเพื่อเก็บเป็นความลับและส่งคืนกลับมายังผู้วิจัย
3. มาตรวัด และแบบสอบถามในการเก็บข้อมูลจะถูกเรียงลำดับการตอบดังนี้
 - แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ประกอบด้วยเพศ อายุ การศึกษา ประสพการณ์การสอน
 - มาตรฐานวัดเจตคติต่อการลงโทษ ประกอบด้วยมาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย และมาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษทางจิตใจ
 - แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการลงโทษ ประกอบด้วยแบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการลงโทษทางร่างกาย และแบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการลงโทษทางจิตใจ
 - มาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ
 - แบบสอบถามประสพการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็ก ประกอบด้วยแบบสอบถามประสพการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็ก และแบบสอบถามประสพการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็ก

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยใช้โปรแกรมเอส พี เอส เอช ฟอว์ วินโดวส์ (SPSS for Windows) ด้วยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation) สถิติการวิเคราะห์ถดถอยแบบพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) และ สถิติที (t-test)

ผลการวิจัย

1. การศึกษาของครูมีสหสัมพันธ์ทางลบกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
2. อายุของครูมีสหสัมพันธ์ทางลบกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
4. ประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็กของครูมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
5. บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
6. ตัวแปรการศึกษา อายุ ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็กของครู และบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ สามารถร่วมทำนายเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจได้ ดังนี้
 - 6.1 ตัวแปรการศึกษา อายุ ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็กของครู และบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายเท่ากับ .44 ($R = .44, p < .001$) และสามารถอธิบายความแปรปรวนของเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายได้ร้อยละ 20 ($R^2 = .20, p < .001$) โดยตัวแปรบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ($\beta = 0.35, p < .001$) และตัวแปรประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กของครู ($\beta = 0.15, p < .05$) มีน้ำหนักในการทำนายเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 - 6.2 ตัวแปรการศึกษา อายุ ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็กของครู และบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายเท่ากับ .39 ($R = .39, p < .001$) และสามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายได้ร้อยละ 15 ($R^2 = .15, p < .001$) โดยตัวแปรประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็ก ($\beta = 0.25, p < .001$) ตัวแปรอายุ ($\beta = -0.19, p < .001$) และตัวแปรบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ($\beta = 0.13, p < .05$) มีน้ำหนักในการทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6.3 ตัวแปรการศึกษา อายุ ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็ก ของครู และบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจเท่ากับ .47 ($R = .47, p < .001$) และสามารถอธิบายความแปรปรวนของเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจได้ร้อยละ 22 ($R^2 = .22, p < .001$) โดยตัวแปรบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ($\beta = 0.40, p < .001$) และตัวแปรประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็กของครู ($\beta = 0.18, p < .01$) มีน้ำหนักในการทำนายเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6.4 ตัวแปรการศึกษา อายุ ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็ก ของครู และบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจเท่ากับ .46 ($R = .46, p < .001$) และสามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจได้ร้อยละ 21 ($R^2 = .21, p < .001$) โดยตัวแปรประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็ก ($\beta = 0.36, p < .001$) ตัวแปรอายุ ($\beta = -0.17, p < .01$) และตัวแปรบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ($\beta = 0.13, p < .05$) มีน้ำหนักในการทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

7. ตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย และตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายเท่ากับ .45 ($R = .45, p < .001$) และสามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายได้ร้อยละ 20 ($R^2 = .20, p < .001$) โดยตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย ($\beta = 0.41, p < .001$) มีน้ำหนักในการทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

8. ตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย และตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจเท่ากับ .46 ($R = .46, p < .001$) และสามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจได้ร้อยละ 21 ($R^2 = .21, p < .001$) โดยตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ ($\beta = 0.28, p < .001$) และตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย ($\beta = 0.23, p < .001$) มีน้ำหนักในการทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

9. เจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจในกลุ่มครูผู้ชายและครูผู้หญิง พบผลดังนี้

9.1 ครูผู้ชายมีเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายสูงกว่าครูผู้หญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

9.2 ครูผู้หญิงมีพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายสูงกว่าครูผู้ชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

9.3 ครูผู้หญิงและครูผู้ชายมีเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

1. จากผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าอายุ ประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็ก และบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจ ดังนั้นหน่วยงานทางการศึกษาที่ต้องการแก้ไขและป้องกันพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนของครู ควรนำปัจจัยเหล่านี้ไปพิจารณาด้วย

2. ควรศึกษาตัวแปรอื่นที่มีอิทธิพลต่อเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษเพิ่มเติมเพื่อให้ทราบปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจที่ชัดเจนและครอบคลุมมากขึ้น

3. เนื่องจากในงานวิจัยนี้พบว่าบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจส่งผลต่อเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ ดังนั้นจึงเป็นสิ่งน่าสนใจถ้าจะมีการศึกษาเพิ่มเติมถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ

4. การศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศในพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนของครูครั้งต่อไป ควรคำนึงถึงปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น เพศและอายุของครูและนักเรียน

5. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมว่าตัวแปรบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ และประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็กมีความสัมพันธ์และสามารถทำนายเจตคติและพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในบริบทอื่น ๆ ได้อีกหรือไม่ เช่น การใช้ความรุนแรงระหว่างนักเรียน นิสิตและนักศึกษา ในสถาบันเดียวกันหรือต่างสถาบัน หรือกลุ่มทางการเมืองที่สนับสนุนการใช้ความรุนแรงในสังคม

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- ชนิษฐา ชัยโชติกุลชัย. (2539). การศึกษาตัวแปรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนของครูระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานครตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต วิชาเอกการวัดผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธีระพร อุวรรณโณ. (2525). เด็กกับสังคม. ในเอกสารการสอนชุดวิชาพฤติกรรมวัยเด็ก (เล่มที่ 1, หน่วยที่ 6, หน้า 317-394). กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ธีระพร อุวรรณโณ และ ปรีชา วิหคโต. (2532). ทฤษฎีและกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนวัยรุ่น. ในเอกสารการสอนชุดวิชา พฤติกรรมวัยรุ่น (เล่มที่ 1, หน่วยที่ 7, หน้า 281-360). นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- นรินทร์ อิมเพิ่มพูล. (2523). การสำรวจวิธีการที่ครูระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดนครปฐมใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนตามการรับรู้ของครู. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วงษ์เดือน สายสุวรรณ. (2546) ประวัติการถูกลงโทษของมารดา พฤติกรรมก้าวร้าวของมารดา และพฤติกรรมก้าวร้าวของบุตรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการลงโทษบุตรของมารดา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศุภพร ลังกา. (2525). ความคิดเห็นของครูประถมศึกษาในจังหวัดราชบุรีที่มีต่อการลงโทษนักเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมบัติ ตาปัญญา. (2549). การสร้างวินัยเชิงบวกในโรงเรียน. คู่มือครูประกอบการอบรมในโครงการวิจัยการศึกษาเพื่อพัฒนารูปแบบแนวทางการป้องกันความรุนแรงต่อเด็กแบบยั่งยืน โดยการสนับสนุนของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพและมูลนิธิสาธารณสุขแห่งชาติ. (อัดสำเนา)
- สมบัติ ตาปัญญา. (2550). รายงานการสำรวจทัศนคติต่อการสร้างวินัยและพฤติกรรมในการสร้างวินัยของครูต่อนักเรียน. วารสารเพื่อการคุ้มครองเด็ก, 2(2), 43-57.
- สมลักษณ์ ตันพิสุทธิ. (2538). ความรู้ความเข้าใจและเจตคติของครูผู้สอนในระดับก่อน

ประถมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อปัญหาการกระทำทารุณเด็ก. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาคลินิก คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
สิทธิโชค วรรณสุน์ติกุล. (2546). *จิตวิทยาสังคม: ทฤษฎีและการประยุกต์*. กรุงเทพมหานคร:
ซีเอ็ดยูเคชั่น.
อรรรณพ ตนะดุลย์. (2546). *ผลการบังคับใช้ระเบียบการลงโทษนักเรียน พ.ศ.2543 ที่มีต่อการ
ปฏิบัติงานของฝ่ายปกครองในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขต
กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา ภาควิชา
การศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ภาษาอังกฤษ

- Adorno, T. W., Frenkel-Brunswik, E., Levinson, D. J., & Sanford, R. N. (1950). *The authoritarian personality*. New York: Norton.
- Altemeyer, B. (1988). *Enemies of freedom*. San Francisco: Jossey-Bass.
- Andero, A. A., & Stewart, A. (2002). Issue of corporal punishment: Re-examined [Electronic version]. *Journal of Instructional Psychology*, 29, 90-96.
- Bandura, A. (1973). *Aggression: A social learning analysis*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.
- Benjamin, A. J. (2006). The relationship between right-wing authoritarianism and attitudes toward violence: Further validation of the attitudes toward violence scale [Electronic version]. *Social Behavior and Personality*, 34, 923-926.
- Björkqvist, K. (1994). Sex differences in physical, verbal, and indirect aggression: A review of recent research [Electronic version]. *Sex Roles*, 30, 177-188.
- Björkqvist, K., Östermen, K., & Lagerspetz, K. M. J. (1994). Sex differences in covert aggression among adults [Electronic version]. *Aggressive Behavior*, 20, 27-33.
- Blass, T. (1995). Right-wing authoritarianism and role as predictors of attributions about obedience to authority [Electronic version]. *Personality and Individual Differences*, 19, 99-100.
- Bogacki, D. F., Armstrong, D. J., & Weiss, K. J. (2005). Reducing school violence: The corporal punishment scale and its relationship to authoritarianism and pupil-control

- ideology [Electronic version]. *Journal of Psychiatry & Law*, 33, 367-386.
- Buntain-Ricklefs, J. J., Kemper, K. J., Bell, M., & Babonis, T. (1994). Punishments: What predicts adult approval [Electronic version]. *Child Abuse & Neglect*, 18, 945-955.
- Claussen, A. H., & Crittenden, P. M. (1991). Physical and psychological maltreatment: Relations among types of maltreatment [Electronic version]. *Child Abuse & Neglect*, 15, 5-18.
- Cooper, J. O., Heron, T. E., & Heward, W. L. (1987). *Applied behavior analysis*. Columbus: Merrill.
- Crouse, J., & Stalker, D. (2007). Do right-wing authoritarian beliefs originate from psychological conflict? [Electronic version]. *Psychoanalytic Psychology*, 24, 25-44.
- Davis, P. W. (1996). Threats of corporal punishment as verbal aggression: A naturalistic study [Electronic version]. *Child Abuse & Neglect*, 20, 289-304.
- Deater-Deckard, K., Lansford, J. E., Dodge, K. A., Pettit, G. S., & Bates, J. E. (2003). The development of attitudes about physical punishment: An 8 year longitudinal study [Electronic version]. *Journal of Family Psychology*, 17, 351-360.
- Dietz, T. L. (2000). Disciplining children: Characteristics associated with the use of corporal punishment [Electronic version]. *Child Abuse & Neglect*, 24, 1529-1542.
- Dubanoski, R. A., Inaba, M., & Gerkewicz, K. (1983). Corporal punishment in schools: Myths, problems and alternatives [Electronic version]. *Child Abuse & Neglect*, 7, 271-278.
- Durrant, J. E., Ensom, R., & Wingert, S. (2003). *Joint statement on physical punishment of children and youth*. Ottawa, ON, Canada: Coalition on physical punishment of children and youth. สืบค้นเมื่อเดือนตุลาคม 2551 จาก http://www.cheo.on.ca/english/pdf/Joint_Statement_e.pdf
- Epstein, R. (1965). Authoritarianism, displaced aggression, and social status of the target [Electronic version]. *Journal of Personality and Social Psychology*, 2, 585-589.
- Flynn, C. P. (1996). Normative support for corporal punishment: Attitudes, correlates, and implications [Electronic version]. *Aggression and Violent Behavior*, 1, 47-55.
- Franzoi, S. L. (2000). *Social psychology* (2nd ed.). Boston: McGraw-Hill.

- Funder, D. C. (2001). *The personality puzzle* (2nd ed.). New York: Norton.
- Gagne, M., Tourigny, M., Joly, J., & Pouliot-Lapointe, J. (2007). Predictors of adult attitude toward corporal punishment of children [Electronic version]. *Journal of Interpersonal Violence*, 22, 1285-1304.
- Geen, R. G. (1990). *Human aggression*. CA: Brooks/Cole.
- Graziano, A. M., & Namaste, K. A. (1990). Parental use of physical force in child discipline: A survey of 679 college students [Electronic version]. *Journal of Interpersonal Violence*, 5, 449-463.
- Green, L. R., Richardson, D. R., & Lago, T. (1996). How do friendship, indirect, and direct aggression relate? [Electronic version]. *Aggressive Behavior*, 22, 81-86.
- Greydanus, D. E., Pratt, H. D., Spates, R. C., Blake-Dreher, A. E., Greydanus-Gearhart, M. A., & Patel, D. R. (2003). Corporal punishment in schools [Electronic version]. *Journal of Adolescent Health*, 32, 385-393.
- Hair, J. F., Black, W. C., Babin, B. J., Anderson, R. E., & Tatham, R. L. (2006). *Multivariate data analysis* (6th ed.). Upper Saddle River, NJ: Prentice-Hall.
- Hemenway, D., Solnick, S., & Carter, J. (1994). Child-rearing violence [Electronic version]. *Child Abuse & Neglect*, 18, 1011-1020.
- Hyman, I. A. (1995). Corporal punishment, psychological maltreatment, violence, and punitiveness in America: Research, advocacy, and public policy [Electronic version]. *Applied & Preventive Psychology*, 4, 113-130.
- Hyman, I. A., Clarke, J., & Erdlen, R. J. (1986). Analysis of physical abuse in American schools [Electronic version]. *Aggressive Behavior*, 13, 1-7.
- Jackson, S., Thompson, R. A., Christiansen, E. H., Colman, R. A., Wyatt, J., Buckendahl, C. W., et al. (1999). Predicting abuse-prone parental attitudes and discipline practices in a nationally representative sample [Electronic version]. *Child Abuse & Neglect*, 23, 15-29.
- Larsen, R. J., & Buss, D. M. (2008). *Personality psychology: Domains of knowledge about human nature* (3rd ed.). Boston: McGraw-Hill.
- Manganelli Rattazzi, A. M., Bobbio, A., & Canova, L. (2007). A short version of the Right-

- Wing Authoritarianism (RWA) scale [Electronic version]. *Personality and Individual Differences*, 43, 1223-1234.
- Murphy, C. M., & O'Leary, K. D. (1989). Psychological aggression predicts physical aggression in early marriage [Electronic version]. *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, 57, 579-782.
- Myers, D. G. (2005). *Social psychology* (8th ed.). Boston: McGraw-Hill.
- Myers, D. G. (2008). *Social psychology* (9th ed.). Boston: McGraw-Hill.
- Nye, R. D. (1992). *The legacy of B. F. Skinner: Concepts and perspectives, controversies and misunderstandings*. Pacific Grove, Calif: Brooks/Cole.
- Passini, S. (2008). Exploring the multidimensional facets of authoritarianism: Authoritarian aggression and social dominance orientation [Electronic version]. *Swiss Journal of Psychology*, 67, 51-60.
- Plan International. (2008). *Learn without fear: The global campaign to end violence in schools*. England : Plan
- Powell, R. A., Symbaluk, D. G., & Macdonald, S. E. (2002). *Introduction to learning & behavior*. Belmont, CA: Wadsworth.
- Roberts, A. H., & Jessor, R. (1958). Authoritarianism, punitiveness, and perceived social status [Electronic version]. *Journal of Abnormal and Social Psychology*, 56, 311-314.
- Stewart, D., & Hoult, T. (1959). A social-psychological theory of the authoritarian personality [Electronic version]. *The American Journal of Sociology*, 65, 274-279.
- Straus, M. A., Hamby, S. L., Finkelhor, D., Moore, D. W., & Runyan, D. (1998). Identification of child maltreatment with the parent-child conflict tactics scales: Development and psychometric data for a national sample of American parents [Electronic version]. *Child Abuse & Neglect*, 22, 249-270.
- Titus, H. E., & Hollander, E. P. (1957). The California F scale in psychological research: 1950-1955 [Electronic version]. *Psychological Bulletin*, 54, 47-64.
- Vissing, Y. M., & Straus, M. A. (1991). Verbal aggression by parents and psychosocial problems of children [Electronic version]. *Child Abuse & Neglect*, 15, 223-238.
- Walker, S., Richardson, D. R., & Green, L. R. (2000). Aggression among older adults:

- The relationship of interaction networks and gender role to direct and indirect responses [Electronic version]. *Aggressive Behavior*, 26, 145-154.
- Wolfner, G. D., & Gelles, R. J. (1993). A profile of violence toward children: A national study [Electronic version]. *Child Abuse & Neglect*, 17, 197-212.
- Zakrisson, I. (2005). Construction of a short version of the right-wing authoritarianism (RWA) scale [Electronic version]. *Personality and Individual Differences*, 39, 863-872.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก
มาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ

- คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความและทำเครื่องหมาย X ในช่องที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านที่สุดเพียงข้อเดียว
- หากท่าน **ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง** กับข้อความนั้น โปรดทำเครื่องหมาย X ลงในช่องหมายเลข 1
- หากท่าน **ไม่เห็นด้วย** กับข้อความนั้นโปรดทำเครื่องหมาย X ลงในช่องหมายเลข 2
- หากท่าน **ค่อนข้างไม่เห็นด้วย** กับข้อความนั้นโปรดทำเครื่องหมาย X ลงในช่องหมายเลข 3
- หากท่าน **เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆ กัน** กับข้อความนั้นโปรดทำเครื่องหมาย X ลงในช่องหมายเลข 4
- หากท่าน **ค่อนข้างเห็นด้วย** กับข้อความนั้นโปรดทำเครื่องหมาย X ลงในช่องหมายเลข 5
- หากท่าน **เห็นด้วย** กับข้อความนั้นโปรดทำเครื่องหมาย X ลงในช่องหมายเลข 6
- หากท่าน **เห็นด้วยอย่างยิ่ง** กับข้อความนั้นโปรดทำเครื่องหมาย X ลงในช่องหมายเลข 7

ตัวอย่างคำถามมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ

1. ด้านความก้าวร้าวต่อคนที่ฝ่าฝืนกฎ

ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน	ค่อนข้างเห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
	1	2	3	4	5	6	7
“รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี” เป็นวิธีการที่ล้าสมัยไร้เหตุผล ไม่มีคุณค่าและไม่เหมาะสมกับสังคมปัจจุบัน	1	2	3	4	5	6	7
สังคมต้องการ “มาตรการเด็ดขาด” ที่จะจัดการกับผู้สร้างปัญหา พวกอาชญากร และพวกที่เบียดเบียน	1	2	3	4	5	6	7
อาชญากรรม ความไร้ศีลธรรมทางเพศและความไม่สงบในสังคมแสดงให้เห็นว่าเราต้องจัดการกลุ่มที่เบียดเบียนและผู้สร้างปัญหาอย่างจริงจังเพื่อรักษามาตรฐานทางศีลธรรมและคงไว้ซึ่งกฎและระเบียบวินัย	1	2	3	4	5	6	7

2. ด้านการอ่อนน้อมต่อผู้มีอำนาจ

ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน	ค่อนข้างเห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
	1	2	3	4	5	6	7
ระบบสังคมที่ต้องมีการเชื่อฟังและคล้อยตามผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจจะส่งผลให้สังคมไม่พัฒนาเท่าที่ควร	1	2	3	4	5	6	7
เมื่อเกิดความขัดแย้งคำตัดสินของผู้นำถือเป็นการสิ้นสุด ไม่ควรมีข้อโต้แย้งใด ๆ ตามมาอีก	1	2	3	4	5	6	7
ความกล้าที่จะคิดแตกต่างถือเป็นคุณสมบัติสำคัญที่คนรุ่นใหม่ทุกคนพึงมี	1	2	3	4	5	6	7

3. ด้านการเคารพในบรรทัดฐานและค่านิยมอย่างเคร่งครัด

ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน	ค่อนข้างเห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
	1	2	3	4	5	6	7
การเปิดรับวัฒนธรรมต่างชาติเป็นการทำลายสถาบันพื้นฐานและวัฒนธรรมอันดี	1	2	3	4	5	6	7
คนรักเพศเดียวกันมีคุณธรรมและศีลธรรมเหมือนกับคนอื่น	1	2	3	4	5	6	7
ประเทศชาติจะยิ่งใหญ่ได้ เมื่อคนในชาติยึดมั่นรักษาค่านิยมที่มีมาแต่ดั้งเดิม และต่อต้านค่านิยมใหม่ ๆ	1	2	3	4	5	6	7

ตารางที่ ก 1

ผลการวิเคราะห์ข้อกระทงกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ และค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้อกระทง ของ
มาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจในการสร้างมาตร (จำนวน 120 ข้อ) (N = 500)

ข้อที่	ทิศทาง	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้อกระทง			ข้อที่ผ่านการวิเคราะห์
		กลุ่มสูง (n = 140)		กลุ่มต่ำ (n = 136)		ค่า t	ค่า p	104 ข้อ	99 ข้อ	97 ข้อ	
		M	SD	M	SD						
AGG_P1	บวก	4.31	1.58	2.97	1.42	<u>7.39**</u>	.000	.50	.31	.31	ผ่าน
AGG_P2	บวก	4.17	1.39	2.93	1.53	7.06	.000	.30	.29	.30	ผ่าน
AGG_P3	บวก	5.64	1.15	4.48	1.66	<u>6.76**</u>	.000	.34	.34	.34	ผ่าน
AGG_P4	บวก	4.75	1.34	3.32	1.58	8.15	.000	.36	.38	.38	ผ่าน
AGG_P5	บวก	5.30	1.35	4.60	1.76	<u>3.73**</u>	.000	.20	.20	.20	ผ่าน
AGG_P6	บวก	2.64	1.52	1.56	0.99	<u>6.99**</u>	.000	.35	.36	.36	ผ่าน
AGG_P7	บวก	5.34	1.19	4.54	1.60	<u>4.69**</u>	.000	.19	.20	.18	ผ่าน
AGG_P8	บวก	5.14	1.23	3.92	1.64	<u>6.95**</u>	.000	.37	.37	.37	ผ่าน
AGG_P9	บวก	4.37	1.22	3.51	1.62	<u>5.01**</u>	.000	.28	.28	.28	ผ่าน
AGG_P10	บวก	4.76	1.35	3.56	1.54	6.88**	.000	.31	.32	.31	ผ่าน
AGG_P11	บวก	5.08	1.33	4.43	1.49	3.80**	.000	.08	.09	.09	ผ่าน
AGG_P12	บวก	3.59	1.24	2.27	1.16	9.12	.000	.38	.38	.38	ผ่าน
AGG_P13	บวก	5.77	1.27	4.72	1.86	<u>5.47**</u>	.000	.23	.23	.24	ผ่าน
AGG_P14	บวก	5.96	1.30	5.80	1.35	0.98	.165	-	-	-	ไม่ผ่าน
AGG_P15	บวก	5.62	1.13	4.87	1.94	<u>3.93**</u>	.000	.10	.10	.10	ผ่าน
AGG_P16	บวก	3.69	1.48	2.28	1.20	<u>8.68**</u>	.000	.33	.34	.34	ผ่าน
AGG_P17	บวก	5.13	1.06	3.76	1.51	<u>8.66**</u>	.000	.40	.41	.41	ผ่าน
AGG_P18	บวก	3.64	1.35	2.29	0.89	<u>9.86**</u>	.000	.41	.41	.41	ผ่าน

ข้อที่	ทิศทาง	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้อ			ข้อที่ผ่านการวิเคราะห์
		กลุ่มสูง (n = 140)		กลุ่มต่ำ (n = 136)		ค่า t	ค่า p	104 ข้อ	99 ข้อ	97 ข้อ	
		M	SD	M	SD						
AGG_P19	บวก	4.60	1.22	2.38	1.28	14.76**	.000	.59	.58	.59	ผ่าน
AGG_P20	บวก	4.84	1.32	3.29	1.50	9.08**	.000	.37	.38	.37	ผ่าน
AGG_N1	ลบ	3.39	1.31	3.46	1.85	<u>-0.40</u>	.345	-	-	-	ไม่ผ่าน
AGG_N2	ลบ	3.76	1.66	2.94	1.55	<u>4.22**</u>	.000	.17	.16	.16	ผ่าน
AGG_N3	ลบ	2.36	1.08	2.45	1.11	-0.67	.254	-	-	-	ไม่ผ่าน
AGG_N4	ลบ	2.01	1.17	1.74	0.94	2.13*	.017	.11	.10	.09	ผ่าน
AGG_N5	ลบ	2.61	1.50	1.91	1.14	<u>4.34**</u>	.000	.17	.17	.17	ผ่าน
AGG_N6	ลบ	3.22	1.44	2.65	1.91	<u>2.78*</u>	.003	.08	.07	-	ไม่ผ่าน
AGG_N7	ลบ	4.46	1.34	4.05	1.71	<u>2.23*</u>	.014	.04	-	-	ไม่ผ่าน
AGG_N8	ลบ	2.59	1.35	2.82	1.42	-1.38	.084	-	-	-	ไม่ผ่าน
AGG_N9	ลบ	5.15	1.35	4.38	1.75	<u>4.07**</u>	.000	.18	.17	.17	ผ่าน
AGG_N10	ลบ	3.10	1.31	3.12	1.55	-0.10	.460	-	-	-	ไม่ผ่าน
AGG_N11	ลบ	3.26	1.22	2.62	1.63	<u>3.72**</u>	.000	.16	.16	.15	ผ่าน
AGG_N12	ลบ	4.24	0.90	4.32	1.13	<u>-0.71</u>	.239	-	-	-	ไม่ผ่าน
AGG_N13	ลบ	2.82	1.06	2.68	1.26	0.98	.164	-	-	-	ไม่ผ่าน
AGG_N14	ลบ	3.04	1.08	2.51	1.90	<u>2.79*</u>	.003	.16	.16	.15	ผ่าน
AGG_N15	ลบ	4.09	1.42	3.57	1.31	3.20*	.001	.13	.12	.12	ผ่าน
AGG_N16	ลบ	2.54	1.26	1.85	1.12	<u>4.87**</u>	.000	.22	.21	.21	ผ่าน
AGG_N17	ลบ	4.41	1.15	4.06	1.11	2.56*	.005	.16	.15	.14	ผ่าน
AGG_N18	ลบ	2.36	1.25	2.11	1.11	<u>1.74*</u>	.042	.07	-	-	ไม่ผ่าน
AGG_N19	ลบ	2.50	1.13	1.74	0.87	<u>6.31**</u>	.000	.30	.30	.30	ผ่าน
AGG_N20	ลบ	2.48	1.20	2.17	1.02	2.31*	.011	.05	-	-	ไม่ผ่าน

ข้อที่	ทิศทาง	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้อ			ข้อที่ผ่านการวิเคราะห์
		กลุ่มสูง (n = 140)		กลุ่มต่ำ (n = 136)		ค่า t	ค่า p	104 ข้อ	99 ข้อ	97 ข้อ	
		M	SD	M	SD						
SUB_P1	บวก	5.88	1.01	4.65	1.53	<u>7.64**</u>	.000	.36	.36	.36	ผ่าน
SUB_P2	บวก	5.72	1.11	4.31	1.31	<u>9.70**</u>	.000	.46	.47	.47	ผ่าน
SUB_P3	บวก	3.51	1.56	1.68	1.05	<u>11.50**</u>	.000	.44	.44	.44	ผ่าน
SUB_P4	บวก	3.74	1.39	2.07	1.16	<u>10.82**</u>	.000	.47	.47	.48	ผ่าน
SUB_P5	บวก	3.76	1.49	2.07	1.14	<u>10.57**</u>	.000	.41	.42	.42	ผ่าน
SUB_P6	บวก	3.61	1.32	2.02	1.12	<u>10.78**</u>	.000	.49	.50	.50	ผ่าน
SUB_P7	บวก	4.99	1.46	3.49	1.40	<u>8.66**</u>	.000	.44	.45	.46	ผ่าน
SUB_P8	บวก	4.60	1.24	3.67	1.63	<u>5.31**</u>	.000	.27	.28	.29	ผ่าน
SUB_P9	บวก	4.31	1.41	2.65	1.29	<u>10.27**</u>	.000	.41	.42	.42	ผ่าน
SUB_P10	บวก	3.66	1.25	2.10	0.97	<u>11.56**</u>	.000	.48	.48	.49	ผ่าน
SUB_P11	บวก	5.46	1.25	4.21	1.48	<u>7.55**</u>	.000	.35	.35	.36	ผ่าน
SUB_P12	บวก	4.78	1.13	3.37	1.34	<u>9.47**</u>	.000	.44	.44	.45	ผ่าน
SUB_P13	บวก	5.16	1.06	4.07	1.39	<u>7.34**</u>	.000	.38	.39	.40	ผ่าน
SUB_P14	บวก	2.94	1.56	1.82	0.86	<u>7.38**</u>	.000	.28	.29	.28	ผ่าน
SUB_P15	บวก	5.04	1.05	4.01	1.53	<u>6.54**</u>	.000	.38	.39	.39	ผ่าน
SUB_P16	บวก	5.03	1.30	2.93	1.42	<u>12.84**</u>	.000	.52	.52	.52	ผ่าน
SUB_P17	บวก	5.66	1.23	3.60	1.75	<u>11.29**</u>	.000	.51	.51	.51	ผ่าน
SUB_P18	บวก	3.86	1.24	2.53	1.18	<u>9.12**</u>	.000	.41	.42	.42	ผ่าน
SUB_P19	บวก	4.38	1.33	2.68	1.18	<u>11.25**</u>	.000	.50	.51	.52	ผ่าน
SUB_P20	บวก	4.66	1.38	3.24	1.19	<u>9.15**</u>	.000	.38	.39	.39	ผ่าน
SUB_N1	ลบ	3.56	1.54	3.88	1.57	-1.68	.048	-	-	-	ไม่ผ่าน
SUB_N2	ลบ	4.73	1.36	4.63	1.55	0.55	.292	-	-	-	ไม่ผ่าน

ข้อที่	ทิศทาง	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้อกระทง			ข้อที่ผ่านการวิเคราะห์
		กลุ่มสูง (n = 140)		กลุ่มต่ำ (n = 136)		ค่า t	ค่า p	104 ข้อ	99 ข้อ	97 ข้อ	
		M	SD	M	SD						
SUB_N3	ลบ	4.87	1.36	4.64	1.50	1.35	.090	-	-	-	ไม่ผ่าน
SUB_N4	ลบ	4.21	1.02	3.88	1.75	<u>1.92*</u>	.028	.20	.19	.19	ผ่าน
SUB_N5	ลบ	2.23	1.18	1.72	0.97	<u>3.92**</u>	.000	.19	.17	.16	ผ่าน
SUB_N6	ลบ	1.99	1.14	1.38	0.60	<u>5.59**</u>	.000	.25	.24	.24	ผ่าน
SUB_N7	ลบ	2.34	1.01	1.64	0.78	<u>6.50**</u>	.000	.25	.24	.24	ผ่าน
SUB_N8	ลบ	2.33	1.17	1.57	0.85	<u>6.22**</u>	.000	.28	.27	.28	ผ่าน
SUB_N9	ลบ	2.94	1.05	2.24	0.88	<u>5.94**</u>	.000	.25	.24	.24	ผ่าน
SUB_N10	ลบ	2.87	1.17	1.88	0.92	<u>7.88**</u>	.000	.34	.33	.33	ผ่าน
SUB_N11	ลบ	2.48	1.48	1.57	0.76	<u>6.44**</u>	.000	.27	.28	.28	ผ่าน
SUB_N12	ลบ	3.67	1.08	3.30	1.61	<u>2.25*</u>	.013	.12	.12	.12	ผ่าน
SUB_N13	ลบ	2.75	1.34	2.27	1.58	<u>2.72*</u>	.003	.11	.11	.11	ผ่าน
SUB_N14	ลบ	3.61	1.02	3.16	1.28	<u>3.24**</u>	.000	.13	.11	.11	ผ่าน
SUB_N15	ลบ	3.71	1.24	3.06	1.23	<u>4.37**</u>	.000	.12	.11	.10	ผ่าน
SUB_N16	ลบ	3.75	1.26	3.39	1.07	<u>2.55*</u>	.005	.18	.16	.16	ผ่าน
SUB_N17	ลบ	2.21	1.07	1.61	1.02	<u>4.80**</u>	.000	.21	.20	.20	ผ่าน
SUB_N18	ลบ	3.15	1.06	3.01	1.63	<u>0.86</u>	.196	-	-	-	ไม่ผ่าน
SUB_N19	ลบ	4.54	1.23	4.24	1.54	<u>1.78*</u>	.038	.06	-	-	ไม่ผ่าน
SUB_N20	ลบ	2.89	1.13	2.43	1.06	<u>3.54**</u>	.000	.17	.15	.15	ผ่าน
CON_P1	บวก	3.47	1.70	2.10	1.29	<u>7.56**</u>	.000	.34	.35	.34	ผ่าน
CON_P2	บวก	5.71	1.12	4.65	1.64	<u>6.27**</u>	.000	.36	.37	.37	ผ่าน
CON_P3	บวก	5.91	1.04	5.63	1.32	<u>1.97*</u>	.025	.15	.17	.17	ผ่าน
CON_P4	บวก	4.04	1.28	2.76	1.22	<u>8.49**</u>	.000	.37	.39	.40	ผ่าน

ข้อที่	ทิศทาง	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้อ			ข้อที่ผ่านการวิเคราะห์
		กลุ่มสูง (n = 140)		กลุ่มต่ำ (n = 136)		ค่า t	ค่า p	104 ข้อ	99 ข้อ	97 ข้อ	
		M	SD	M	SD						
CON_P5	บวก	3.43	1.34	2.17	1.15	<u>8.44**</u>	.000	.34	.35	.36	ผ่าน
CON_P6	บวก	3.58	1.21	2.01	0.95	<u>12.06**</u>	.000	.47	.48	.48	ผ่าน
CON_P7	บวก	5.95	1.15	4.10	1.74	<u>10.39**</u>	.000	.47	.48	.48	ผ่าน
CON_P8	บวก	4.67	1.17	3.16	1.55	<u>9.11**</u>	.000	.41	.42	.41	ผ่าน
CON_P9	บวก	5.19	0.95	3.47	1.66	<u>10.52**</u>	.000	.48	.48	.48	ผ่าน
CON_P10	บวก	5.00	1.36	4.94	1.57	<u>0.33</u>	.370	-	-	-	ไม่ผ่าน
CON_P11	บวก	4.21	1.38	2.70	1.23	<u>9.55**</u>	.000	.50	.50	.51	ผ่าน
CON_P12	บวก	4.14	1.26	2.89	1.23	<u>8.38**</u>	.000	.36	.36	.37	ผ่าน
CON_P13	บวก	3.74	1.33	2.05	1.13	<u>11.40**</u>	.000	.40	.41	.41	ผ่าน
CON_P14	บวก	5.65	1.19	5.09	1.24	<u>3.84**</u>	.000	.16	.17	.17	ผ่าน
CON_P15	บวก	4.84	1.13	3.97	1.39	<u>5.74**</u>	.000	.29	.31	.30	ผ่าน
CON_P16	บวก	4.91	1.23	2.94	1.23	<u>13.32**</u>	.000	.57	.56	.56	ผ่าน
CON_P17	บวก	3.94	1.20	2.59	1.16	<u>9.51**</u>	.000	.45	.47	.47	ผ่าน
CON_P18	บวก	3.66	1.55	2.06	0.87	<u>10.64**</u>	.000	.47	.48	.48	ผ่าน
CON_P19	บวก	5.46	1.24	4.08	1.68	<u>7.74**</u>	.000	.40	.41	.42	ผ่าน
CON_P20	บวก	2.74	1.66	1.45	0.80	<u>8.32**</u>	.000	.35	.35	.35	ผ่าน
CON_N1	ลบ	4.89	1.62	3.92	1.65	<u>4.93**</u>	.000	.21	.20	.20	ผ่าน
CON_N2	ลบ	2.42	1.21	2.36	1.42	0.39	.351	-	-	-	ไม่ผ่าน
CON_N3	ลบ	2.56	1.07	2.39	1.29	1.22	.111	-	-	-	ไม่ผ่าน
CON_N4	ลบ	5.23	1.35	5.07	1.32	1.01	.157	-	-	-	ไม่ผ่าน
CON_N5	ลบ	3.12	1.01	2.60	1.13	<u>4.06**</u>	.000	.21	.20	.20	ผ่าน
CON_N6	ลบ	2.33	1.23	1.68	0.82	<u>5.13**</u>	.000	.24	.23	.22	ผ่าน

ข้อที่	ทิศทาง	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้อกระทง			ข้อที่ผ่านการวิเคราะห์
		กลุ่มสูง (n = 140)		กลุ่มต่ำ (n = 136)		ค่า t	ค่า p	104 ข้อ	99 ข้อ	97 ข้อ	
		M	SD	M	SD						
CON_N7	ลบ	3.29	1.29	2.81	1.23	3.19*	.001	.12	.11	.11	ผ่าน
CON_N8	ลบ	4.07	1.30	4.13	1.64	<u>-0.37</u>	.355	-	-	-	ไม่ผ่าน
CON_N9	ลบ	4.76	1.21	4.99	1.31	-1.51	.067	-	-	-	ไม่ผ่าน
CON_N10	ลบ	4.30	1.56	4.64	1.46	-1.87	.032	-	-	-	ไม่ผ่าน
CON_N11	ลบ	3.21	1.22	2.38	1.03	6.14**	.000	.30	.28	.28	ผ่าน
CON_N12	ลบ	4.17	1.42	2.81	1.28	8.37**	.000	.42	.42	.42	ผ่าน
CON_N13	ลบ	2.88	1.14	2.04	1.04	<u>6.40**</u>	.000	.34	.34	.34	ผ่าน
CON_N14	ลบ	3.69	1.42	2.36	1.41	7.82**	.000	.38	.38	.38	ผ่าน
CON_N15	ลบ	3.93	1.37	2.88	1.39	6.34**	.000	.34	.34	.34	ผ่าน
CON_N16	ลบ	3.97	1.07	3.60	1.52	<u>2.37*</u>	.010	.18	.17	.16	ผ่าน
CON_N17	ลบ	3.80	1.33	2.77	1.10	6.99**	.000	.28	.27	.26	ผ่าน
CON_N18	ลบ	4.34	1.38	3.42	1.33	5.64**	.000	.27	.28	.27	ผ่าน
CON_N19	ลบ	4.21	1.08	3.57	1.23	<u>4.60**</u>	.000	.21	.21	.21	ผ่าน
CON_N20	ลบ	3.46	1.25	2.79	1.21	4.58**	.000	.17	.17	.17	ผ่าน
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา								.91	.92	.92	

หมายเหตุ:

ค่าที่ (t-value) ที่ขีดเส้นใต้คำนวณโดยแยกความแปรปรวน

104 ข้อ คือ ค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 104 ข้อกระทง

99 ข้อ คือ ค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 99 ข้อกระทง

97 ข้อ คือ ค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 97 ข้อกระทง

ค่าวิกฤตของ $r(498) = .073, p < .05$, หนึ่งหาง

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .001$, หนึ่งหาง.

ตารางที่ ก 2

ค่าน้ำหนักของข้อกระทงในมาตราวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ (จำนวน 34 ข้อ)

ข้อ	องค์ประกอบ การเคารพในบรรทัดฐาน และค่านิยมอย่างเคร่งครัด	องค์ประกอบ ด้านการอ่อนน้อมต่อผู้ มีอำนาจ	องค์ประกอบ ด้านความก้าวร้าวต่อ คนที่ฝ่าฝืนกฎ
CON_P1	.610		
CON_P4	.436		
CON_P5	.582		
CON_P6	.493		
CON_P12	.455		
CON_P13	.486		
CON_P17	.399		
CON_P20	.619		
CON_N13	.534		
CON_N14	.552		
CON_N17	.402		
CON_N18	.520		
CON_N20	.556		
SUB_P9		.544	
SUB_P10		.599	
SUB_N5		.347	
SUB_N6		.614	
SUB_N7		.503	
SUB_N8		.546	
SUB_N9		.574	
SUB_N10		.553	
SUB_N11		.550	

ชื่อ	องค์ประกอบ การเคารพในบรรทัดฐาน และค่านิยมอย่างเคร่งครัด	องค์ประกอบ ด้านการอ่อนน้อมต่อผู้ มีอำนาจ	องค์ประกอบ ด้านความก้าวร้าวต่อ คนที่ฝ่าฝืนกฎ
SUB_N12		.549	
SUB_N17		.404	
SUB_N20		.376	
AGG_P2			.497
AGG_P3			.668
AGG_P4			.496
AGG_P5			.623
AGG_P8			.493
AGG_P15			.519
AGG_P17			.570
AGG_P19			.636
AGG_N9			.332

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ก 3

จำนวนและร้อยละของตัวอย่างในการตรวจสอบความตรงของมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ

(N = 100)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1.เพศ		
ชาย	100	100
2.อายุ		
23 – 27 ปี	26	26
28 – 32 ปี	32	32
33 – 37 ปี	10	10
38 – 42 ปี	6	6
43 – 47 ปี	8	8
มากกว่า 48 ปี	18	18
3. การศึกษา		
มัธยมปลาย / ปวส.	18	18
อนุปริญญา / ปวช.	4	4
ปริญญาตรี	71	71
ปริญญาโท	7	7
4. อาชีพ		
ตำรวจ	50	50
นักออกแบบ/ความคิดสร้างสรรค์	12	12
นักออกแบบเสื้อผ้า	13	13
ผู้รับจ้างงาน	14	14
นักเขียน	6	6
นักออกแบบกราฟิก	5	5

ภาคผนวก ข
มาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย

- คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความและทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียงข้อเดียว
- หากท่าน **ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง** กับข้อความนั้น โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหมายเลข 1
- หากท่าน **ไม่เห็นด้วย** กับข้อความนั้นโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหมายเลข 2
- หากท่าน **เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอ ๆ กัน** กับข้อความนั้นโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหมายเลข 3
- หากท่าน **เห็นด้วย** กับข้อความนั้นโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหมายเลข 4
- หากท่าน **เห็นด้วยอย่างยิ่ง** กับข้อความนั้นโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหมายเลข 5

ตัวอย่างข้อกระทงในมาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย

ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 1	ไม่เห็นด้วย 2	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอ ๆ กัน 3	เห็นด้วย 4	เห็นด้วยอย่างยิ่ง 5
วินัยที่เด็ดขาด และเข้มงวดในวันนี้ สร้างบุคลิกที่เข้มแข็งมั่นคงในวันหน้า	1	2	3	4	5
“รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี” ยังคงใช้ได้จริงในการดูแลเด็ก	1	2	3	4	5
โรงเรียนควรมีมาตรการห้ามลงโทษทางร่างกายกับนักเรียนอย่างจริงจังเพราะถือเป็นการละเมิดสิทธิเด็กที่ร้ายแรง	1	2	3	4	5

มาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษทางจิตใจ

ตัวอย่างข้อกระทงในมาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษทางจิตใจ

ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอ ๆ กัน	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
	1	2	3	4	5
นอกจากระเบียบห้ามเขียนดีนักเรียน กระทรวงศึกษาธิการควรมีระเบียบห้ามครูใช้ คำพูดที่รุนแรงกับนักเรียนด้วย	1	2	3	4	5
นักเรียนที่ฝ่าฝืนกฎระเบียบสมควรถูกตำหนิต่อ หน้าที่ประชุมนักเรียนเพื่อไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่าง แก่คนอื่น	1	2	3	4	5
การว่ากล่าวด้วยเสียง และถ้อยคำรุนแรงทำให้ นักเรียนได้คิด และไม่กล้ากระทำผิดอีก	1	2	3	4	5

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ข 1

ผลการวิเคราะห์ข้อกระทงกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ และค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้อกระทง
ของมาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกาย (จำนวน 48 ข้อ) (N = 80)

ข้อที่	ทิศทาง	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่า สหสัมพันธ์ ระหว่างข้อ กับคะแนน รวมข้อ กระทง		ข้อที่ผ่าน การ วิเคราะห์
		กลุ่มสูง (n = 21)		กลุ่มต่ำ (n = 21)		ค่า <i>t</i>	ค่า <i>p</i>	41 ข้อ	36 ข้อ	
		<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>					
ATT_PHP1	บวก	4.38	0.59	4.00	1.05	1.45	.155	-	-	ไม่ผ่าน
ATT_PHP2	บวก	4.00	.071	2.43	1.03	<u>5.77**</u>	.000	.65	.65	ผ่าน
ATT_PHP3	บวก	2.57	1.21	1.95	1.02	1.80*	.040	.20	-	ไม่ผ่าน
ATT_PHP4	บวก	4.52	0.68	3.24	1.09	4.58**	.000	.65	.64	ผ่าน
ATT_PHP5	บวก	2.81	0.81	1.62	0.67	5.18**	.000	.44	.42	ผ่าน
ATT_PHP6	บวก	4.14	0.57	2.76	1.18	<u>4.83**</u>	.000	.56	.57	ผ่าน
ATT_PHP7	บวก	4.10	0.54	2.48	1.08	<u>6.16**</u>	.000	.60	.58	ผ่าน
ATT_PHP8	บวก	3.71	0.72	2.62	1.20	<u>3.58**</u>	.000	.42	.44	ผ่าน
ATT_PHP9	บวก	3.92	0.76	2.38	0.87	6.12**	.000	.71	.71	ผ่าน
ATT_PHP10	บวก	4.33	0.86	3.10	1.22	3.81**	.000	.51	.52	ผ่าน
ATT_PHP11	บวก	4.19	0.60	2.81	0.93	5.72**	.000	.65	.66	ผ่าน
ATT_PHP12	บวก	3.90	0.63	2.19	0.87	7.32**	.000	.70	.69	ผ่าน
ATT_PHP13	บวก	3.62	1.02	3.05	0.92	1.90*	.032	.19	-	ไม่ผ่าน
ATT_PHP14	บวก	3.14	0.96	2.00	1.05	3.68**	.000	.44	.46	ผ่าน
ATT_PHP15	บวก	3.81	0.93	2.62	1.02	3.95**	.000	.42	.39	ผ่าน
ATT_PHP16	บวก	3.28	0.96	2.76	0.89	1.83*	.037	.26	.27	ผ่าน

ข้อที่	ทิศทาง	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้อกระทง		ข้อที่ผ่านการวิเคราะห์
		กลุ่มสูง (n = 21)		กลุ่มต่ำ (n = 21)		ค่า <i>t</i>	ค่า <i>p</i>	41	36	
		<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>			ข้อ	ข้อ	
ATT_PHP17	บวก	3.43	1.03	2.00	1.00	4.56**	.000	.54	.55	ผ่าน
ATT_PHP18	บวก	3.57	0.68	3.05	0.97	2.03*	.025	.27	.28	ผ่าน
ATT_PHP19	บวก	3.95	1.16	2.57	1.12	3.92**	.000	.47	.48	ผ่าน
ATT_PHP20	บวก	2.81	0.60	1.76	0.63	5.54**	.000	.49	.50	ผ่าน
ATT_PHP21	บวก	3.52	0.81	3.81	0.87	-1.10	.140	-	-	ไม่ผ่าน
ATT_PHP22	บวก	3.57	0.68	2.19	0.81	5.98**	.000	.58	.58	ผ่าน
ATT_PHP23	บวก	3.81	0.75	2.81	0.60	4.77**	.000	.50	.50	ผ่าน
ATT_PHP24	บวก	3.57	0.81	2.00	0.63	7.00**	.000	.66	.65	ผ่าน
ATT_PHN1	ลบ	2.29	0.46	1.90	0.70	2.08*	.022	.27	.27	ผ่าน
ATT_PHN2	ลบ	1.62	0.67	1.33	0.48	1.59	.060	-	-	ไม่ผ่าน
ATT_PHN3	ลบ	3.43	0.87	2.57	0.87	3.19*	.002	.42	.45	ผ่าน
ATT_PHN4	ลบ	2.43	0.87	2.38	0.92	0.17	.432	-	-	ไม่ผ่าน
ATT_PHN5	ลบ	4.10	0.83	2.90	1.04	4.09**	.000	.51	.50	ผ่าน
ATT_PHN6	ลบ	3.86	0.72	2.86	1.15	3.36*	.001	.46	.45	ผ่าน
ATT_PHN7	ลบ	2.38	0.81	2.29	1.06	0.33	.372	-	-	ไม่ผ่าน
ATT_PHN8	ลบ	2.29	1.06	1.95	1.12	0.99	.163	-	-	ไม่ผ่าน
ATT_PHN9	ลบ	1.86	0.91	1.81	0.87	0.17	.432	-	-	ไม่ผ่าน
ATT_PHN10	ลบ	4.24	0.63	2.57	1.08	6.14**	.000	.50	.52	ผ่าน
ATT_PHN11	ลบ	3.00	0.84	1.86	1.11	3.77**	.000	.53	.52	ผ่าน
ATT_PHN12	ลบ	4.10	0.30	2.86	1.01	5.36**	.000	.66	.68	ผ่าน

ข้อที่	ทิศทาง	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้อกระทง		ข้อที่ผ่านการวิเคราะห์
		กลุ่มสูง (n = 21)		กลุ่มต่ำ (n = 21)		ค่า <i>t</i>	ค่า <i>p</i>	41 ข้อ	36 ข้อ	
		<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>					
ATT_PHN13	ลบ	2.90	0.77	1.90	0.70	4.41**	.000	.48	.48	ผ่าน
ATT_PHN14	ลบ	3.81	0.68	2.71	0.85	4.63**	.000	.46	.47	ผ่าน
ATT_PHN15	ลบ	3.48	0.75	1.95	0.67	6.95**	.000	.64	.64	ผ่าน
ATT_PHN16	ลบ	1.81	0.75	1.33	0.48	2.45*	.010	.21	-	ไม่ผ่าน
ATT_PHN17	ลบ	3.48	0.87	2.67	1.11	2.63*	.006	.36	.35	ผ่าน
ATT_PHN18	ลบ	3.14	0.91	1.71	0.64	5.87**	.000	.50	.49	ผ่าน
ATT_PHN19	ลบ	3.76	1.04	2.43	0.81	4.62**	.000	.53	.53	ผ่าน
ATT_PHN20	ลบ	2.76	0.94	3.43	1.12	-2.09	.022	-	-	ไม่ผ่าน
ATT_PHN21	ลบ	3.81	0.68	2.95	1.02	<u>3.20*</u>	.002	.17	-	ไม่ผ่าน
ATT_PHN22	ลบ	3.57	0.60	2.71	1.10	<u>3.13*</u>	.002	.45	.45	ผ่าน
ATT_PHN23	ลบ	2.57	0.87	1.95	0.92	2.24*	.016	.36	.37	ผ่าน
ATT_PHN24	ลบ	3.52	0.75	2.43	1.08	<u>3.83**</u>	.000	.48	.47	ผ่าน
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา								.92	.93	

หมายเหตุ:

ค่า *t* (t-value) ที่ขีดเส้นใต้คำนวณโดยแยกความแปรปรวน

41 ข้อ คือ ค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 41 ข้อกระทง

36 ข้อ คือ ค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 36 ข้อกระทง

ค่าวิกฤตของ $r(78) = .226, p < .05$, หนึ่งหาง

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .001$, หนึ่งหาง.

ตารางที่ ข 2

ผลการวิเคราะห์ข้อกระทงกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ และค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้อกระทงของมาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษทางจิตใจ (จำนวน 20 ข้อ) (N = 80)

ข้อที่	ทิศทาง	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้อกระทง		ข้อที่ผ่านการวิเคราะห์
		กลุ่มสูง (n = 21)		กลุ่มต่ำ (n = 21)		ค่า t	ค่า p	19 ข้อ	16 ข้อ	
		M	SD	M	SD					
ATT_PSP1	บวก	3.43	0.81	2.33	1.07	3.75**	.000	.42	.41	ผ่าน
ATT_PSP2	บวก	3.38	0.67	1.95	1.02	5.35**	.000	.47	.45	ผ่าน
ATT_PSP3	บวก	3.05	0.74	1.76	1.00	4.75**	.000	.48	.48	ผ่าน
ATT_PSP4	บวก	3.38	0.87	2.76	1.30	1.82*	.039	.16	-	ไม่ผ่าน
ATT_PSP5	บวก	2.81	1.03	1.71	0.72	4.00**	.000	.35	.38	ผ่าน
ATT_PSP6	บวก	2.76	0.77	2.38	1.02	1.36	.090	-	-	ไม่ผ่าน
ATT_PSP7	บวก	2.43	0.87	1.38	0.59	4.57**	.000	.37	.37	ผ่าน
ATT_PSP8	บวก	3.14	0.66	1.62	0.50	8.49**	.000	.65	.66	ผ่าน
ATT_PSP9	บวก	3.24	0.44	2.14	0.79	5.55**	.000	.54	.54	ผ่าน
ATT_PSP10	บวก	3.86	0.96	2.24	1.14	4.98**	.000	.50	.52	ผ่าน
ATT_PSN1	ลบ	3.57	0.75	2.00	1.05	5.59**	.000	.41	.47	ผ่าน
ATT_PSN2	ลบ	2.33	0.80	1.48	0.68	3.75**	.000	.39	.36	ผ่าน
ATT_PSN3	ลบ	2.71	0.64	2.14	1.24	1.88*	.034	.20	-	ไม่ผ่าน
ATT_PSN4	ลบ	2.62	1.02	1.52	0.60	4.23**	.000	.38	.40	ผ่าน
ATT_PSN5	ลบ	2.95	0.59	2.00	0.95	3.91**	.000	.35	.34	ผ่าน
ATT_PSN6	ลบ	2.95	0.81	2.10	1.26	2.63*	.007	.26	.24	ผ่าน

ข้อที่	ทิศทาง	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้อกระทง		ข้อที่ผ่านการวิเคราะห์
		กลุ่มสูง (n = 21)		กลุ่มต่ำ (n = 21)		ค่า <i>t</i>	ค่า <i>p</i>	19 ข้อ	16 ข้อ	
		<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>					
ATT_PSN7	ลบ	3.24	0.63	1.86	0.79	6.27**	.000	.58	.56	ผ่าน
ATT_PSN8	ลบ	3.05	0.87	2.29	1.23	2.32*	.013	.16	-	ไม่ผ่าน
ATT_PSN9	ลบ	2.05	0.59	1.19	0.40	5.50**	.000	.50	.51	ผ่าน
ATT_PSN10	ลบ	2.81	1.12	1.62	0.81	3.95**	.000	.38	.41	ผ่าน
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา								.81	.83	

หมายเหตุ:

ค่าที (t-value) ที่ขีดเส้นใต้คำนวณโดยแยกความแปรปรวน

19 ข้อ คือ ค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 19 ข้อกระทง

16 ข้อ คือ ค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 16 ข้อกระทง

ค่าวิกฤตของ $r(78) = .226, p < .05$, หนึ่งหาง

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .001$, หนึ่งหาง.

ตารางที่ ข 3

จำนวนและร้อยละของตัวอย่างในการตรวจสอบความตรงของมาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกายและจิตใจ (N = 70)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1.เพศ		
ชาย	30	42.9
หญิง	40	57.1
2.อายุ		
ต่ำกว่า 25 ปี	3	4.3
25 – 30 ปี	22	31.4
31 – 36 ปี	23	32.9
37 – 42 ปี	13	18.6
43 – 48 ปี	2	2.9
49 – 54 ปี	3	4.3
มากกว่า 55 ปี	4	5.7
3. การศึกษา		
ปริญญาตรี	39	55.7
ปริญญาโท	30	42.9
สูงกว่าปริญญาโท	1	1.4
4. ประสบการณ์การสอน		
1 – 3 ปี	19	27.1
4 – 6 ปี	16	22.9
7 – 9 ปี	13	18.6
10 – 12 ปี	5	7.1
13 – 15 ปี	3	4.3
16 – 18 ปี	4	5.7
สูงกว่า 18 ปี	10	14.3

ภาคผนวก ค
แบบสอบถามประสบการณ์การดูแลโภชนาการในวัยเด็ก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็ก

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความและนึกย้อนว่าในอดีตท่านเคยถูกบิดามารดาหรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อท่านด้วยวิธีการต่อไปนี้บ่อยครั้งเพียงใดและทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงที่สุดเพียงข้อเดียว

หากท่านไม่เคยถูกบิดามารดาปฏิบัติต่อท่านด้วยวิธีการตามข้อความนั้น โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องไม่เคยเลย

หากท่านเคยถูกบิดามารดาปฏิบัติต่อท่านด้วยวิธีการตามข้อความนั้นนาน ๆ ครั้ง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องนาน ๆ ครั้ง

หากท่านเคยถูกบิดามารดาปฏิบัติต่อท่านด้วยวิธีการตามข้อความนั้นเป็นบางครั้งโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องเป็นบางครั้ง

หากท่านเคยถูกบิดามารดาปฏิบัติต่อท่านด้วยวิธีการตามข้อความนั้นบ่อยครั้งโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องบ่อยครั้ง

หากท่านเคยถูกบิดามารดาปฏิบัติต่อท่านด้วยวิธีการตามข้อความนั้นเป็นประจำโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องเป็นประจำ

ตัวอย่างข้อกระทงในแบบสอบถามประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็ก

ในอดีตท่านเคยถูกบิดามารดาหรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อท่านด้วยวิธีการต่อไปนี้บ่อยครั้งเพียงใด

ข้อความ	ไม่เคย เลย	นาน ๆ ครั้ง	เป็น บางครั้ง	บ่อยครั้ง	เป็น ประจำ
ผลัก เหวี่ยง หรือกระชาก					
หยิกตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเช่น แขน ขา ลำตัว หรือใบหน้า					
ตีด้วยอุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น ไม้เรียว ไม้บรรทัด เข็มขัด หรืออุปกรณ์อย่างอื่น					

แบบสอบถามประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็ก

ตัวอย่างข้อกระทงในแบบสอบถามประสบการณ์การถูกลงโทษทางจิตใจในวัยเด็ก

ในอดีตท่านเคยถูกบิดามารดาหรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อท่านด้วยวิธีการต่อไปนี้บ่อยครั้งเพียงใด

ข้อความ	ไม่เคย เลย	นาน ๆ ครั้ง	เป็น บางครั้ง	บ่อยครั้ง	เป็น ประจำ
สาปแช่ง					
พูดสบประมาท เช่น โง่ ซี้เกียจ โทก					
ข่มขู่ให้เกิดความกลัว เช่น จะเอาไปให้คนอื่น เลี้ยง จะให้ตำรวจมาจับ					

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง
แบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียน

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความและพิจารณาว่าในช่วง 1 ปีที่ผ่านมาท่านปรับพฤติกรรมนักเรียนด้วยวิธีการดังต่อไปนี้บ่อยครั้งเพียงใดและทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงที่สุดเพียงข้อเดียว

ในช่วง 1 ปีหากท่าน**ไม่เคย**ใช้วิธีการปรับพฤติกรรมนักเรียนตามข้อความนั้น โปรดทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่องไม่เคยใช้เลย

ในช่วง 1 ปีหากท่าน**ใช้วิธีการปรับพฤติกรรมนักเรียนตามข้อความนั้น 1 – 3 ครั้ง** โปรดทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่องนาน ๆ ครั้ง

ในช่วง 1 ปีหากท่าน**ใช้วิธีการปรับพฤติกรรมนักเรียนตามข้อความนั้น 4 – 6 ครั้ง** โปรดทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่องเป็นบางครั้ง

ในช่วง 1 ปีหากท่าน**ใช้วิธีการปรับพฤติกรรมนักเรียนตามข้อความนั้น 7 – 10 ครั้ง** โปรดทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่องบ่อยครั้ง

ในช่วง 1 ปีหากท่าน**ใช้วิธีการปรับพฤติกรรมนักเรียนตามข้อความนั้น มากกว่า 10 ครั้ง** โปรดทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่องเป็นประจำ

ตัวอย่างข้อกระทงในแบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย

ในช่วง 1 ปีที่ผ่านมา ท่านปรับพฤติกรรมนักเรียนด้วยวิธีการดังต่อไปนี้บ่อยครั้งเพียงใด

ข้อความ	ไม่เคย เลย	นาน ๆ ครั้ง (1-3ครั้ง)	เป็น บางครั้ง (4-6ครั้ง)	บ่อยครั้ง (7-10ครั้ง)	เป็น ประจำ (มากกว่า 10 ครั้ง)
ตีนักเรียนบริเวณก้นโดยใช้มือเปล่า					
ตีบริเวณอื่น ๆ (ที่ไม่ใช่บริเวณก้น) โดยใช้อุปกรณ์บางอย่างเช่น ไม้เรียว ไม้บรรทัด ด้ามไม้กวาด ไม้เท้า หรือเข็มขัด					
ใช้มือหรือเล็บหยิกบริเวณร่างกาย					

แบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจ

ตัวอย่างข้อกระทงในแบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย

ในช่วง 1 ปีที่ผ่านมา ท่านปรับพฤติกรรมนักเรียนด้วยวิธีการดังต่อไปนี้บ่อยครั้งเพียงใด

ข้อความ	ไม่เคย เลย	นาน ๆ ครั้ง (1-3 ครั้ง)	เป็น บางครั้ง (4-6 ครั้ง)	บ่อยครั้ง (7-10ครั้ง)	เป็น ประจำ (มากกว่า 10 ครั้ง)
ตะคอก ตะโกนเสียงดังใส่นักเรียน					
พูดสบประมาทนักเรียน เช่น ว่านักเรียน โง่ ชี้เกียรติ หรือปัญญาอ่อน					
ตำหนิ หรือว่ากล่าวนักเรียนด้วยถ้อยคำ รุนแรงต่อหน้าคนอื่น					

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 1

ผลการวิเคราะห์ข้อกระทงกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ และค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้อกระทง ของแบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายในการสร้างมาตรฐาน (จำนวน 21 ข้อ) (N = 80)

ข้อที่	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ					ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้อกระทง		ข้อที่ผ่านการวิเคราะห์	
	กลุ่มสูง (n = 27)		กลุ่มต่ำ (n = 23)		ค่า t	ค่า p	11 ข้อ		7 ข้อ
	M	SD	M	SD					
BEH_PH1	0.07	0.27	0.00	0.00	<u>1.44</u>	.081	-	-	ไม่ผ่าน
BEH_PH2	0.26	0.45	0.00	0.00	<u>3.02*</u>	.003	.32	.25	ผ่าน
BEH_PH3	0.19	0.40	0.00	0.00	<u>2.43*</u>	.011	.13	-	ไม่ผ่าน
BEH_PH4	0.04	0.19	0.00	0.00	0.92	.101	-	-	ไม่ผ่าน
BEH_PH5	0.22	0.51	0.00	0.00	<u>1.68</u>	.052	-	-	ไม่ผ่าน
BEH_PH6	0.26	0.45	0.00	0.00	<u>3.02*</u>	.003	.26	.25	ผ่าน
BEH_PH7	0.56	0.70	0.00	0.00	<u>4.14**</u>	.000	.32	.28	ผ่าน
BEH_PH8	0.22	0.42	0.00	0.00	<u>2.73*</u>	.006	.19	-	ไม่ผ่าน
BEH_PH9	0.04	0.19	0.00	0.00	0.92	.181	-	-	ไม่ผ่าน
BEH_PH10	0.11	0.32	0.00	0.00	<u>1.80*</u>	.042	.14	-	ไม่ผ่าน
BEH_PH11	1.22	1.09	0.09	0.29	<u>5.22**</u>	.000	.38	.40	ผ่าน
BEH_PH12	1.30	0.91	0.09	0.29	<u>6.52**</u>	.000	.43	.41	ผ่าน
BEH_PH13	1.67	0.96	0.00	0.00	<u>9.01**</u>	.000	.63	.63	ผ่าน
BEH_PH14	1.52	1.12	0.22	0.42	<u>5.58**</u>	.000	.44	.49	ผ่าน
BEH_PH15	0.07	0.39	0.00	0.00	0.92	.181	-	-	ไม่ผ่าน
BEH_PH16	0.11	0.58	0.00	0.00	0.92	.181	-	-	ไม่ผ่าน
BEH_PH17	0.00	0.00	0.00	0.00	-	-	-	-	ไม่ผ่าน
BEH_PH18	0.04	0.19	0.00	0.00	0.92	.181	-	-	ไม่ผ่าน

ข้อที่	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ				ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้อกระทง		ข้อที่ผ่านการวิเคราะห์		
	กลุ่มสูง (n = 27)		กลุ่มต่ำ (n = 23)		ค่า t	ค่า p		11 ข้อ	7 ข้อ
	M	SD	M	SD					
BEH_PH19	0.19	0.40	0.00	0.00	<u>2.43*</u>	.011	.13	-	ไม่ผ่าน
BEH_PH20	0.04	0.19	0.00	0.00	0.92	.181	-	-	ไม่ผ่าน
BEH_PH21	0.07	0.27	0.00	0.00	<u>1.44</u>	.081	-	-	ไม่ผ่าน
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา							.66	.67	

หมายเหตุ:

ค่าที (t-value) ที่ขีดเส้นใต้คำนวณโดยแยกความแปรปรวน

11 ข้อ คือ ค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 11 ข้อกระทง

7 ข้อ คือ ค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 7 ข้อกระทง

ค่าวิกฤตของ $r(78) = .193, p < .05$, หนึ่งหาง

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .001$, หนึ่งหาง

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2

ผลการวิเคราะห์ข้อกระทงกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ และค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้อกระทง ของแบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางจิตใจในการสร้างมาตรฐาน (จำนวน 21 ข้อ) (N = 80)

ข้อที่	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้อกระทง		ข้อที่ผ่านการวิเคราะห์
	กลุ่มสูง (n = 22)		กลุ่มต่ำ (n = 28)		ค่า t	ค่า p	16 ข้อ	13 ข้อ	
	M	SD	M	SD					
BEH_PS1	1.36	1.00	0.50	0.51	<u>3.69*</u>	.001	.49	.48	ผ่าน
BEH_PS2	0.82	1.14	0.18	0.39	<u>2.52*</u>	.010	.27	.29	ผ่าน
BEH_PS3	2.41	1.37	0.96	0.88	<u>4.30**</u>	.000	.39	.41	ผ่าน
BEH_PS4	1.32	0.65	0.25	0.44	<u>6.63**</u>	.000	.50	.50	ผ่าน
BEH_PS5	1.32	0.84	0.20	0.40	<u>5.74**</u>	.000	.48	.48	ผ่าน
BEH_PS6	1.45	1.10	0.54	0.51	<u>3.62*</u>	.001	.46	.46	ผ่าน
BEH_PS7	0.82	0.80	0.21	0.42	<u>3.23*</u>	.002	.43	.42	ผ่าน
BEH_PS8	0.05	0.21	0.00	0.00	<u>1.00</u>	.165	-	-	ไม่ผ่าน
BEH_PS9	0.05	0.21	0.00	0.00	<u>1.00</u>	.165	-	-	ไม่ผ่าน
BEH_PS10	0.55	1.01	0.11	0.32	<u>1.96*</u>	.031	.26	.26	ผ่าน
BEH_PS11	0.91	0.75	0.14	0.36	<u>4.42**</u>	.000	.47	.48	ผ่าน
BEH_PS12	1.50	1.10	0.64	0.95	<u>2.95*</u>	.003	.33	.31	ผ่าน
BEH_PS13	0.42	0.59	0.00	0.00	<u>3.36*</u>	.002	.30	.27	ผ่าน
BEH_PS14	0.14	0.47	0.00	0.00	<u>1.37</u>	.093	-	-	ไม่ผ่าน
BEH_PS15	0.64	0.58	0.07	0.26	<u>4.23**</u>	.000	.32	.29	ผ่าน
BEH_PS16	0.00	0.00	0.00	0.00	-	-	-	-	ไม่ผ่าน
BEH_PS17	0.73	0.83	0.07	0.38	<u>3.45*</u>	.001	.49	.48	ผ่าน
BEH_PS18	0.18	0.50	0.00	0.00	<u>1.70</u>	.052	-	-	ไม่ผ่าน

ข้อที่	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ				ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้อกระทง		ข้อที่ผ่านการวิเคราะห์		
	กลุ่มสูง ($n = 22$)		กลุ่มต่ำ ($n = 28$)		ค่า t	ค่า p		16 ข้อ	13 ข้อ
	M	SD	M	SD					
BEH_PS19	0.27	0.46	0.07	0.26	<u>1.85*</u>	.037	.13	-	ไม่ผ่าน
BEH_PS20	0.14	0.35	0.00	0.00	<u>1.82*</u>	.042	.07	-	ไม่ผ่าน
BEH_PS21	0.18	0.40	0.00	0.00	<u>2.16*</u>	.021	.17	-	ไม่ผ่าน
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา							.75	.76	

หมายเหตุ:

ค่า t (t-value) ที่ขีดเส้นใต้คำนวณโดยแยกความแปรปรวน

16 ข้อ คือ ค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 16 ข้อกระทง

13 ข้อ คือ ค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 13 ข้อกระทง

ค่าวิกฤตของ $r(78) = .193, p < .05$, หนึ่งหาง

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .001$, หนึ่งหาง

ตารางที่ 3

จำนวนและร้อยละของตัวอย่างในการตรวจสอบความตรงของแบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษ
นักเรียนทางร่างกายและจิตใจ (N = 60)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1.เพศ		
ชาย	36	60.0
หญิง	24	40.0
2.อายุ		
25 – 31 ปี	21	35.0
32 – 38 ปี	16	26.7
39 – 44 ปี	11	18.3
45 – 51 ปี	10	16.7
52 – 58 ปี	2	3.3
3. การศึกษา		
ปริญญาตรี	38	63.3
ปริญญาโท	22	36.7
4. ประสบการณ์การสอน		
1 – 3 ปี	6	10.0
4 – 6 ปี	13	21.7
7 – 9 ปี	21	35.0
10 – 12 ปี	7	11.7
13 – 15 ปี	1	1.7
16 – 18 ปี	5	8.3
สูงกว่า 18 ปี	7	11.7

ภาคผนวก จ
แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบ

คำชี้แจง โปรดเติมข้อความลงในช่องว่าง หรือเขียนเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน (โปรดกรอกให้ครบทุกข้อ)

1. เพศ หญิง ชาย
2. อายุปี.....เดือน
3. วุฒิการศึกษาสูงสุด

☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช. หรือเทียบเท่า	☐ ปวส. / อนุปริญญา หรือเทียบเท่า
☐ ปริญญาตรี	☐ ปริญญาโท
☐ ปริญญาเอก	☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....
4. โรงเรียนในสังกัดที่สอน

☐ สังกัดกรุงเทพมหานคร	☐ สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ
☐ อื่น ๆ ระบุ.....	
5. ประสบการณ์การสอน

☐ 1 - 3 ปี	☐ 4 - 6 ปี	☐ 7 - 9 ปี	☐ 10 - 12 ปี
☐ 13 - 15 ปี	☐ 16 - 18 ปี	☐ 18 ปี ขึ้นไป	
6. ระดับชั้นที่สอน

☐ ประถมต้น (ป.1 - 3)	☐ ประถมปลาย (ป.4 - 6)
☐ มัธยมต้น (ม.1 - 3)	☐ มัธยมปลาย (ม.4 - 6)

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวยุวดี งามวิทย์โรจน์ เกิดเมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน พ.ศ.2522 สำเร็จการศึกษา
ระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม กรุงเทพมหานคร และสำเร็จการศึกษาระดับ
ปริญญาตรีสังคมสงเคราะห์ศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยมอันดับ 1 คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในปี 2544 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2550

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย